
Adevărul despre dragoste și duci
LAURA LEE
GUHRKE

Colecția *Iubiri de poveste*

SERIA „LADY TRUELOVE“

Pe Henry, duce de Torquil, nu l-ai prinde nici mort citind popularul editorial „Dragă Lady Truelove“, dar când sfaturile acesteia o determină pe mama lui să se căsătorească pe furiș, provocând un scandal, Henry, indignat, decide că autoarea acestei prostii trebuie oprită înainte de a mai ruina și alte vieți. Deși identitatea lui Lady Truelove este un secret bine păzit, Henry are motive să suspecteze că autoarea ei este chiar editoarea publicației, frumoasa și provocatoarea Irene Deverill.

Lui Irene îi vine ușor să-i sfătuiască pe alții să se lasă pradă pasiunii, dar după ce îl întâlnește pe ducele de Torquil, află că pasiunea are un preț. Când un sărut impulsiv, de moment, o atrage într-o relație fierbinte cu Henry, rezultatul ar putea fi distrugerea iubitului ei ziar, a carierei și a independenței proprii. Dar în brațele ducelui, capitularea este atât de dulce...

Laura Lee Guhrke a lucrat șapte ani în publicitate, a avut o afacere de succes în domeniul cateringului și a condus o companie de construcții înainte de a decide că a scrie romane este o activitate mai plăcută. Autoare de bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, Laura a scris peste douăzeci și cinci de romane istorice.

Alma

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8903-0
9 786063 389030

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GUHRKE, LAURA LEE
Adevărul despre dragoste și duci / Laura Lee Guhrke
trad. din limba engleză: Corina Nicolae –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8903-0

I. Nicolae, Corina (trad.)

821.111

LAURA LEE GUHRKE

Adevărul despre dragoste și duci

Traducere din limba engleză
Corina Nicolae

LITERA
București

Tatălui meu, care prin curaj, răbdare și optimism
mă inspiră în fiecare zi. Te iubesc, tata!

Aceasta este o lucrare de ficțiune. Numele, personajele, locurile și evenimentele sunt produsul imaginației autoarei sau sunt folosite fictiv și nu reprezintă realitatea. Orice asemănare cu evenimente, organizații sau persoane reale, în viață sau decedate, este în totalitate întâmplătoare.

Capitolul 1

Londra, iulie, 1892

Lui Henry Cavanaugh îi era dor de o viață liniștită. În calitate de duce de Torquil, avusese multe responsabilități și ar fi fost mult mai ușor de suportat o viață privată ordonată și previzibilă. Din nefericire pentru Henry, avea două surori necăsătorite, un frate mai mic fără bani și un cumnat fără speranță de nepăsător. Mai avea și doi nepoți cărora le plăcea la nebunie să alunge bonele și o mamă cu înclinații artistice. O viață foarte bine pusă la punct nu păruse niciodată ceva ce ar fi putut avea. Henry se plângea în fiecare zi de acest lucru.

Nici azi nu făcea vreo excepție.

– Jamie, serios, spuse el, încruntându-se la văduvul surorii sale Patricia, în timp ce gemenii bărbatului intrară în cameră, sărind ca niște sălbatici. Este prea mult să cer un pic de pace și de liniște la micul dejun?

– Se pare că este, mai ales în această dimineață, spuse sora lui, Sarah, acoperindu-și urechile cu mâinile.

Jamie ridică din umeri în timp ce se întindea după marmeladă, părând a nu fi interesat de fiii lui în timp ce aceștia alergau prin spatele scaunului său în jurul mesei.

– Bona Smith a plecat. Și-a luat lucrurile și s-a furișat înainte de răsăritul soarelui, în această dimineață, lăsând doar o scrisoare. Ce poate face un tată văduv în această situație?

– Cu bonă sau fără, răspunse Henry, ridicând tonul pentru a se asigura că vocea lui răzbate peste zgomot, copiii tăi sunt responsabilitatea ta și, aș putea crede, una foarte dificil de gestionat.

– Spune bărbatul fără copii, răspunse Jamie în timp ce își întindea marmeladă pe pâinea prăjită. Așteaptă până vei avea propriii copii, adăugă el, fluturând cuțitul înspre Henry. Vei spune cu totul altceva atunci.

– Mă îndoiesc.

– Și ducesa ta, când o s-o găsești, întrebă râzând din celălalt capăt al mesei fratele său David. Dacă se va dovedi dificil de controlat?

– Asta nu va fi o problemă. Când o să mă căsătoresc, poți fi sigur că voi alege o soţie ale cărei opinii sunt în concordanţă cu ale mele. Mai ales în ceea ce privește educaţia copiilor noștri.

– Oh, asta s-o crezi tu. De îndată ce se va termina luna de miere, vei vedea că noţiunile tale de concordanţă sunt o iluzie. După șase ani de căsătorie, abia mai reușesc să cad de comun acord cu Carlotta.

Ar fi putut să scoată în evidenţă că puţini oameni se pot înţelege cu Carlotta, dar chiar atunci Colin ţipă, scoase două felii de pâine prăjită din bufet și aruncă una fratelui său, Owen, iar Henry se hotărî că dacă Jamie nu avea grijă de băieţi, atunci va trebui să o facă el în locul lui.

– Ajunge, domnilor, spuse el cu o voce ducală în timp ce se ridică și opri entuziasmul copilăresc al gemenilor. Colin, Owen, încetaţi acest zbenguit în jurul mesei imediat.

Băieţii se opriră și o liniște binecuvântată acoperi camera.

– Veţi coborî în bucătărie, continuă el, și o veţi ruga – aveţi grijă, politicos – pe domnișoara Deal să vă pregătească un mic dejun corespunzător. După aceea, adăugă el uitându-se înspre Jamie, tatăl vostru vă va duce la o plimbare în Hyde Park, și eu voi începe să vă caut o nouă bonă.

Mormăielile scoase de gemeni când auziră de o altă bonă fură întrerupte de mâna întinsă spre ușă a lui Henry.

– Afară! ordonă el și cei doi băieţi se supuseră imediat.

Chiar reușiră să facă o liniște respectuoasă până la draperiile de la capătul coridorului, însă un chicotit înfundat, chiar înainte ca ușa să se închidă, îi spuse lui Henry că această liniște binevenită nu va fi împărtășită și de cei de jos, bieţii nenorociţi.

– Felicitări, Henry! aprobă sora lui, Angela, ridicându-și privirea în timp ce întorcea pagina ziarului său de dimineaţă. Trebuie să se facă ceva cu băieţii aceia ai tăi, Jamie.

– Fii atent, spuseră deodată Sarah și David, și pus în faţa dezaprobării generale a rudelor sale, Jamie se simţi stingherit.

– Au devenit o adevărată pacoste, știu, spuse el, oftând și lăsându-se pe spate, își trecu o mână prin părul castaniu. Patricia

se pricepea mult mai bine decât mine să îi disciplineze. Singur, nu prea știu ce să fac cu ei.

– Fă ceea ce fac majoritatea văduvilor, spuse David cu nepăsare. Trimite-i la școală.

– Ar trebui? se uită Jamie întrebător.

– De ce nu? spuse David în timp ce îi făcea semn valetului pentru o porție în plus de ficăței și bacon. Școala i-ar disciplina repede. Ne-a ținut pe noi toți pe drumul cel drept. Ei bine, doi dintre noi, cel puțin, adăugă el uitându-se la Henry. Torquil s-a născut pe drumul cel drept și mă îndoiesc că s-a abătut vreodată de la el.

Henry făcu o pauză, gândindu-se la singura deviere pe care o avusese de pe drumul cel drept, o abatere despre care lumea și frații lui nu știau nimic.

– Și nici nu mă voi abate, spuse el după câteva clipe. Niciodată.

– Oricum, nu sunt convins că școala este o idee bună, murmură Jamie, revenind la subiectul la îndemână. Băieții au doar opt ani.

Lui Henry nu îi scăpă privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Jamie.

– Dacă tu crezi că este momentul ca gemenii să meargă la școală, răspunse el, voi suporta cheltuielile, bineînțeles. Dar după părerea mea, cred că ai dreptate să-i consideri încă prea tineri. Ar trebui să mai așteptăm încă doi sau trei ani. Între timp...

– Doamne, Dumnezeule!

Exclamația subită a Angelei îl întrerupse pe Henry înainte ca acesta să poată sublinia importanța disciplinei și a rutinei pentru o casă liniștită. Și când se întoarse spre sora sa, privirea ei îngrozită îi aminti că drama continuă, nu pacea, era rutina, cel puțin în căminul lui.

– Nu se poate, murmură Angela și se aplecă în față, încruntându-și sprâncenele închise la culoare, încă uitându-se la pagina de ziar împăturită din mâna ei. Nu poate fi adevărat. Mama niciodată nu ar...

Vocea i se stinse, dar mențiunea mamei lor fu de ajuns să îi trimită lui Henry un fior de neliniște. Din câte își amintea, mama fusese mereu pentru el imaginea de ducesă perfectă – o gazdă grațioasă care lucra neobosită pentru cauze caritabile, care putea discuta cu istețime despre orice subiect și care își îndeplinea multe obligații cu o eleganță desăvârșită. Era, de fapt, singurul membru

al familiei sale care nu îi dăduse niciodată un motiv de îngrijorare. Cu toate acestea, în ultimul timp...

– Nu ne ține în suspans, Angela. Vocea lui Sarah îl readuse la realitate pe Henry. Ce știri a mai inventat *Society Snippets* săptămâna aceasta despre familia noastră?

– Fițuica aceea de scandal? spuse David cu desconsiderare. De ce o citești, pentru numele lui Dumnezeu?

– Eu... Angela se opri, întorcându-se către Henry, și în ochii ei, având aceeași culoare gri-deschis ca ai lui, văzu reflecția propriei înțelegeri. Acesta este ziarul mamei. Am văzut-o citindu-l aseară. În drum spre micul dejun, l-am găsit împreună cu celelalte ziare de dimineață, așa că l-am luat. M-am gândit că poate fi amuzant să citești un ziar de scandal la micul dejun. Amuzant? repetă ea, înecându-se cu propriul cuvânt. Ce-o fi fost în mintea mea?

– De fiecare dată când citești aia ești foarte neliniștită, așa că mai bine mi-ai spune mie, o sfătui Henry. Astfel, pot face ceva în legătură cu asta.

– Îmi imaginez lucruri, sunt sigură, spuse ea, dar vocea ei nu părea convingătoare.

– Probabil. El își făcu curaj. Dar chiar și așa, spune-mi.

– „Dragă Lady Truelove...", dădu ea din cap, ridicând ziarul mai sus, și începu să citească.

– Oprește-te, Angela, o întrerupse David mormăind. De fiecare dată când mă duc la club, pare că prietenii mei citesc secțiunea pentru femei – cu voce tare. Ce mai distracție...

– David, nu mai comenta, îl mustră Jamie. Mă tem că se întâmplă ceva serios. Continuă să citești, Angela.

Angela își drese vocea și începu din nou.

– „Dragă Lady Truelove, sunt o doamnă din înalta societate, foarte bine plasată. Tocmai din cauza poziției mele sociale mă aflu într-o dilemă de nesuportat și îți scriu cu speranța că mă poți ajuta să o rezolv. Când eram tânără, o fată de doar șaptesprezece ani, m-am căsătorit cu un bărbat cu douăzeci de ani mai mare ca mine. Nu eram îndrăgostită de acest bărbat..."

Angela se opri, cu obrajii în flăcări, vădit stânjenită să citească cu voce tare o relatare atât de personală. În pauza care urmă, se uită din nou la Henry, iar stânjeneala pe care acesta o simți se adânci și îi cuprinse întreg corpul.

– Continuă, spuse el, cu o voce care și lui i se păru aspră. Citește tot.

Angela își coborî din nou privirea pe ziarul din mână.

– „Și", continuă ea, „nici nu îl plăceam în mod deosebit. Am fost de acord cu propunerea lui doar la cererea familiei mele, pentru că era considerat o pereche excelentă pentru mine. După mulți ani în această uniune fără dragoste, și dând naștere la cinci copii, am ajuns văduvă, și până recent, eram mulțumită cu situația mea. Dar acum, în amurgul vieții, m-am îndrăgostit, sunt de-adevăratelea și pe deplin îndrăgostită pentru prima dată. Cu toate acestea, bărbatul pentru care nutresc astfel de sentimente profunde nu este potrivit pentru mine. Este un pictor, un artist extraordinar..."

– Cum? tresări Sarah. Deci bârfele care umblau despre mama și Foscarelli sunt, de fapt, adevărate?

Henry se uită în jurul lui și aprecie că șocul surorii sale mai tinere părea să fie împărtășit de toată lumea de la masă. Cât despre el, nu era deloc surprins. Oricât de mult nu îi plăcea să recunoască, semnele cum că mama lui era implicată într-o relație nepotrivită cu pictorul italian erau acolo de luni întregi, însă, cu toate acestea, alesese să creadă că recentele lecțiile de pictură în ulei ale mamei lui erau născute dintr-o dorință de expresie artistică mai degrabă decât o dorință de o natură mult mai primitivă. Suspiciuni ale unei situații contrare îi dădură târcoale în minte și se gândi cum s-ar fi simțit tatăl lui acum zece ani.

– Continuă, spuse el din nou în timp ce își puse încet pe masă cuțitul și furculița, și Angela se supuse.

– „Timp de multe luni, am încercat să neg sentimentele pentru acest bărbat, dar am ajuns să accept că sunt mult prea puternice pentru a fi negate. Mi-a propus o căsătorie onorabilă și sufletul din mine îmi spune să accept."

– Căsătorie onorabilă? spuse Henry dându-și ochii peste cap.

Nu era nimic onorabil în legătură cu Foscarelli. Era un fustangiu de cea mai joasă speță.

– Dar ce intenționează să facă? țipă Sarah. Doar nu se gândește serios să se căsătorească cu el. Este italian.

Ultimul cuvânt fusese spus ca un bocet devastator.

– Este inutil să spun, continuă Angela, că familia mea nu ar fi de acord...

– Are dreptate în legătură cu asta, murmură David.

– Dacă mă tot întrerupeți, spuse Angela făcând din nou o pauză și oftând adânc, nu voi termina povestirea. Faceți liniște și ascultați, spuse ea și se aplecă înainte în scaun, continuând: „Așadar, dragă Lady Truelove, dilema cu care mă confrunt este aceasta: ar trebui să-mi înăbuș sentimentele și să îl refuz pe acest bărbat, așa cum dictează onoarea? Sau ar trebui să cedez dragostei, să-i accept propunerea și să îmi permit să fiu fericită?" Semnat, „O lady din înalta societate"

Ea coborî ziarul și, în tăcerea care urmă, toți se uitară la Henry, așteptând ca el să vorbească, amintindu-i de datoria sa de cap de familie.

– Nu știm că această lady este mama sau că artistul despre care vorbește este Foscarelli, punctă el, încercând să pară rezonabil și logic, dar numai pronunțarea numelui acelui bărbat în legătură cu mama lui îl indigna și îl determina să nu țină cont de rațiune și logică.

Și ideea că un asemenea escroc îndrăznea să se considere demn să se căsătorească cu mama lor îi scotea la suprafață lui Henry toate instinctele protectoare.

Cu toate acestea, oricât de tentant era să îl găsească pe bine-cunoscutul pictor și să îl bată bine, Henry știu că prioritatea era să-și liniștească frații, apoi să stabilească adevărul.

– Acel bărbat a fost menționat și în legătură cu alte femei din societate în afară de mama, continuă el. Uneori adevărat, și uneori nu, presupun. Cât despre scrisoarea către această Lady Truelove, îndrăznesc să spun că este o invenție, un produs al unui jurnalist cu o imaginație bogată și o minte obscenă.

– Dar asemănările sunt atât de evidente, spuse Sarah cu o voce stinsă. Dacă aceasta este mama, și dacă ar fi să se căsătorească cu acel bărbat...

Se opri, în mod evident mult prea copleșită de un asemenea scenariu oribil pentru a putea continua.

– Orice fel de asemănare a fost luată, în mod evident, direct din rubrica de bârfe, Sarah, spuse el. Lecțiile de artă ale mamei au servit drept subiect pentru presa de scandal întreg sezonul, și asta i-a folosit, în mod evident, și acestei Lady Truelove drept inspirație pentru ultima scriitură de ficțiune.

Toți dădură din cap în semn de aprobare, dar Henry nu știa dacă vreunul dintre ei era liniștit. Cu siguranță el nu era.

– Cred că ar trebui să auzim restul, spuse David cu un oftat, făcând un semn către ziarul din mâna surorii lui. Continuă, Angela.

– Cu ce să continui? întrebă ea, uitându-se la el cu o privire goală.

– Este o secțiune pentru sfaturi, nu-i așa? Ce sfat i-a dat această Lady Truelove?

– Nu contează. Henry luă ziarul din mâinile Angelei și îl așeză lângă farfuria lui pentru a fi luat de valet, care avea să-l arunce la gunoi, acolo unde îi era locul. Haideți să nu o validăm pe această așa-zisă jurnalistă cu încă un moment de atenție din partea noastră.

În ciuda propriilor cuvinte, Henry nu se putu abține să nu se uite la ziarul de lângă farfuria lui în timp ce își lua cuțitul și furculița, iar răspunsul celui mai senzațional editorialist din Londra îl făcu să se simtă și mai furios.

Draga mea doamnă, în probleme precum acestea, ce putem face altceva decât să capitulăm în fața pasiunii și să ne urmăm inima? Viața este adesea o experiență scurtă și dureroasă, și trebuie să ne luăm bucuria de unde o putem găsi.

Se uită în altă parte, reprimându-și un sunet de indignare. Să îți urmezi inima și să capitulezi în fața pasiunii suna atât de palpitant, atât de atrăgător, dar așa cum bine știa, realitatea unei asemenea acțiuni dureros de diferită față de imaginea romantică pictată de scriitori de senzație precum acesta.

Liniștea de la masă îl trezi din contemplație și își ridică privirea văzând că nimeni nu mai mânca. În schimb, toți se uitau la el.

– Mama este o femeie înțeleaptă, spuse el, simțind nevoia de a oferi mai multe asigurări. Și discretă. Nu ar permite niciodată ca viața ei personală să fie pusă pe tapet scriind o asemenea scrisoare. Și oricât de asemănătoare ar fi această ficțiune cu propria ei situație, oricum nu ar urma niciodată sfatul prostesc al acestei femei.

Abia rosti acele cuvinte și se auzi cineva tușind insistent, și toți cinci își ridicară privirea către menajeră, doamna Jasper, care stătea în ușă.

– Mă scuzați că vă întrerup micul dejun, Excelența Voastră, spuse ea cu o privire smerită, dar Excelența Sa, ducesa văduvă, a plecat.

– A plecat? se încruntă Henry la alegerea nefericită de cuvinte. Ce vrei să spui? Unde a plecat?

– Nu știm, Excelența Voastră. Dar nu este în casă.

– Probabil că a ieșit. Este un pic cam devreme, dar...

Se uită la menajera care dădea din cap, cu o mimă spășită, și știu că era vorba de mai mult decât o ieșire la cumpărături sau vizitarea unui prieten.

– Doamna Norton – adică slujnica Excelenței Sale – nu se duce niciodată sus până când Excelența Sa nu sună din clopoțel, explică menajera. Dar când ceasul a arătat zece și jumătate, doamna Norton s-a hotărât că ar fi mai bine să urce și să verifice, poate Excelența Sa era bolnavă. Vedeți dumneavoastră, când doamna Norton a intrat, a văzut că Excelența Sa nu era acolo. Așternuturile erau deranjate, așa cum erau mereu, dar nimeni nu dormise în pat.

– Atunci a făcut-o, țipă Angela. Oh, Doamne, am știut din clipa în care am citit...

Henry opri fluxul de cuvinte al surorii sale cu o mână. Lipsa discreției, chiar și în fața unor servitori de încredere, nu era niciodată o idee bună.

– Și sunteți absolut sigură, doamnă Jasper, că mama noastră nu este în casă?

– Oh, da, Excelența Voastră. Nu am îndrăzni să vă îngrijorăm cu o asemenea chestiune înainte de a fi căutat în întreaga casă. Doamna Norton spune că lipsesc o valiză, o cutie pentru pălării și câteva dintre hainele ducesei. Și am găsit asta pe polița de deasupra șemineului Excelenței Sale.

Henry se ridică în timp ce menajera se apropie de el și scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită. O așeză pe masă și el o luă rupând sigiliul în timp ce se așeza din nou pe scaun.

În timp ce citea rândurile scrise de mama sa, îl cuprinse și mai tare furia nu numai din cauza lui Foscarelli, dar și a femeii care stârnea scandal dând sfaturi nesăbuite și radicale, având drept singur scop crearea de senzație și vânzarea ziarelor.

Cu toate acestea, știa că trebuia să își stăpânească furia de dragul fraților săi și împături hârtia încet, cu o grijă controlată. După ce o puse în buzunarul de la piept al hainei, își săltă capul, ignorând privirea palidă a Angelei și se uită din nou la menajera care se duse lângă ușă.

– Mulțumesc, doamnă Jasper, spuse. Asta e tot.

După ce menajera plecă din cameră, se întoarse către cei doi servitori aflați în apropiere.

– Boothby, îi spuse el majordomului, adu-mi trăsura. William, adăugă el către lacheu, roagă-l pe valetul meu să-mi aducă pălăria și bastonul. Voi pleca imediat după micul dejun. Și închide ușa în urma ta, te rog.

– Am dreptate, nu-i așa? șopti Angela după ce majordomul și lacheul plecară pentru a îndeplini instrucțiunile lui. A plecat cu acel bărbat, nu-i așa, Torquil?

Henry își apăsă dinții cu limba, încercând să găsească un răspuns acceptabil, dar în cazul acesta, nu exista așa ceva.

– Mă tem că da. Se pare că au fugit, spuse el, iar Sarah suspină și îi amplifică furia pe care abia și-o stăpânea și care punea în mare pericol sănătatea lui Foscarelli. Mă voi ocupa de asta, spuse el. O voi găsi pe mama și o voi aduce înapoi înainte de a termina aventura prostească pe care a început-o.

– Dacă poți, spuse Angela înainte ca Sarah să poată răspunde. Dar dacă nu reușești, mama va deveni bătaia de joc a societății.

– Nu numai mama, adăugă David. Făcând asta, pune întreaga familie într-o situație ridicolă și rușinoasă.

La auzul acestor vorbe, Sarah începu serios să plângă.

– Acesta este primul meu sezon, se tângui ea, și chiar înainte de a se termina, mama mea a fugit cu un bărbat de două ori mai mic ca ea, un bărbat care nici măcar nu este un gentleman. Nu voi mai fi niciodată invitată la nici un bal sau petrecere importantă. Cum îmi voi mai arăta fața în societate? Și ce să mai spun despre căsătorie? Vorbește despre fericirea ei, dar cum rămâne cu fericirea noastră? Dacă se căsătorește cu acel bărbat, îmi pune în primejdie atât poziția socială, cât și viitorul, și pe al meu, și pe al Angelei. Cum a putut să ne facă asta?

– Nu te mai necăji atât, Sarah, o sfătui Henry. Chiar dacă mama a fost așa de nesăbuită cum te temi, nimeni nu va suferi din cauza asta. Îți promit.

– Nici măcar tu nu vei putea să previi să nu fie bătaia de joc a tuturor, și noi toți împreună cu ea, sublinie David. Numai dacă poți opri această escapadă a lor, și se pare că este prea târziu pentru asta. Nu te poți duce după ea și italianul ei tocmai până la Gretna Green.

– Mama are cincizeci de ani, spuse Henry uitându-se la fratele său cu o privire neliniștită. Nu trebuie să se furișeze în Scoția pentru a se căsători. Foscarelli este aici, în Londra, așa că probabil intenționează să se căsătorească în parohia unde locuiește acum – asta dacă are propria lui locuință. Sau poate că se vor duce la Oficiul de Stare Civilă, din moment ce îndrăznesc să spun că este catolic. Să sperăm că va fi unul din aceste două cazuri.

– Să sperăm? se auzi vocea neîncrezătoare a lui Sarah. Vorbești de parcă ar fi o alternativă și mai rea.

Erau câteva alternative, dar Sarah era o copilă, astfel că se abținu să dea glas unora lipsite de eleganță.

– Se pot gândi să se ducă în străinătate și să se căsătorească acolo, spuse el în schimb, în timp ce îndesa scrisoarea mamei sale în buzunarul de la piept al hainei. Continentul este mult mai tolerant decât Anglia. Aici, legea cere cincisprezece zile de rezidență înainte de a obține o licență, și nu sunt sigur că Foscarelli are propria lui locuință. Bărbatul nu are familie aici și se pare că locuiește la prieteni, pendulând între o casă și alta la câteva săptămâni – asta dacă te poți încrede în ce spune lumea.

– Bârfele pot fi vechi, spuse Jamie. Poate că și-a stabilit reședința și deja a obținut licența.

– Poate că a făcut asta, recunoscu Henry, dar mă îndoiesc. Un bărbat ca el nu ar plăti niciodată taxele pentru o licență și nu ar semna un contract de închiriere decât dacă ar fi sigur de intențiile mamei.

– Și înainte de a fi de acord să se căsătorească cu el, adăugă Angela, făcând semn către ziarul de lângă farfuria lui Henry, clar așteaptă să vadă ce o sfătuiește Lady Truelove.

– Atunci, femeia chiar i-a spus mamei să se căsătorească cu el? întrebă Jamie.

Se întinse peste masă pentru a lua ziarul și să citească singur răspunsul editorialistului, dar Henry puse mâna peste el înainte să îl poată lua celălalt bărbat.

– Da, așa a sfătuit-o, dar hai să nu înnobilăm această rubrică acordându-i atenția noastră.

Jamie fu de acord, așezându-se încă o dată pe scaun.

– Chiar și așa, indiferent de sfatul femeii, se pare că luăm de bună intenția de căsătorie a lui Foscarelli, dar nu sunt sigur că este atât de onorabil. Poate că mama este cu el undeva...

– Suficient, Jamie, interveni Henry uitându-se la surorile lor. Sunt domnișoare de față. Și nu are rost să speculăm în acest moment. Acum, adăugă el, ridicându-se în picioare în timp ce se deschiseră ușile și intră Boothby, cred că mă așteaptă trăsura.

Începu să se îndepărteze de masă, dar se opri, uitându-se la ziarul care provocase atât de multă neliniște tuturor. Vru să-i spună lacheului să-l arunce, dar gândindu-se mai bine, cel mai indicat era să-l ia el, să-l păstreze – cel puțin pentru moment – departe de frații lui necăjiți. Și apoi, știa, în timp ce lua ziarul de pe masă, că era posibil să aibă nevoie să facă referire la conținutul lui mai târziu.

– Dar, Torquil, strigă David după el în timp ce se îndrepta din nou spre ușă, ce vei face?

– O voi găsi pe mama, bineînțeles, răspunse el în timp ce ieșea. Asta, adăugă el printre dinți, dacă nu este prea târziu.

Indiferent cum era situația acum, știa că erau câteva lucruri pe care le putea face pentru a rezolva situația sau a minimiza daunele și se gândi la ele în timp ce cobora scările.

Dacă, în ciuda concluziilor lui contrare, Foscarelli deja obținuse licența, răul putea fi deja făcut, dar dacă se întâmplase așa, căsătoria putea fi probabil anulată. Făcându-și o notă mentală să se consulte cu avocații săi în legătură cu asta, se opri pentru a-și lua pălăria și bastonul de la lacheul care aștepta în fața ușii. Dacă anularea nu era posibilă, atunci mituirea mirelui pentru a se muta în străinătate era singura opțiune rămasă.

Pe de altă parte, Jamie putea foarte bine să aibă dreptate despre adevăratele motive ale lui Foscarelli. Nu era greu de imaginat cum acest escroc o dusese pe mama într-un apartament mizerabil dintr-o zonă obscură a Londrei, cu nici o intenție de a se căsători cu ea. Dacă așa se întâmplase, foarte probabil că urma o cerere de bani pentru a ține totul ascuns.

Indiferent de situație, familia ar suporta un nenorocit netrebnic pentru tot restul vieții lui dacă Henry nu putea să prevină asta.

Astfel, primul pas era să-și găsească mama, ceea ce necesita angajarea unor detectivi particulari. Dacă se stabilea că plecase în străinătate, nu se mai putea face nimic până nu se întorcea. Dacă însă se afla încă în Anglia, detectivii de la Pinkerton probabil că puteau să o găsească, deși ar putea dura zile, chiar săptămâni. Doar dacă...

Venindu-i o idee, Henry se opri lângă trăsura lui și se uită din nou la ziarul pe care îl ținea în mână. Trecu cu privirea peste întrebarea mamei lui și răspunsul ridicol al editorialistului, oprindu-și privirea în josul paginii.

> *Suferi din cauza dragostei neîmpărtășite? Ești nedumerit din cauza comportamentului inexplicabil al sexului opus? Ești chinuit din cauza unei relații de dragoste și simți că nu ai la cine să te duci pentru înțelegere și sfaturi? Nu te teme. Lady Truelove te poate ajuta. Îi poți scrie prin intermediul editurii sale, Deverill Publishing, Belford Row, numărul 12, WC1. Toate scrisorile vor primi un răspuns și vor fi publicate numai cu acordul ambelor părți.*

În timp ce Henry citea acele cuvinte, se întrebă dacă nu cumva o metodă de a-și găsi mama, mult mai rapidă chiar și decât a detectivilor de la Pinkerton, era chiar sub ochii lui.

Capitolul 2

Publicarea unui ziar de scandal nu era pentru cei slabi de inimă. Cerea o minte subtilă, o inimă nesentimentală și un obraz gros. Din fericire pentru familia Deverill și pentru toți cititorii avizi ai *Society Snippets*, Irene Deverill avea toate aceste trei calități. Era înzestrată și cu simțul umorului și erau zile când Irene găsea că această calitate era cea mai necesară dintre toate. Astăzi era una dintre acele zile.

– Domnule Shaw, începu ea pentru a treia oară, sperând că putea spune cel puțin un cuvânt în mijlocul criticilor nervoase ale bărbatului bătrân și irascibil care stătea de partea cealaltă a biroului, vă înțeleg îngrijorarea, dar...

– *Weekly Gazette*, spuse el, referindu-se la ziar după fostul nume, era un ziar, tânără doamnă, și scopul lui era de a transmite publicului informații despre evenimente zilnice, serioase și importante, din Londra Centrală și de Est. Dar acum? Acum, datorită dumneavoastră, nu este nimic mai mult decât... un transmițător de scandal și ațâțare.

Irene încerca să nu zâmbească în timp ce se uita la gura dichisită a bărbatului din fața sa. Un pic de ațâțare, simți ea, i-ar face lui Ebenezer Shaw, mult mai bine decât pastilele de ficat vândute de compania sa, dar nu se cădea să spună asta.

– Înțeleg că schimbările pe care le-am făcut sunt un pic perturbatoare...

– Perturbatoare? Domnul Shaw aruncă pe biroul ei copia ziarului de ieri. Rubrici de bârfe, știri de modă, sfaturi pentru cei părăsiți din dragoste... Ce urmează? Relatări despre casele bântuite ale Londrei și un articol săptămânal de astrologie?

Dintr-odată, imaginația lui Irene începu să se gândească la o serie de articole despre locurile cele mai bântuite din Londra – Jamaica Inn, poate, și castelul Berry Pomeroy, Turnul Londrei...

Se uită dincolo de domnul Shaw către sora ei, Clara, care stătea la ușă, cu o tablă de scris în mână. Clara, care avea rolul de secretară a ei, înțelesese sensul acelei priviri și notă ceva pe tabla de scris. Cu aceasta, Irene era obligată să abandoneze frumusețea contemplării viitorului număr al *Society Snippets* și să-și întoarcă atenția către unul dintre aspectele mai puțin atrăgătoare ale profesiei ei: împăcarea sponsorilor iritați.

– Poate că ziarul nu mai este aceeași publicație în care ați început să faceți publicitate acum douăzeci de ani, spuse ea cu cel mai împăciuitor ton, și conținutul poate nu mai este pe gustul dumneavoastră. Sau al meu, adăugă ea repede în timp ce el deschidea gura pentru a-și spune din nou părerea despre acel lucru. Dar nici unul dintre noi nu poate nega rezultatele. Tirajul a crescut cu trei sute la sută de când am schimbat conținutul editorial, acum zece luni.

– Trei sute douăzeci și șapte, pentru a fi preciși, spuse Clara, dregându-și vocea.

– Iată, spuse Irene ridicându-și mâinile pentru a puncta acest lucru. Pastilele de ficat Shaw trebuie, cu siguranță, să vadă acest beneficiu în creșterea masivă în rândul cititorilor noștri. Mai mulți oameni vă văd reclamele decât înainte...

– Ne adresăm nevoilor unei anumite clientele, spuse el și se ridică cu mândria rănită. Oamenii care vă citesc acum publicația nu sunt genul pe care ni-l dorim în calitate de clienți.

Irene nu putea înțelege ce diferență făcea pentru Shaw ce tip de clientelă îi cumpăra pastilele atâta timp cât acele pastile erau plătite în bani lichizi, dar știa că nu se cădea să spună asta. Înainte de a se hotărî cum să procedeze, domnul Shaw vorbi din nou.

– Contractul nostru anual de publicitate se apropie de reînnoire și am simțit că înainte de a face asta trebuie discutate problemele pe care le observ.

– Desigur, fu de acord Irene. Ce doriți să fac?

– Să faceți? Să faceți? Ochii domnului Shaw se măriră ca și cum nu putea crede că pusese o asemenea întrebare exagerată. Nu este evident?

– Nu pentru mine, răspunse cu sinceritate Irene. Cum vă pot liniști îngrijorările?

– Aduceți ziarul la cum era înainte, bineînțeles.

Irene își duse mintea cu cinci ani în urmă, la moartea bunicului ei și la încercările tatălui ei de a conduce de unul singur Deverill Publishing. Acele încercări eșuaseră lamentabil, deoarece tatăl ei avea o atracție serioasă pentru coniac și nici un talent pentru afaceri. Drept rezultat, compania prosperă construită cu două generații în urmă de bărbații familiei Deverill se prăbușise cu o rapiditate care îți tăia respirația. În patru ani, întregul venit dispăruse, birourile editoriale de pe Fleet Street fuseseră obligate să se închidă, și majoritatea echipamentelor și a tiparnițelor să fie vândute la licitație la o mică parte din valoarea lor. Casa lor de pe Belford Row, singura proprietate care le rămăsese, fusese ipotecată pentru a plăti datoriile.

În acel punct, Irene, știind foarte bine, din administrarea gospodăriei, cât de precară devenise situația lor financiară, decisese că ceva trebuia făcut. Insistând ca tatăl ei să aibă grijă de sănătatea lui și să lase în spate grijile afacerii, preluase *Weekly Gazette*, singura rămășiță din ziarul odată imens al bunicului ei. Cu multe bombăneli din partea părintelui ei, mută Deverill Publishing în biblioteca familiei, adăugase o ușă spre stradă și transformase biroul tatălui ei în propriul birou. Apoi schimbase numele ziarului din *Weekly Gazette* în *Society Snippets* și îl transformase într-un ziar de scandal. În mai puțin de un an, datorită lui Lady Truelove și a altor câtorva invenții ale imaginației lui Irene, ziarul avusese un succes răsunător, afacerea familiei fusese salvată și zilele negustorilor nervoși, ale creditorilor pretențioși și ale raționalizărilor continue la cărbune și unt erau de domeniul trecutului.

Domnul Shaw putea – pentru motive pe care ea nu și le putea imagina – să-și dorească să se întoarcă la o perioadă în care ziarul ei săptămânal discutase evenimente serioase și importante din Londra Centrală și de Est, dar ea prefera în mare măsură o publicație profitabilă, o gospodărie care își putea plăti dările, și rezervă în bancă. Irene se gândi la creșterea de trei sute douăzeci și șapte de procente a ziarului în ceea ce privește circulația ziarului și își reaminti că erau și alți sponsori în afară de Pastilele de ficat Shaw.

– Mă tem, spuse ea, arătându-i domnului Shaw cel mai drăguț zâmbet, că ceea ce solicitați este imposibil.

– Poate că ar fi mai bine să vorbesc cu domnul Deverill despre asta, spuse el mijindu-și ochii bulbucați.

– Nici asta nu este posibil, răspunse ea cu un zâmbet ezitant. Vedeți, tatăl meu este bolnav.

– Bolnav?

– Destul de bolnav, adăugă ea, amintindu-și că asta nu era chiar o minciună.

După mintea ei, dacă cineva își petrecea cea mai mare parte a timpului într-o stare de ebrietate, acesta suferea de o formă de boală.

– Cu fratele dumneavoastră, atunci. Cu siguranță Jonathan Deverill trebuie să fie acum la conducere, dacă tatăl dumneavoastră este bolnav.

– Fratele meu nu este în țară. De când a terminat facultatea, a fost... hm... plecat în lume.

Asta era, presupunea ea, cea mai bună formă de a menționa situația. Nu era necesar să precizeze că Jonathan și tatăl ei nu vorbeau unul cu celălalt și nu vorbiseră de mai bine de trei ani.

– Atunci, suntem înapoi de unde am plecat, spuse domnul Shaw mijindu-și ochii. Va trebui să vorbesc cu tatăl dumneavoastră. Chiar insist.

Irene se încordă.

– Uf, murmură Clara, având o presimțire. Se aranjează.

Cu un efort, Irene continuă să zâmbească.

– Shaw a promovat cu succes produsele sale în ziarul nostru de mulți ani. Asemenea tatălui meu și bunicului meu înaintea lui, mereu am considerat compania dumneavoastră cel mai important și mai valoros client al nostru. Făcu o pauză, așteptând până ce văzu o sclipire de satisfacție în ochii bărbatului din fața ei înainte de a vorbi din nou. Dar, continuă ea în timp ce se ridica în picioare, cred că ar fi timpul pentru amândoi să reevaluăm puterea acestei relații.

– Mă scuzați? Uimirea lui ar fi fost amuzantă dacă nu era pe cale să o coste cel mai mare venit al revistei sale. Ați sacrifica afacerea noastră fără nici o încercare de a adresa îngrijorările noastre?

– Cred că am făcut această încercare, dar nu pare să fiți de acord, așa că nu văd ce pot face altceva. Pierderea afacerii dumneavoastră ar fi mare lovitură, bineînțeles, dar nu pot permite sponsorilor să dicteze conținutul editorial al ziarului. Ar crea cel mai periculos precedent. Zâmbetul ei era încă plăcut în timp ce ocolea biroul și se îndrepta spre ușa biroului. Nu sunt sigură că înțelegeți, adăugă ea și deschise ușa, uitându-se la sora ei.

Clara înțelese aluzia din prima.

– Îl voi conduce pe domnul Shaw, spuse ea în timp ce punea tabla de scris deoparte și se ridica.

Irene bâigui un mulțumesc din toată inima către sora ei în timp ce Clara îl apucă ferm de braț pe domnul Shaw, așa cum ar fi făcut o bună guvernantă, și îl conduse afară din birou.

Irene privi din ușă cum Clara îl conducea pe domnul Shaw dincolo de tiparniță și de masa lungă cu mașini de scris. Acele mașini erau tăcute acum, deoarece cei trei jurnaliști din echipa ei erau ieșiți să facă cercetările necesare următoarei ediții a săptămânii, și nu era nimeni în birou în afară de ea și de Clara. Continuă să se uite cât sora ei îl acompanie pe domnul Shaw până în stradă, apoi, cu un suspin de ușurare, se întoarse și închise ușa biroului ei. Ramificațiile deciziei ei o loviră abia după ce se așeză din nou la birou, și ușurarea ei fu înlocuită de o senzație imediată de panică.

Se aplecă în față cu un geamăt, punându-și coatele pe biroul, gândindu-se la veniturile pe care tocmai le aruncase pe fereastră.

– Oh, Doamne, șopti ea, frecându-și fața cu mâinile, ce-am făcut?

Dacă Shaw nu putea fi înlocuit, și repede, pierderea ziarului ar fi fost enormă. Poate că făceau profit acum, dar Irene știa cât de repede puteau cădea în mizerie dacă nu avea grijă. Și în timp ce sărăcia elegantă era un subiect bun pentru povești romantice în secțiunea de fantezii a ziarului, era prea mult o parte din trecutul recent al lui Irene pentru a găsi ceva romantic în asta. De fapt, posibilitatea ca decizia ei să îi poată readuce familia în acea situație o făcu să se simtă un pic rău.

Cu toate acestea, ce era făcut era bun făcut. Întrebarea era ce avea să se întâmple acum. Cu asta în minte, Irene își ridică privirea și se întinse după un caiet de notițe și un creion.

Notă, în trei minute, numele a douăzeci de companii care ar fi fost buni înlocuitori ai Pastilelor pentru ficat Shaw, și începu să-i revină optimismul ei înnăscut. Avea peste douăzeci de posibilități în minte, dar înainte de a le putea nota, se auzi o bătaie în ușă, și făcu o pauză, ridicându-și privirea în timp ce Clara intră din nou în cameră.

Sora ei făcu ochii mari și își mușcă cu dinții buza de jos. Irene se simți imediat datoare să o liniștească.

– Va fi bine. Deja am un plan să compensez venitul pierdut. Nu îi vom duce deloc lipsa acelui mocofan și pastilelor lui de ficat.

– Știu.

În ciuda acelor cuvinte, sora ei nu părea liniștită.

– Nu voi permite să ne întoarcem în sărăcie, promit...

– Știu, știu.

– Atunci de ce ai privirea asta de parcă ne întoarcem în sărăcie lucie? întrebă Irene încruntându-se surprinsă.

Tânăra femeie se aplecă înapoi în ușă, aruncând o privire spre camera din spatele ei, apoi se uită din nou la Irene.

– Este un domn afară, șopti ea în timp ce se apropia de biroul lui Irene, cu o carte de vizită în mână. Vrea să se întâlnească cu Lady Truelove.

– Și mie mi-ar plăcea să am un unicorn, șopti ea înapoi, zâmbind, revenindu-i buna dispoziție. Mă tem că vom fi amândoi dezamăgiți.

– Vorbesc serios, Irene. Clara îi întinse cartea de vizită. Acest bărbat nu este venit de nicăieri.

Irene se ridică, își puse creionul după o ureche și luă cartea de vizită dintre degetele surorii ei. Simplă și albă, nu era decorată, cu excepția unei margini subțiri argintii și a unei coronițe imprimate pe suprafața. Nu putea diferenția o coroniță de alta, dar știa cum se simte hârtia scumpă, de calitate superioară.

– Duce de Torquil, citi ea cu voce tare cuvintele scrise caligrafic cu cerneală neagră peste coronița filigranată și, în timp ce vorbea, îi trecu prin minte rubrica scrisă cu o zi în urmă de Lady Truelove. Își săltă capul, cu o privire îngrozită, pentru a întâlni privirea temătoare a surorii sale. Doamne, Dumnezeule!

Clara dădu din cap, confirmând că amândouă gândeau la fel. Chiar dacă una dintre ele nu era proprietara unui ziar de scandal, nu era greu de ghicit identitatea doamnei din societate care se îndrăgostise de un artist, și, după ce primise scrisoarea ei, Irene știu imediat cine era. Bârfa despre ducesa văduvă de Torquil și faimosul pictor italian Antonio Foscarelli fusese deja comentată în câteva ziare de scandal, inclusiv al ei.

– Chiar și așa... Irene făcu o pauză și înghiți cu greutate, uitându-se încă o dată la cartea de vizită. De ce ar vrea să mă vadă ducele de Torquil?

– Chiar... de ce? interveni o voce apăsată, și Irene se uită dincolo de sora ei pentru a vedea un bărbat stând în ușa biroului ei.

Avea o față cu cele mai rafinate trăsături și ochii albaștri-gri, dar era, în același timp, o față care exprima soluții implacabile și care nu accepta compromisuri. În ochii aceia strălucitori, deschiși la culoare, se putea observa reflexia furiei.

Putea ghici foarte bine motivul și simți imediat un tremur de teamă. Cu toate acestea, în calitate de femeie care avea ocupația unui bărbat, știa că nu își putea permite să se lase intimidată de oricine, așa că puse cartea de vizită în buzunar, își ridică bărbia și privirea ei hotărâtă o întâlni pe cea fermă a bărbatului.

El se înclină arogant către ea în maniera atât de caracteristică nobilimii și o sprânceană închisă la culoare se arcui în sus ca și cum femeia din fața lui nu era chiar ceea ce așteptase el.

– Întrebarea dumneavoastră este una excelentă, doamnă, și revelatoare, spuse el scoțându-și pălăria și înclinându-se, privirea lui de gheață întâlnind-o din nou pe a ei. Și în timp ce se îndrepta, un zâmbet sumbru i se ivi pe buze. Lady Truelove, presupun?

Lui Henry i se oferise cândva onoarea dubioasă de a întâlni o scriitoare și, printre amintirile vagi din mintea sa, presupusese că Lady Truelove era la fel – o figură grăsuță îmbrăcată în catifea neagră ștearsă și cu urme ale vârstei mijlocii, cu părul ciufulit, vopsit cu hena și o gură rânjită.

Acum, cu toate acestea, văzând-o în carne și oase pe cunoscuta editorialistă a Londrei, își dădu seama cât de imprecisă fusese imaginea din mintea lui.

În primul rând, Lady Truelove nu era de vârsta a doua. Avea, probabil, douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, nu mai mult. Nu era îmbrăcată în catifea și în negru, ci într-o bluză albă cu nasturi, practică, o fustă gri simplă și o cravată de un albastru-închis. Părul, strâns în creștetul capului într-un fel de coc neglijent, nu era vopsit roșcat cu hena, ci era de un blond bogat care strălucea în lumina slabă din biroul ei vechi. Statura ei, înaltă și zveltă, nu semăna deloc cu a creaturii rotunde pe care și-o imaginase el. În schimb, femeia aceasta era precum un tablou de Gibson trezit la realitate.

Deși încă nu fusese invitat să intre în încăpere, Henry intră oricum, pentru că avea puțin timp pentru politețuri ordinare. În timp ce intra, micuța fată cu părul castaniu care îl salutase la sosire

făcu o reverență, se scuză și murmură ceva despre adusul ceaiului. Strecurându-se pe lângă el, se îndepărtă, închizând ușa în urma ei.

Henry își îndreptă atenția înspre femeia din spatele biroului și, în timp ce traversa încăperea spre ea, observă încă o diferență contrastantă între ea și scriitoarea pe care o întâlnise el.

Femeia aceasta era frumoasă.

Ochi mari și o față ovală se uitau la el, ochi căprui înconjurați de gene dese mult mai închise la culoare decât părul ei. În adâncul castaniu al acelor ochi, putu vedea o explozie de culori care îl făcură să se gândească de îndată la pădurile de acasă, din Dorset, la lumina pestriță a soarelui căzând peste mușchi, scoarțele copacilor și licheni.

Își coborî privirea, uitându-se la ea cât putu de mult peste birou, și în timp ce îi observă pieptul plin, talia subțire și coapsele generoase, fu din nou surprins. O asemenea figură senzuală era rezultatul, de cele mai multe ori, al unor artificii și al naturii, și cu toate acesta, hainele ei nu erau în genul celor preferate de femeile care alegeau corsetele strâmte, hainele care puneau în evidență sânii sau alte asemenea accesorii inutile.

Având în vedere frumusețea feței ei și a trăsăturilor feminine desăvârșite ale corpului ei, lucrurile care o înconjurau și ținuta ei păreau și mai nepotrivite. Aceasta nu era genul de femeie care să poarte uniforma de vânzătoare sau de dactilografă, muncind într-un birou. Un asemenea corp splendid trebuia să fie într-un budoar, formele ei să ispitească în mod vizibil de sub straturi de mătase. Acele bucle aurii trebuiau lăsate libere să alunece pe umeri, nu strânse la nimereală în vârful capului. Cu siguranță nu ar trebui să stea în spatele unui birou, cu manșete mânjite de cerneală și cu un creion pe după ureche.

– Vă înșelați, sir.

Vocea ei, rece și dichisită, îl aduse la realitate pe Henry din această reverie erotică și îi reaminti motivul pentru care sosise.

– La ce neînțelegere vă referiți? întrebă el.

– Se pare că aveți impresia că sunt Lady Truelove, sir.

– Pare o presupunere corectă, având în vedere ceea ce tocmai am auzit. Negați?

– Nu văd nici un motiv să confirm sau să neg ceva... cuiva care trage cu urechea.

– Dacă nu doriți să se audă ce discutați, poate ar trebui să vă închideți ușa. Cu toate acestea, adăugă el înainte ca ea să mai poată face vreun efort să conducă conversația spre comportamentul lui, înțeleg de ce nu ați dori să vă recunoașteți identitatea. Dacă aș oferi publicului britanic aceleași sfaturi înspăimântătoare pe care le oferiți dumneavoastră, și eu aș șovăi să recunosc.

În ciuda efortului lui de a o provoca să se apere și să-și apere munca, terminând astfel orice argumente obositoare despre identitatea ei chiar înainte de a începe, ea nu mușcă din momeală.

– Am fost însărcinată să vorbesc în numele lui Lady Truelove, spuse ea în schimb, și de aceea secretara mea v-a adus la mine.

Dacă dorea să nege că era bine-cunoscuta editorialistă, fie.

– Și dumneavoastră sunteți...

– Sunt editorul ziarului *Society Snippets*.

Această femeie era editorul? Se așteptase să găsească un bărbat în acest rol, și trebui să-și înăbușe un râset, apreciind că, în acest punct al zilei sale, trebuia să se obișnuiască cu lucrurile neașteptate.

– Vă amuză ceva în legătură cu poziția mea? întrebă ea, încruntându-se la sunetul râsului înăbușit.

– Nu am fost amuzat, doamnă, se grăbi el să o liniștească. Dar sunt momente când unui bărbat i se amintește cât de absurdă poate fi viața.

– Considerați absurdă ideea unei femei editor, nu-i așa? întrebă ea, vocea ei rece indicând că fusese ofensată, și el realiză nu numai că vorbea cu o femeie editor, dar și cu o sufragetă.

– Recunosc, da. Se uită la ea și se gândi din nou la mătasea transparentă. Cel puțin, în acest caz.

Ea se enervă la auzul unor asemenea cuvinte, dar el abia observă, deoarece corpul lui începuse să răspundă înspre direcția gândurilor sale și era prea ocupat să revină la realitate pentru a mai fi atent la sensibilitățile ei.

Dacă avea gânduri erotice despre sufragete cu cravată, se gândi el cu întristare, clar trecuse prea multă vreme de când fusese ultima dată cu o femeie. Dacă acest fel de gândire continua, se vedea obligat să-și găsească o amantă sau să înceteze amânarea căutării unei soții potrivite.

– Aș fi crezut că un duce ar fi mult mai manierat decât să se uite insistent la oameni.

Comentariul ei acerb cu privire la manierele lui îl trezi la realitate din gândurile sale, cu o tresărire.

– Iertați-mă, spuse el, încercând din răsputeri să-și amintească bunele maniere și să ofere o scuză pentru atenția pe care o acorda frumuseții nervoase a scriiturii ei otrăvitoare. Puteți atribui mintea mea absentă de mai devreme... hm...confuziei.

– Confuziei?

– Da, spuse el și își puse pălăria pe marginea biroului, apoi scoase ediția din seara precedentă a *Society Snippets* din buzunarul de la piept al hainei sale și îl împături astfel încât să fie vizibilă prima pagină. Titlul principal al ziarului dumneavoastră spune că un anume Edwin Deverill este proprietarul și editorul, spuse el, arătând spre colțul din stânga jos al paginii. Sunteți Edwin Deverill? Această replică îi mai tăie elanul de sufragetă, observă el. Îndrăznesc să spun că sunt de modă veche, continuă el înainte ca ea să poată răspunde, dar pentru mine, Edwin pare un nume ciudat pentru o femeie, doamnă Deverill.

– Domnișoară Deverill, îl corectă ea imediat, ridicându-și un pic bărbia ascuțită. Sunt fiica cea mare a lui Edwin Deverill.

El gândi: „O fată bătrână, și sufragetă? Și oferea sfaturi celor părăsiți în dragoste?" Această situație se transforma dintr-o absurditate într-o farsă.

– Tatăl meu, continuă ea, mi-a lăsat în grijă toate responsabilitățile publicației. Puteți împărtăși cu mine orice problemă care o privește pe Lady Truelove, și dacă consider că merită, îi voi aduce problema în atenție.

În ciuda acestei prefăcătorii, el știa ce auzise. Ea era vestita editorialistă și nu avea nici un rost să se contrazică cu ea.

– Atunci voi trece direct la subiect, domnișoară Deverill. Mama mea a dispărut. A plecat din casa ei în mijlocul nopții, singură, spunându-mi într-o scrisoare despre intenția ei de a fugi cu un bărbat.

– O provocare, într-adevăr.

Ea nu mai spuse nimic și Henry simți cum îi revine furia.

– Familia ei este îngrijorată pentru ea.

– Bineînțeles. Cum pot Lady Truelove și Deverill Publishing să vă ajute?

– Mama mea nu a oferit nici un indiciu cu privire la destinație. Poate îmi puteți spune unde s-a dus?

Domnișoara Deverill se foi și îi ocoli privirea, îndreptând registrul de pe biroul ei, într-o intenție evidentă de a trage de timp.

– Cum aș putea ști unde s-a dus mama dumneavoastră?

El deschise ziarul la pagina potrivită și începu să citească:

– „Lady Truelove vă poate ajuta. Îi puteți scrie prin intermediul editorului ei, Deverill Publishing, Belford Row, numărul 12, WC1." Sper că în corespondența ei cu dumneavoastră poate a oferit câteva indicații cu privire la intențiile ei sau la destinație, spuse el ridicându-și privirea.

– Nu a oferit, cel puțin nu pentru Deverill Publishing, răspunse ea oprindu-se din nou, de data aceasta pentru a aranja hârtiile de pe birou, apoi își ridică privirea. Lady Truelove este angajată de către acest ziar, dar corespondența este treaba ei.

– Domnișoară Deverill, cuvintele dumneavoastră către secretară acum câteva momente ar putea avea o singură semnificație, și nu am luxul de a pretinde altfel de dragul sensibilităților dumneavoastră sau pentru a vă păstra anonimatul. În calitatea dumneavoastră de Lady Truelove, în mod evident ați corespondat cu mama mea, și trebuie să știu orice informație pe care v-a oferit-o. Sunt foarte nerăbdător să o găsesc și să fiu sigur că este în siguranță.

– Găsirea unei persoane care lipsește ar părea a fi de competența poliției.

– Mama mea este ducesa de Torquil. O asemenea problemă nu poate fi dusă la poliție.

– Detectivi particulari, atunci.

– Intenționez să contactez serviciile unor detectivi particulari, dar astfel de investigații durează. Până când detectivii de la Pinkerton descoperă unde este, ar putea fi prea târziu.

– Prea târziu? Se încruntă ca și cum ar fi considerat acele cuvinte derutante. Prea târziu pentru ce?

– Pentru a opri fuga, bineînțeles. Datorită dumneavoastră, mama mea intenționează să facă ceea ce nu poate fi considerat decât o greșeală gravă, și încerc să o conving să reevalueze situația, dacă pot. În corespondența dumneavoastră, sfatul dumneavoastră către ea include o locație recomandată pentru nunți? V-a dat o adresă? O dată la care intenționează să se căsătorească? Orice informație?

– De ce considerați că este o greșeală căsătoria mamei dumneavoastră? întrebă ea, înclinându-și capul și studiindu-l cu atenție.

El se foi, devenind nerăbdător, pentru că nu se afla aici pentru a răspunde la întrebări, ci pentru a obține răspunsuri.

– Nu este surprinzător, presupun, ca un individ cu o poziție socială inferioară să nu poată înțelege de ce această fugă ar fi dezastruoasă, dar asta nu o face să fie mai puțin așa.

– Dintre toate remarcile snoabe, arogante pe care le-am auzit..., spuse ea încordându-se, părând jignită de ceea ce era un lucru evident.

Vocea i se stinse într-un murmur, rămânând, în mod evident, fără adjective denigratoare, iar el profită de momentul de liniște.

– Spuneți-mi ce știți.

Ea nu răspunse. În schimb, își țuguie buzele, uitându-se la el.

El aruncă ziarul pe biroul ei și se aplecă în față, punându-și palmele pe birou, uitându-se cu ură la ea.

– Nu vă rugam, domnișoară Deverill.

– Păcat, răspunse ea imediat. Pentru că nu reacționez foarte bine la porunci.

– Și eu nu răspund bine la încăpățânare inutilă.

– Nu este vorba de încăpățânare. Chiar dacă Deverill Publishing ar ști unde se află mama dumneavoastră sau ar fi părtașă la planurile ei, nu aș putea să vă dezvălui nimic din toate acestea. *Society Snippets* promite cititorilor săi că informațiile transmise către Lady Truelove de către cei care îi caută sfaturile vor fi confidențiale. Deși înțeleg că sunteți îngrijorat pentru binele mamei dumneavoastră, și aveți temeri – deși nefondate – despre decizia ei de a se căsăt...

– Nefondate? o întrerupse el, râzând forțat la alegerea cuvintelor ei. Știți ce ar însemna pentru mama mea căsătoria cu Antonio Foscarelli? Ce ar însemna pentru poziția ei socială? Pentru poziția familiei ei? Că tot vorbim despre asta, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde, ați luat vreodată în considerare consecințele dezastruoase care ar putea rezulta din sfaturile pe care le acordați cu atâta nepăsare?

– Nu este nimic nepăsător la sfaturile pe care le acordă Lady Truelove, și, în numele ei, vă iau acuzațiile în nume de rău, sir.

– Puteți să le luați cât vreți în nume de rău, dar este evident că nu aveți nici un pic de considerație față de viețile pe care ați putea să le distrugeți.

– Sau poate că nu definesc distrugerea în același fel ca și dumneavoastră.

Mintea lui Henry se duse înapoi în trecut, și imaginea fiicei cu ochi negri a unui comerciant îi trecu prin minte.

– Să fii prins într-o căsătorie pe care întreaga societate ar considera-o drept o rușine, o căsătorie unde doi oameni nu au nimic în comun, doar pasiunea unuia pentru celălalt, asta nu înseamnă distrugere în opinia dumneavoastră?

Obrajii i se aprinseră la menționarea cuvântului pasiune, dar ea nu se referise la acel aspect din discuția cu el.

– Spre deosebire de alții, nu vă consider opiniile sau tonul pretențios drept ceva de care să îmi fac griji.

Henry alungă înapoi în trecut, acolo unde le era locul, gândurile despre Elena și propria greșeală prostească.

– Spuneți asta pentru că nu sunteți conștientă de puterea pe care o exercităm. Nu aveți idee ce înseamnă să fiți în locul ei, cum se simte să fiți respins...

– Oh, dar știu, îl asigură ea. Înțeleg pe deplin ce înseamnă și cum se simte să fii ignorat, credeți-mă. Și puțin îmi pasă.

În ciuda declarației sfidătoare, în vocea ei era o urmă de tristețe. Altădată, ar fi fost destul de curios încât să cerceteze motivul pentru această tristețe, dar chiar acum avea lucruri mult mai importante de luat în seamă.

– Chiar dacă asta este adevărat, mama mea nu este precum dumneavoastră. Viața ei nu este precum a dumneavoastră, și nu aveți nici o idee ce îi va face sfatul dumneavoastră. Și suspectez că nici nu vă pasă.

– Nu este adevărat! Eu...

– Presupun că este un punct de vedere sensibil, o întrerupse el, ignorându-i protestele, dacă cineva este un vânzător ambulant de ziare.

– Mai bine să fii un vânzător ambulant de ziare decât cineva care nu muncește, ca dumneavoastră, îi răspunse ea înapoi, ieșindu-i scântei din ochii aceia castanii, arătând că domnișoara Deverill era nu doar încăpățânată, dar avea și caracter.

– Cineva care nu muncește? Henry se gândi la îndatoririle lui zilnice și la nopțile pline de îngrijorare, și aproape că voise să râdă. Asta sunt?

– Nu aveți nici un serviciu și aveți impresia că vi se cuvine să aveți putere asupra vieților celor din jurul dumneavoastră.

– Cred că sunt îndreptățit să am această putere pentru că decurge din poziția mea. Sunt un duce. Cu un rang înalt vin și responsabilități. Așa funcționează lumea.

– Nu lumea mea.

– Sunt convins, dar putem lăsa pe altă zi o discuție despre asta și despre lumea dumneavoastră?

– Desigur, fu ea imediat de acord, făcând un semn spre ușa din spatele lui. Sunt convinsă că aveți de făcut lucruri importante, ducale, precum participarea la baluri și la curse de cai. Cât eu, pe de altă parte, trebuie să mă ocup de lucruri nesemnificative pentru a-mi câștiga existența. Așadar, vă rog să plecați, sir.

– Baluri? Curse de cai? Acestea sunt toate cunoștințele dumneavoastră despre îndatoririle unui duce?

– Ei bine, acele lucruri par a fi cea mai mare preocupare a celor ca dumneavoastră. Și preocuparea cine se căsătorește cu cine, bineînțeles.

În ciuda eleganței drăgălașe a acelei ultime remarci, resentimentele ei erau palpabile, și el se întrebă dacă, pe lângă faptul că era vânzătoare ambulantă de ziare, sufragetă și fată bătrână, era, de asemenea, și marxistă.

– Habar nu aveți despre ce înseamnă să fii duce.

– Și dumneavoastră habar nu aveți cum este să vă câștigați existența.

– Și nici nu îmi doresc.

– O declarație care nu mă surprinde deloc. De la felul în care arată hainele dumneavoastră, nu v-ar sta bine muncind.

Deschise gura să îi dea un răspuns tăios, dar oricât de mult și-ar fi dorit să o pună la punct cu privire la îndatoririle unui bărbat de rangul lui, o privire la ceasul de pe perete îi aminti de prioritățile sale. Din păcate, tot nu știa mai mult despre planurile mamei sale decât atunci când sosise.

– Este clar că nu sunteți conștientă de multe dintre responsabilitățile nobilimii, domnișoară Deverill, dar spre regretul meu, nu am nici timpul și nici deprinderea pentru a vă instrui cu privire la acest subiect. Găsirea mamei mele este singurul lucru care mă interesează în acest moment.

– Și în această privință, așa cum deja am spus, nu vă pot ajuta.

El se uită la fața ei și știu că își pierde timpul. Dar nu era sigur dacă chiar nu știa unde se afla mama lui sau dacă refuza să împărtășească cu el această informație din cauza judecății preconcepute cu privire la clasa lui sau din cauza unei noțiuni absurde de integritate jurnalistică. Dar indiferent de cunoștințele sau de motivele ei, era evident că nu avea să-i fie de nici un ajutor.

– Atunci, vă doresc o zi bună.

Se înclină, își luă pălăria de pe birou și se întoarse. Cu toate acestea, ajuns la ușă, se întoarse pentru a se uita la ea peste umăr.

– Dar înainte de a pleca, aș vrea să vă gândiți la un lucru, dacă îmi permiteți.

Se uită la el de parcă ar fi preferat să înghită otravă decât să ia în considerare ceva ce ar fi avut el de spus, dar se forță să aștepte, și, după un moment, curiozitatea se pare că învinse.

– Și care este acesta?

– Aș vrea să vă gândiți ce impact pot avea deciziile dumneavoastră asupra vieții celorlalți. Dacă mama mea se face de râs sau comportamentul îi este dezaprobat din cauza dumneavoastră și a publicației dumneavoastră, ce responsabilitate aveți? Dacă viața îi este ruinată, ce consecințe ar trebui să fie pentru viața dumneavoastră? Având în vedere rolul pe care l-ați avut în căderea ei, ce pedeapsă meritați?

– Este aceasta o amenințare? întrebă ea, inspirând adânc aer în piept, ridicându-și bărbia în semn de sfidare. Nu îmi puteți face nimic, sir.

– Credeți că nu? răspunse el, zâmbindu-i cu milă. Oh, draga mea domnișoară Deverill. Cuvintele lui, calme și periculoase, îi provocară un licăr de îngrijorare în ochii căprui, o reacție pe care el o consideră satisfăcătoare având în vedere circumstanțele. Dacă mama mea corespondează cu dumneavoastră în viitor, continuă el în timp ce își puse jobenul, mă îndoiesc că mă veți informa despre asta, dar sper că veți avea amabilitatea de a-i spune că familia ei este îngrijorată pentru ea și ar vrea să știe vești despre ea. Și, apropo, adăugă el în timp ce deschidea ușa, nu sunt sir. Acel titlu este rezervat pentru cavaleri. Eu sunt duce, și modalitatea de adresare adecvată de către un om obișnuit ca dumneavoastră este Excelența Voastră.

Cu aceasta, ieși și închise ușa în urma lui, nelăsându-i nici o șansă să răspundă, ceea ce credea că putea fi doar un lucru bun. În interacțiunea cu o femeie precum domnișoara Deverill, ar fi înțelept ca orice bărbat să se asigure că are ultimul cuvânt. Altfel, l-ar devora pe bietul prostănac la micul dejun.

Capitolul 3

În toți cei douăzeci și șase de ani ai ei, Irene nu crezuse niciodată că avea un temperament vulcanic. Mereu se considerase o persoană echilibrată: calmă, liniștită și rezonabil de amabilă, dar în timp ce se uita cum se închidea ușa în urma ducelui de Torquil, se simți oricum numai calmă și liniștită nu, și realiză că se înșelase în ceea ce privește caracterul ei.

Voia să se ducă după el și să-i spună exact ce putea face cu formele lui de adresare inutile și cu manierele condescendente, dar nu părea să se poată mișca. Picioarele îi păreau înfipte în podea, corpul îi ardea de parcă îi luase foc și sângele îi curgea prin vene precum lava. Una peste alta, se simțea precum un munte în mijlocul unei erupții vulcanice. Nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi început să-i iasă fum din urechi.

– Oh, spuse ea, cu un aer care părea lamentabil de inadecvat pentru situație, dar nu avea alt rezultat satisfăcător pentru sentimentele ei. Știind că furia ei era inutilă, doar o enerva și mai tare. Oh, spuse ea din nou, strângându-și pumnii.

– Deja a plecat? întrebă Clara.

– Dacă nu cumva pierde vremea în afara biroului, precum o iscoadă, mormăi Irene, încruntându-se, atunci da, a plecat. Slavă Domnului!

Bucuria lui Irene la plecarea bărbatului nu părea să fie împărtășită de Clara, care arăta inexplicabil de dezamăgită.

– Și am adus ceai din bucătărie și toate cele, spuse ea, ridicând un pic mai sus tava în mâini, în timp ce intra în cameră.

– Nu merita deranjul.

– Irene, cum poți spune asta? Este un duce.

– Un duce. Ei bine, nu îmi pasă, spuse ea ironică ducându-și o mână la frunte. Voi avea nevoie de sărurile minerale într-un minut. Atât de copleșită sunt.

Înainte ca sora ei să poată răspunde, se auzi o bătaie în ușă, și ridică ochii pentru a o vedea pe Annie, slujnica lor, stând în dreptul ușii.

– Dacă îmi permiteți, doamnă, spuse ea, făcând o scurtă reverență, vă transmit salutările doamnei Brandt și vă comunic că ceaiul vă așteaptă, atât pe dumneavoastră, cât și pe oaspetele dumneavoastră, în camera de zi.

Irene și Clara se uitară uimite una la cealaltă la auzul mesajului menajerei, dar Clara răspunse prima.

– Annie, deja am rugat-o pe doamna Gibson să facă ceaiul pentru noi. După cum bine vezi, adăugă ea, făcând un semn cu capul spre tava pe care o ținea în mâini. L-am adus aici.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Clara, dar doamna Brandt spune că trebuia să iau tava și dumneavoastră să-l aduceți pe Excelența Sa în camera de zi. I-a ordonat doamnei Gibson să-i facă un ceai adecvat.

– Un ceai adecvat? se auzi vocea lui Irene, furia ei transformându-se într-un fel de iritare amuzată. Dumnezeule, asta înseamnă că am băut ceai neadecvat în toți acești ani? Cine s-ar fi gândit?

Clara râse, dar nu și Annie. Iroseau glumele pe servitoarea lor, care lua cuvintele lor în serios.

– Doamna Brandt spune că unui duce care vine în vizită trebuie să i se ofere un ceai adecvat. Promite că-l va aduce imediat ce îl vom duce sus pe Excelența Sa, în camera de zi.

– Ducele a plecat, Annie, îi explică Irene răbdătoare, făcând semn cu mâinile pentru a indica lipsa acelei prezențe auguste din biroul ei.

– Oh, doamnă, doamna Brandt va fi atât de dezamăgită. I-a spus doamnei Gibson să pună zahăr glazurat pe prăjituri și mi-a spus să nu mă preocup cu servirea. Îl va aștepta pe duce personal, a spus.

– Cu siguranță voia să-l vadă personal, șopti Clara.

– Este o mare dezamăgire pentru mine, domnișoară Clara, dacă nu vă supărați să vă spun, adăugă Annie și dădu din cap, posomorâtă.

– Nu trebuie să fii dezamăgită, Annie, o liniști Irene în timp ce ocolea biroul. Ești mai norocoasă decât îți poți imagina. Te rog, du-te înapoi la bucătărie și spune-i doamnei Gibson că nu este nevoie să pună glazură pe prăjituri...

– Acum, Irene, să nu ne pripim, interveni Clara, împingându-i tava lui Annie și luându-și sora de braț. Se pare că doamna Brandt

și doamna Gibson s-au dat peste cap cu pregătirea. Nu aș vrea ca eforturile lor să se irosească.

Irene pufni, dar o lăsă pe sora ei să o conducă afară din birou, afară din fosta lor bibliotecă și, de-a lungul coridorului, către scări.

– În orice caz, cred că nici măcar zahărul glazurat al doamnei Gibson nu l-ar fi impresionat pe Lordul Nesuferit.

– Oh, draga mea, râse Clara, se pare că ți-a intrat deja pe sub piele. Dar Irene, nu îi poți spune Lordul Nesuferit. Nu este lord. Este duce.

– Un mic detaliu, Clara, spuse ea și făcu un semn cu mâna, neavând nevoie de încă o lecție despre formele de adresare corecte. Lordul Nesuferit este un titlu care i se potrivește nemaipomenit acelui bărbat.

– Cu toate acestea, este păcat de Annie, șopti Clara.

Amândouă se uitară înapoi, însă servitoarea deja dispăruse în spatele draperiilor care duceau jos, spre bucătărie.

– Nu aș vrea să fiu cea care să-i spună bucătăresei noastre temperamentale și menajerei noastre că eforturile lor de a impresiona un duce au fost în zadar, continuă Clara în timp ce ea și Irene urcau scările și intrau în camera de zi. Acum, Irene, trebuie să-mi povestești totul.

– Trebuie? întrebă ea și se uită către sora ei cu o privire tristă, în timp ce se așeza la un capăt al divanului din fire de păr de cal.

– De ce a fost așa de dezagreabil? întrebă Clara, așezându-se lângă ea.

– Mai rău.

– A venit în legătură cu mama lui?

– Da. Se pare că a fugit cu italianul.

– Deci ți-a urmat sfatul. Nu erai sigură că o va face, dacă-mi amintesc bine. Oh, asta nu este o știre de senzație pentru ziar?

– Ba da, fu de acord Irene, însă abia rosti cuvintele și auzi în minte vocea ducelui de Torquil: „Dacă este batjocorită, ridiculizată și dacă suferă din cauza dumneavoastră sau a publicației dumneavoastră, care ar fi consecințele pentru dumneavoastră?" Întrebarea era ridicolă, bineînțeles. O femeie matură precum ducesa ar aprecia, cu siguranță, toate posibilele urmări ale alegerii pe care o făcea. Irene nu putea fi responsabilă pentru acele urmări.

– Dar de ce a vrut Torquil să te vadă?

Nu avu ocazia să răspundă pentru că doamna Brandt veni chiar în momentul acela cu tava de ceai încărcată și Irene alungă din minte cuvintele acuzatoare ale ducelui.

– Ceaiul, domnișoară, anunță menajera în timp ce intra în cameră. Doamna Gibson a făcut astăzi niște prăjituri glazurate minunate. Păcat că Excelența Sa nu se va putea bucura de ele, adăugă ea, nefăcând nici un efort pentru a-și ascunde dezamăgirea în timp ce punea tava pe măsuța de ceai lângă scaunul lui Irene.

– Mare păcat, fu de acord Irene bucuroasă în timp ce se întindea după ceainic și strecurătoare. Dar vă rog să-i mulțumiți doamnei Gibson și să o asigurați că ne vom bucura tare mult de prăjituri.

Menajera nu păru deloc mulțumită să audă asta. Încă părând destul de dezamăgită, părăsi camera.

– Ei bine? întrebă Clara în momentul în care menajera ieși pe ușă. De ce a vrut ducele să te vadă?

– De ce contează? răspunse Irene în timp ce punea ceai în două cești și adăuga zahăr.

– Nu îmi vine să cred că mă întrebi asta, spuse Clara luând ceașca și farfurioara pe care i le întinse Irene. Bineînțeles că contează. Este un duce.

– Și?

– Irene! Știi că citesc în fiecare zi în *Society Snippets* ce fac aristocrații. Și tu la fel.

– Citesc ziarul nostru pentru că, în calitate de editor, aceasta este una dintre responsabilitățile mele. Este diferit pentru tine. Atribuțiile tale în calitate de secretară a mea presupun să citești ce publicăm.

– Dar îmi place să citesc. Îmi place bârfa, continuă ea și își ridică un pic bărbia rotundă în timp ce se lăsa pe spate, ținând ceașca de ceai în mână. Mai ales despre duci frumoși și mamele lor cu un comportament scandalos.

– Este mai important cum te porți, spuse Irene strâmbând din nas cu repulsie la descrierea făcută ducelui de către sora sa.

– Oh, încetează. Parcă semeni cu Martha, verișoara lui Papa.

Așa și era, un lucru pe care îl găsea foarte neplăcut, dar se întoarse, prefăcându-se foarte interesată de prăjiturile pe care doamna Gibson se străduise atât de mult să le decoreze. Oricum, nu l-am considerat în mod deosebit de atrăgător.

– Nu încerca să mă păcălești! Știi la fel de bine ca și mine că era păcătos de frumos. Este atât de rigid că ar trebui să fie vicar, nu duce.

– Mă îndoiesc că bărbatul acela ar recunoaşte un păcat chiar şi atunci când ar fi în faţa lui,

– Dacă ar fi fost vicar, nici o femeie din parohia lui nu ar fi lipsit de la slujbele lui, oftă Clara, făcându-și vânt cu mâna liberă. Atât de frumos, de înalt şi cu umeri atât de laţi.

– Oh, Clara, nu fi sentimentală, mormăi Irene.

– Şi ochi frumoşi, continuă Clara. Măcar asta trebuie să fi remarcat.

Frumoși sau nu, ceea ce observase la ochii lui fusese cât de dezaprobator o studiaseră. O cercetase în detaliu, o judecase și cu siguranță nu găsise nimic din ceea ce dorise. Doar amintirea privirii lui zeflemitoare o făcuse să simtă că ia foc și să se agite.

– Cât despre restul, spuse Clara, vocea acesteia trezind-o la realitate pe sora ei, îți place, la fel ca tuturor celorlalți, să auzi bârfe despre el și despre cei ca el, Irene. Știu asta, indiferent ce spui. Pentru că schimbarea ziarului într-o foaie de scandal a fost ideea ta.

– Mă bucur că atât de multă lume citeşte despre ce fac ducii, crede-mă, răspunse ea, uşurată că sora ei abandonase discuţia despre ochii și umerii ducelui de Torquil, dar în ceea ce mă priveşte, puţin îmi pasă. Şi de ce mi-ar păsa? adăugă ea, simțindu-se dintr-odată irascibilă. Nu este ca și cum lor le pasă de noi. Sunt toți nişte oameni avuţi care nu muncesc, aşa am spus.

– Irene, nu i-ai spus asta în faţă?

– Este posibil să fi spus, mormăi ea, eschivându-se un pic în fața expresiei uimite de pe fața surorii ei, trăgându-se uşor de ureche.

Clara se uită la ea, dând din cap.

– Ducele de Torquil este pierdut pentru tine. Dacă un duce frumos și bogat va veni vreodată la mine, aș muri de fericire.

– Nu, nu ai muri, pentru că ai fi obligată să asculți lucrurile oribile pe care le spune, răspunse Irene și luă o prăjitură de pe tavă. Ar fi trebuit să-l auzi azi, despre cum căsătoria mamei lui cu Foscarelli ar fi sub demnitatea ei, și ar fi o lovitură atât de cruntă pentru familia ei.

– Ei bine, acest gen de lucruri duc la scandal și au urmări asupra tuturor relaţiilor ei.

„Dacă viața mamei mele este distrusă ca urmare a sfatului dumneavoastră, ce responsabilitate aveți?"Dumnezeule, trebuia să înceteze să mai învârtă în minte cuvintele acelui bărbat. Irene înăbuși un oftat și mușcă din prăjitură.

– Cu toate acestea, zise după un moment în care savură glazura de lămâie a doamnei Gibson, sau dacă nu din cauza aceasta, ducesa este capabilă să decidă pentru ea cu cine se căsătorește, nu-i așa?

– Ducele este, cu siguranță, nemulțumit de alegere. Și este, în mod evident, îngrijorat că Foscarelli profită de mama sa.

– Poate, dar când i-am răspuns, i-am atras atenția asupra acestor lucruri și am sfătuit-o să se consulte cu avocații săi, să schițeze un aranjament matrimonial și să protejeze moștenirea. Nu știu dacă, în final, a făcut asta, dar am fost clară despre asta în scrisorile mele. Și din ce mi-a răspuns, era evident că era perfect conștientă de urmările pe care alegerea ei le vor avea asupra familiei. În ceea ce îl privește pe fiul ei, nu văd cum dezaprobarea lui cu privire la alegerea ei este treaba noastră.

– Nu cred că este, totuși...

– Este o femeie în toată firea, și pare a avea o judecată sănătoasă și mult bun-simț. Cu toate acestea, propriul ei fiu pare să o considere incapabilă de a decide pentru ea cu cine să se căsătorească. Chiar ai dori ca un bărbat atât de autoritar să-ți acorde atenția lui?

– Ei bine, începu Clara, dar Irene nu îi oferi ocazia să răspundă.

– Este de înțeles că ar dori să știe unde s-a dus mama sa, dar chiar și după ce i-am explicat că ziarul nostru trebuie să păstreze astfel de detalii confidențiale, tot se aștepta să îi spun. Nu, stai, se corectă ea imediat. Mi-a *poruncit* să-i spun.

– Atunci este evident că nu te cunoaște, spuse din ușă o voce bărbătească, sfârșită de boală, și atât Irene, cât și sora ei ridicară privirile spre tatăl lor care era adus în camera de zi de către valetul său. Din partea mea, adăugă el în timp ce Sayers împingea scaunul cu rotile lângă divan, am renunțat acum mult timp să-ți mai poruncesc. Am recunoscut că este un efort zadarnic de pe vremea când învățai să mergi.

– Foarte înțelept din partea ta, Papa, îl asigură Irene. Nu ești de acord, Sayers?

Servitorul, a cărui expresie Irene o asemuise mereu cu Falsa Broască-Țestoasă a lui Lewis Carroll, se aplecă pentru a bloca scaunul cu rotile înainte de a răspunde.

– Nu aș îndrăzni să spun, domnișoară Deverill, îi spuse el în timp ce împingea un scaun și îi ridica piciorul stăpânului său pe suprafața catifelată, o acțiune care provocă un geamăt de durere din partea bătrânului. Îmi pare rău, domnule.

– Doar adu-mi coniacul, apoi poți pleca, spuse domnul Deverill, fluturând din mână la scuzele lui.

Irene se încruntă un pic, uitându-se la el în timp ce servitorul se duse spre dulapul cu băuturi alcoolice.

– Papa, ar trebui să bei ceai la ora ceaiului, nu coniac. Și oricum, doctorul Munro ți-a interzis coniacul. A spus că îți înrăutățește guta.

– Prostii. Munro este un hâtru și nici nu bea alcool. Bineînțeles că ar încerca să mă țină departe de coniacul meu. Acum, adăugă el înainte ca ea să-l poată contrazice, ducele de Torquil ar fi cel care îi ordonă lui Irene?

– Chiar el, spuse Clara. Cum de ai știut?

– Cum de aud orice în această casă? răspunse domnul Deverill, făcând semn cu mâna spre servitorul care se apropia cu coniacul. Fiicele mele nu-mi spun niciodată nimic, asta este cert. Din fericire, servitorii cred că stăpânul casei, chiar dacă este senil, ar trebui să fie informat când un duce vine în vizită. Pune-o acolo, Sayers, spuse el luându-și paharul plin și făcându-i semn servitorului să pună sticla pe masă.

– Papa, serios, începu Irene, vrând să-i reamintească din nou tatălui ei despre indicațiile medicului, dar el îi taie vorba.

– Fără prelegeri, fata mea. Am șaizeci și doi de ani și îmi voi bea coniacul dacă doresc. La fel ca și ducesa ta, nu am nevoie ca fiicele mele să hotărască pentru mine.

– Și Papa se întreabă de unde vine încăpățânarea mea? îi spuse ea Clarei, primind o privire dezaprobatoare de la tatăl ei.

– Și atunci unde este Excelența Sa? întrebă Papa, uitându-se în jur. Cu siguranță l-ai invitat la ceai.

– Cu siguranță nu l-am invitat, răspunse ea indiferent în timp ce se așeza mai confortabil cu ceașca de ceai și prăjitura.

– Serios, Irene, unde îți sunt manierele?

– Manierele mele sunt perfect acceptabile, spuse ea, încă simțindu-se iritată. Ducele nu a venit în vizită sau să bea un ceai.

– Având în vedere poziția noastră socială și faptul că nu l-am întâlnit niciodată, deja am concluzionat asta, răspunse tatăl ei, bău conținutul paharului și se întinse după sticlă să și-l umple din nou. Deci de ce a fost aici?

Irene explică, dar tatăl ei nu păru mai luminat.

– Așadar, mama lui a fugit cu un artist? Dar de ce a venit să o caute aici? Ce îl face să creadă că știi unde s-a dus.

– Pentru că este una dintre corespondentele lui Lady Truelove și scrisoarea ei a fost în ediția de seară, explică Clara. Dar se pare că Irene l-a alungat dojenindu-l.

– Minunat. Papa își puse deoparte sticla și trase o nouă dușcă zdravănă de coniac. Acum insultăm duci și îi dăm afară din casă. Asta cu siguranță nu va fi un semn bun pentru eforturile mele.

– Despre ce eforturi vorbești? întrebă Irene, îndreptându-se în scaun. Papa, ce pui la cale?

El ridică din umeri, încercând să pară nonșalant.

– Am corespondat cu vicontesa, asta este tot, sperând să-i trezesc interesul despre tine și sora ta.

– Serios, Papa! oftă Irene. Ce speri să reușești?

– Ar putea să-l convingă pe soțul ei să îngroape trecutul. Amândoi au aproape optzeci de ani, știi, și mama voastră a fost singura lor fiică. Am putea să ajungem la pace.

– Pace? Cu vicontesa Ellesmere? Puțin probabil. Bunicului meu matern, îndrăznesc să spun, nu i-ai plăcea nimic mai mult decât să ne vadă pe toți pe fundul mării.

– Vicontesa pare deschisă posibilității unui armistițiu, și s-a gândit că îl poate influența și pe soțul ei. Dacă se va întâmpla asta, ar fi o realizare remarcabilă pentru voi două. Poate ați putea avea un sezon, ați putea merge la baluri, ați putea să vă găsiți soți.

La douăzeci și șase de ani, Irene știa că era, cel mai probabil, trecută. Clara, cu patru ani mai mică, mai putea avea un pic de timp rămas, dar nu prea conta. Fără zestre, puțin probabil ca vreuna dintre ele să găsească un soț respectabil, indiferent de numărul de baluri și de petreceri la care participau, dar tatăl ei vorbi înainte ca ea să poată sublinia acest lucru.

– Un duce, spuse Papa, încruntându-se la ea în timp ce învârti paharul cu coniac și luă o nouă înghițitură generoasă, ar putea ajuta foarte mult cauzei mele, dacă i-am putea intra în grații.

– Nu vreau să îți năruiesc speranțele pentru viitor, spuse Irene uitându-se la el ironică, dar este puțin probabil ca eu să-i intru în grații ducelui de Torquil.

– Ce i-ai spus? Ai fost lipsită de bună-cuviință, presupun?

– Absolut deloc, spuse Irene cu mândrie, dar Clara îi strică încercarea de a ocoli adevărul.

– Ei bine, i-ai spus că este un om de bani gata, spuse sora ei, provocând un geamăt din partea tatălui lor și făcându-l să-și mai pună un pahar de coniac.

– Probabil că toate faptele mele bune sunt duse pe apa sâmbetei, murmură el, dând din cap. Nu va conta câtuși de puțin că ești nepoata unei vicontese dacă continui să le dai peste nas ducilor. Sincer, Irene, trebui să-ți expui părerile cu fiecare ocazie?

– Oh, nu m-am putut abține, Papa! A fost extrem de arogant. Și-apoi, modul în care l-am descris este foarte nimerit. Mă îndoiesc că muncește ceva.

– Și nici nu ar trebui, spuse tatăl ei cu severitate. Ar fi de neimaginat pentru un gentleman, mai ales pentru un duce, să muncească. Este sub demnitatea lui.

– Da, deci acest duce în mod particular mi-a amintit, în timp ce se uita de sus și plin de dezaprobare, de mine și de profesia mea.

– Nu îl poți învinui pentru asta, din moment ce o femeie nu ar trebui să muncească, ripostă tatăl ei, lăsându-se pe spate, cu paharul în mână. Ar trebui să te duci la baluri și să te bucuri de atenția bărbaților. Nu să muncești pe brânci în biroul acela mucegăit în care ai transformat vechea bibliotecă.

Irene nu răspunse, ce mai era de spus? Tatăl ei nu se pricepuse niciodată nici să facă bani și nici să se descurce în lipsa lor, un lucru pe care fratele ei, Jonathan, încercase de nenumărate ori să-l remedieze fără succes. O ceartă puternică din urmă cu trei ani dusese la expulzarea lui Jonathan din casă și ruperea oricărei scrisori trimise de el ulterior, până când, neprimind nici un răspuns, scrisorile au încetat să mai fie trimise. Fratele ei plecase în America, neștiindu-se acum unde era, iar tatăl lor, pentru a dovedi că fiul lui se înșelase cu privire la abilitățile lui, începuse să speculeze cu

frenezie banii cu care rămăseseră. Dacă nu ar fi intervenit Irene, ar fi rămas săraci.

Ea observă cum îi tremura mâna în timp ce își umplea din nou paharul și se gândi – nu pentru prima dată – că dacă ar fi fost pusă mâncare pe masa lor și dacă negustorii și servitorii ar fi fost plătiți, ea ar fi trebuit să fie cea care asigura mijloacele de trai. Și mai știa din experiențele trecute că încercarea de a-l face pe tatăl ei să accepte realitatea dură a vieții lor de acum era destinată eșecului, la cum era și cea de a-i spune să nu mai bea.

– Așa să fie, spuse ea în schimb, viața ducesei este problema ei, și dacă ducelui nu-i place bărbatul cu care a ales să se căsătorească, va trebui să accepte.

– Doamne, Dumnezeule, Irene! Tatăl ei se uită la ea, uimit. Nu i-ai spus asta.

– În mare, ba da.

– Ce va crede Ellesmere dacă va auzi? gemu tatăl ei.

– Nimic din ce nu ar fi gândit deja, Papa.

– Da, dar, Irene, interveni Clara înainte ca tatăl lor să poată răspundă, se pare că ducele ține foarte mult la mama sa. Poate că ți se pare arogant felul lui de a se purta, și chiar nepoliticos, dar sigur este așa din cauza îngrijorării. Și nu înseamnă că trebuie să te porți la fel.

– Serios, Clara, spuse Irene oftând și simțindu-se un pic vinovată, este foarte enervant când te hotărăști să fii conștiința mea.

– Cineva trebuie să fie, spuse tatăl ei. Altfel, numai Dumnezeu știe ce ți-ai pune în minte să faci. Să începi o revoluție sau să te apuci să promovezi votul, sau alt lucru îngrozitor, continuă el și ridică din umeri, luând o altă înghițitură.

– Intenționez să protestez în stradă și să promovez votul femeilor oriunde am ocazia, răspunse Irene. Însă pentru moment, administrarea ziarului îmi ocupă tot timpul.

– Ăsta este un aspect favorabil, cred, mormăi Papa. Te ține departe de politică.

– În ceea ce privește restul lucrurilor, spuse Irene și se strâmbă la el în timp ce se ridică și se duse la masa de scris, nu este nevoie ca vreunul dintre voi doi să mă acuze că am fost insensibilă, pentru că am toate intențiile să-i spun ducesei despre vizita pe care mi-a făcut-o fiul ei.

– Deci știi unde este? spuse Clara și se uită la ea.

– Știu. A sosit de dimineață o scrisoare de la ea, de la un hotel din Londra. Nu am apucat încă să o citesc, dar voi face asta acum, apoi îi voi răspunde, spunându-i despre vizita fiului ei și despre temerile lui pentru ea. Îi voi recomanda, de asemenea, să comunice de îndată cu familia sa.

– Serios, Irene, spuse tatăl ei. Nu te înțeleg. Dacă aveai o scrisoare de la femeie și știi unde este, de ce nu i-ai oferit ducelui informația.

– Pentru că Lady Truelove a promis confidențialitatea întregii ei corespondențe, Papa. Știi asta.

– Nu aminti în prezența mea despre oroarea pe care ai creat-o, spuse Papa, strâmbându-se ca și cum ar fi mâncat o lămâie.

– Ne pune mâncare pe masă, Papa, spuse ea cât putu de delicat.

– Sunt alte modalități de a face asta.

Irene ar fi apreciat sfaturile lui pe această temă în urmă cu un an când creditorii amenințau să le ia casa și toată mobila, dar când se uită la el, amintirea celor trei pahare de coniac pe care le băuse și cum îl punea pe cel de-al patrulea anunța că nu aducea nimic bun să reaprindă astfel de replici și se potoli.

– Oricum, spuse ea în schimb, mi-am dat cuvântul cititorilor să le respect confidențialitatea, și nu mi-l voi încălca.

– Dar, Irene, este un duce.

Începu să fie obosită de acel refren.

– Ar îndurera-o pe mama ta să te vadă cum te porți atât de nepoliticos cu aristocrații.

– Oare? răspunse Irene cu răceală. Cred că mama a arătat o necuviință admirabilă față de familia ei aristocrată când a avut curajul de a-și urma inima și de a se căsători cu un bărbat din clasa de mijloc. Și din moment ce vicontesa și toată familia mamei i-au întors spatele din ziua nunții și eu nu i-am cunoscut pe nici unii dintre ei în viața mea, nu văd de ce ar merita vreodată respectul ei. Cu siguranță nu îl merită pe al meu. Sau pe al tău.

Pe fața tatălui ei se văzu durerea la amintirea că familia mamei îl considerase atât de nevrednic de ea, făcând-o pe Irene să-i pară rău imediat pentru cuvintele ei.

– Nu am vrut...

– Știu ce ai vrut să spui, draga mea, spuse el, întrerupând-o în mijlocul frazei. Și sunt recunoscător pentru loialitatea pe care o

arăți pentru familia mea. Dar dragul meu copil, nu este bine să manifești o desconsiderare atât de evidentă față de aristocrație. Sunt puternici, iar influența lor este foarte mare.

– Da, și Excelența Sa s-a obosit să-mi amintească.

– Așa a făcut? Și care a fost răspunsul tău?

– Care crezi? răspunse Irene rânjind.

– Într-una dintre aceste zile, Irene, mândria îți va fi sfârșitul, spuse tatăl ei oftând și dând din cap.

– Sunt convinsă că ai dreptate, spuse ea, încercând să pară destul de umilă. Dar serios, Papa, duce sau nu, ce ar putea să-mi facă?

Capitolul 4

Firma de detectivi a lui Pinkerton era un grup eficient de bărbați. Imediat după ce plecă de la domnișoara Deverill, Henry sună la birourile din Londra ale cunoscutei agenții de detectivi și, aproximativ patruzeci și opt de ore mai târziu, avură motiv să-l contacteze, reușind să-i îndeplinească toate solicitările de informații.

În primul rând, și cel mai important, descoperiseră că mama lui nu se căsătorise încă cu Foscarelli, spre ușurarea lui Henry.

În al doilea rând, stabiliseră unde se afla italianul, care locuia acum într-un apartament cu servicii complete din orașul Camden, un apartament închiriat pe numele lui chiar în dimineața în care mama lui Henry plecase de acasă. Vestea că acum Foscarelli avea o reședință oficială cu scopul de a obține o licență de căsătorie nu era o mare surpriză, dar se dovedi irelevant pentru a o găsi pe mama lui. I se spuse că ducesa nu locuia cu artistul, dar se instalase comod într-un apartament la hotelul Thomas în Berkeley Square.

Imediat după plecarea detectivilor de la Pinkerton, Henry chemă trăsura. În timp ce aștepta, scrise o scrisoare către avocații săi, dându-le adresa lui Foscarelli și instrucțiuni pentru a începe negocierile cu italianul. Nu avea nici un dubiu că dragostea mamei lui avea să fie o propunere costisitoare, dar pentru a evita dezastrul iminent ar scrie fericit cecul.

Odată ajuns în trăsura sa, Henry ordonase birjarului să-l ducă la Berkeley Square și în timpul scurtei călătorii citise dosarul pe care Pinkerton îl întocmise despre domnișoara Irene Deverill, despre familia și ziarul ei. Această solicitare specială fusese un impuls din partea lui, deoarece conversația aprinsă cu femeia îi trezise nu numai furia, dar și curiozitatea. Îi trezise și alte emoții, acelea de natură mai întunecată, mai erotică, dar știa că ar face bine să nu exploreze prea adânc acele emoții în mod special.

Era abia ora unsprezece și jumătate când trăsura lui trase în Berkeley Square. Hotelul Thomas era micuț, dar confortabil,

poziționat în partea de nord a pieței. Era considerat cumva de modă veche, dar în mintea lui Henry, acesta era în avantajul lui. La sosire, întrebă de mama lui, dându-i portarului cartea sa de vizită.

– Vă rog să o informați pe ducesă despre prezența mea și să o întrebați dacă mă primește.

Un lacheu fu însărcinat cu solicitarea lui, și, deși Henry nu era deloc convins că mama îl va primi, lacheul se întoarse câteva minute mai târziu spunând că ducesa îl primește, făcând un semn către liftul electric ascuns discret în spatele a trei palmieri în ghiveci.

– Dacă doriți să mă urmați, Excelența Voastră.

Fu condus către un apartament de la etajul al doilea și, deși știa că mama lui nu luase nici un servitor cu ea, nici măcar o menajeră, chiar și așa îi păru nepotrivit când chiar ea îi deschise ușa.

– Deci m-ai găsit.

Acea întâmpinare rece nu prevestea nimic bun, pentru că nu era purtarea ei obișnuită. În ciuda tenului similar, nimeni nu se gândise niciodată că el și mama lui semănau prea mult. Ducesa era minionă, drăgălașă și amabilă, și Henry știa că nu avea nimic din aceste trăsături. Însă în acest moment, pe fața mamei lui se vedeau o hotărâre și o privire precaută care îi amintiră lui Henry mult prea mult de propriul caracter pentru a-l liniști. Cu toate acestea, având în vedere circumstanțele, nu prea se așteptase să-l primească cu brațele deschise.

– Ai crezut că nu te voi găsi?

– Nu, recunoscu ea oftând și deschise ușa larg în timp ce el intra. Deși am crezut că îți va lua mai mult timp.

– Îndrăznesc să spun, din moment ce nunta nu a avut încă loc.

– Un lucru care sigur te umple de bucurie.

– Nu găsesc nici o bucurie în asta, mama, o asigură el în timp ce ea îl conduse în camere de zi a micuțului apartament. Toți am fost îngrijorați pentru tine.

– Nu este cazul să fiți îngrijorați, spuse ea și făcu semn către o pereche de fotolii verzi, și după ce ea se așeză pe unul dintre ele, el se așeză pe cel opus.

Nu îi dădu nici o șansă să înceapă discursul grăitor pe care îl pregătise încă de când ea plecase, marți dimineață.

– Henry, știu că intenția ta este să mă faci să mă răzgândesc în legătură cu căsătoria mea, așa că permite-mi să te scutesc de deranj

și să ne cruț pe amândoi de ceea ce probabil ar fi o ceartă. Nu mă voi răzgândi, indiferent de eforturile tale.

– Nu sunt aici numai pentru acest motiv, mama. Sper să te conving și să te întorci acasă. Un hotel nu poate fi la fel de confortabil precum propria ta casă, mai ales fără servitori care să se ocupe de tine.

– Acum că știi unde sunt, voi trimite după menajera mea. Este tot ajutorul de care am nevoie în acest moment, din moment ce această situație nu va dura mult. Antonio a obținut ieri contractul pentru propriul apartament în Londra, și peste două săptămâni va putea obține licența de nuntă și ne putem căsători.

Deși aceste vești îi confirmară previziunile de mai devreme cu privire la acțiunile lui Foscarelli și îi întăriră părerea cu privire la caracterul reprobabil al acestuia, era oarecum o ușurare, pentru că însemna că acum avea două săptămâni întregi să o facă pe mama lui să se răzgândească. Cu toate acestea, era conștient că trebuia să fie precaut, și se hotărî că cea mai bună strategie era să se poarte ca și cum nu știa nimic despre celălalt bărbat.

– Să-nțeleg că Foscarelli nu a avut înainte o reședință permanentă în oraș?

– O spui de parcă ar fi fost un nevoiaș, spuse mama lui strâmbând din nas la aluzia lui.

„Henry nu intenționase să spună nevoiaș. Ci îndeajuns de josnic încât să trăiască pe spatele prietenilor lui cât se putea de mult."

Fusese însă îndeajuns de înțelept să nu spună cu voce tare acel gând.

– Deloc, zise el în schimb, dar probabil că nu a fost destul de convingător.

– Este plin sezon, Henry. Știi cât de dificil este să găsești camere în oraș. A găsit camere doar pentru el numai pentru că se apropie luna august.

– Bineînțeles, spuse Henry politicos, nevrând să discute subiectul. Dar dacă se poate, putem discuta despre stilul tău de viața mai degrabă decât al... hm... Făcu o pauză, căutând o descriere pentru Foscarelli pe care să o rostească fără a se îneca. Decât al cunoștințelor tale? Nu este nevoie să locuiești într-un hotel, mama, adăugă el. Ai o casă.

– Unde aş fi mereu criticată de copiii mei cu privire la alegerea pe care am făcut-o? Cred că aş prefera să rămân aici. Hotelul Thomas este o locuinţă perfect respectabilă.

– Dacă eşti turist, da. Dar nu şi dacă cineva are o casă confortabilă la nici cinci străzi distanţă.

– Când o femeie a ales să fugă, nu există cale de întoarcere, spuse mama lui îndreptându-se.

– Încă nu eşti căsătorită, răspunse Henry la declaraţia ei oarecum melodramatică, încercând să înăbuşe un oftat.

– Acesta fiind motivul pentru care sunt aici şi nu locuind cu Antonio în noua noastră casă.

– Noua casă? spuse Henry uitându-se la ea, năucit. Intenţionezi să locuieşti cu el într-un apartament în Camden Town?

– De ce nu? Este un apartament cu servicii complete. Era un licăr de amuzament în ochii ei care îi spunea că încerca să râdă un pic de el, dar ea continuă înainte ca el să poată răspundă. Poţi fi liniştit, Henry. Antonio a închiriat acel apartament numai pentru a putea obţine licenţa. Îl vom închiria, la rândul nostru. Dar nu mă pot aştepta să-l primeşti în reşedinţa ducală după nuntă, astfel că m-am oferit să cumpăr o vilă foarte confortabilă pentru noi. Este în Chiswick, pe malul râului. După nuntă, acolo ne vom începe viaţa împreună. Vom călători în Italia în toamnă, pentru că el îşi doreşte foarte mult ca eu să văd Florenţa, şi eu nu am fost niciodată...

– Mama, te rog, interveni el, nemaiputând asculta. Vorbeşti de parcă tu şi Foscarelli veţi fi o pereche de tineri căsătoriţi în luna de miere. Ai cincizeci de ani, nu nouăsprezece.

– Deci sunt prea bătrână pentru a vedea lumea?

– Ştii la ce mă refer.

– Ştiu. Ceea ce spui este că la vârsta mea nu ar trebui să fiu predispusă la fapte necugetate pe care toţi le facem în tinereţe.

El deveni tensionat şi defensiv.

– Chiar aşa. Dumnezeu ştie, când aveam nouăsprezece ani, eram naiv şi prostuţ, şi pasiunea m-a orbit spre consecinţele unei căsătorii nechibzuite cu cineva nedemn de mine. Dar am plătit pentru nebunia mea.

– Te-ai căsătorit cu fata având cele mai bune intenţii.

– Cele mai bune intenţii? răspunse el, cu o voce tăioasă chiar şi pentru propriile urechi. Faptul că am făcut o căsătorie atât de

greșită încât a trebuit să o ascund față de toată lumea, inclusiv față de familia mea? Trimițându-mi propria soție departe, într-o cabană la țară, furișându-mă de la Cambridge pentru a o vizita... da, spuse el cu amărăciune. Am fost perfect onorabil.

– Ai iubit-o.

– Oare? întrebă el dând din cap. Nu, infatuarea nu este dragoste. Pasiunea nu este dragoste. Dorința... se forță să rostească cuvintele, nu este dragoste. Nu face o imagine romantică a acțiunilor mele, mama, sau nu îmi atribui onoarea pe care nu o am. M-am căsătorit cu Elena pentru că am dorit-o și nu o puteam avea altfel. Vina și regretul se simțeau precum o greutate pe pieptul lui, simțind și mai mult că era de datoria lui să o îndepărteze pe mama lui de la greșeala pe care era pe cale să o facă. Se aplecă în față pe scaunul lui, alegându-și cu grijă următoarele cuvinte. Nu vorbiseră niciodată deschis despre căsătoria lui clandestină din urmă cu zece ani, dar, deși nu îi plăcea să o facă, acum era necesar. A fost nevoie de doar opt săptămâni ca pasiunea noastră să moară. Opt săptămâni, și apoi iată-ne: două suflete disperate și nefericite, cu nimic în comun decât cenușa pasiunii noastre dispărute, legați pe viață în consecințele greșelii noastre – a mea. Pentru că era a mea, se grăbi el în timp ce ea încerca să vorbească din nou. Eu aveam întreaga putere în cazul acela; ea nu avea deloc putere. Papa a spus că va fi distrugerea mea, dar...

– Tatăl tău era un bărbat încăpățânat care nu vedea decât propria-i cale. Și în ceea ce privește situația aceasta, s-a înșelat.

– Știu asta. Elena nu m-a distrus, spuse el făcând o pauză și înghițind cu greutate, întâlnind privirea mamei lui. Este de mirare că eram nefericiți?

– Încetează, Henry! țipă ea, cu o voce tăioasă. Te rog, încetează cu asta. Nu mai suport să te aud cum te condamni în felul acesta.

El ar fi putut continua în felul acesta. Ar fi putut să o întrebe ce putea avea în comun cu un bărbat atât de diferit de ea, ce puteau realiza și despre ce puteau vorbi odată ce pasiunea se domolea și descopereau că nu avea nici o fundație. Dar se abținu, deoarece își spusese punctul de vedere și nu avea rost să insiste.

– Până când această nuntă nu va avea loc, spuse el în schimb, iei cel puțin în considerare posibilitatea de a te întoarce acasă? Avem prieteni și cunoștințe care locuiesc în Berkeley Square. Vei fi văzută

intrând și ieșind de aici, dacă nu ai fost văzută deja. Ce crezi că își vor imagina prietenii noștri când te vor vedea ieșind dintr-un hotel la două străzi de propria noastră casă? Sau, mai rău, dacă îl văd pe el venind aici pentru a te vizita?

– Dumnezeule, Henry, mă faci să par scandaloasă.

– Vei fi, în curând, te asigur de asta, dacă continui cu fuga ta.

– Asta ar spune mai multe despre calitatea cunoscuților noștri decât despre mine, pufni mama lui. Prietenii mei adevărați mă vor susține. Restul nu contează.

Asta sună foarte asemănător cu sentimentele mărețe pe care domnișoara Irene Deverill le repetase la infinit zilele trecute. Destul de bune în teorie, se gândi el, dar complet nepotrivite în realitate.

Cu toate acestea, în timp ce se uita la expresia hotărâtă a mamei lui, se hotărî că este mai bună o schimbare a abordării.

– Te-ai gândit cum va afecta asta perspectivele de căsătorie ale fiicelor tale? întrebă el.

– Bineînțeles că m-am gândit.

– Atunci știi că mariajul tău le va scădea considerabil șansele de a găsi ele însele niște perechi potrivite.

– Asta depinde de cum definești „perechi potrivite", nu-i așa? Aș spune că datorită căsătoriei mele, fiicele mele vor putea în curând să vadă ce gentlemeni dintre cunoștințele lor țin la ele cu adevărat, și care le doresc numai pentru poziția lor socială.

– De parcă poziția nu este importantă.

– Henry, chiar crezi că preocuparea ta pentru viitoarea mea căsătorie sau chiar cea a surorilor tale este grija ta cea mai importantă?

– Bineînțeles că este importantă, spuse el fiind un pic luat prin surprindere. Sunteți familia mea.

– Dragul meu, spuse ea aplecându-se în față, îndeajuns de aproape încât să-și pună mâinile peste mâinile lui, poate că, în loc să te preocupi de viitoarea mea căsătorie sau de cea a surorilor tale, ar trebui să te gândești la a ta. Elena a murit acum opt ani, eliberându-te pentru a te putea căsători din nou. David este singurul tău moștenitor, se grăbi ea să spună în timp ce el deschise gura să-i răspundă, și este căsătorit deja de șase ani, fără a avea copii. Trebuie să te căsătorești din nou, știi asta.

– Sunt foarte conștient de îndatoririle mele, mama. Nu este nevoie să-mi reamintești.

– Nu este o îndatorire să te îndrăgostești, Henry.

– Ne-am întors la discuția despre dragoste? răspunse el. Iartă-mă, dar credeam că acum vorbim de căsătorie.

– Oh, dragul meu, spuse mama lui şi se uită la el cu tristeţe, încep să mă îngrijorez că dragostea pe care ai avut-o cândva în inimă este iremediabil pierdută.

– Dacă este așa, nu pot decât să cred că este un lucru bun, spuse el întorcând privirea nefericită a mamei lui cu una implacabilă. Amândoi știm că datoria găsirii unui partener pentru căsătorie este o treabă serioasă pentru cei ca noi, mama. Nu este o frivolitate. Căsătoria în grabă, fără a-ți cunoaște partenerul, pare să fie calea pe care tu ai ales-o, cât despre mine, nu voi face asta de două ori într-o viață.

– Nu alegem pe cine iubim, Henry. Dragostea nu se supune voinței.

– Încetează, spuse el tăios. Încetează să vorbești despre căsătoria mea cu Elena de parcă nu am avut de ales. Am uitat cine eram, și care era datoria mea, şi am permis pasiunii să-mi dicteze cursul acțiunilor. Rezultatul a fost unul tragic pentru toți cei implicați. Nu încerca să mă protejezi sau să-mi găseşti scuze, pentru că eu, cu siguranță nu mă voi proteja și nici nu îmi voi găsi scuze.

Ea se uită la el pentru o clipă, deschise gura pentru a-l contrazice în continuare în legătură cu acest subiect, apoi o închise din nou, spre marea lui uşurare.

– Foarte bine, spuse ea încet. Care dintre domnișoarele pe care le cunoşti te-ar putea face să-ți îndeplinești datoria în modul cel mai lăudabil?

– Am luat în calcul câteva, spuse el, ignorându-i tonul acid, dar viitorul meu matrimonial va trebui să aştepte până când al tău va fi decis, astfel că nu mai încerca să deviezi discuția.

– Este hotărât, dragul meu băiat, indiferent dacă îți place sau nu. Peste cincisprezece zile, eu și Antonio vom fi căsătoriți, și oricât vei încerca, nu poţi împiedica asta.

Asta rămânea de văzut.

– Presupun că Foscarelli are mijloacele necesare pentru a te întreține?

– De ce? Mă ameninți că mă dezmoștenești dacă mă căsătoresc cu el? Cine se poartă acum de parcă aș avea nouăsprezece ani?

– Nu am nici o intenție să nu îți mai acord alocația care ți se cuvine de pe urma proprietății, mama, spuse Henry șocat. Știu că nu ai nevoie, dar este dreptul tău. Nu îmi pot imagina nici o circumstanță în care aș putea să îți neg așa ceva. Pe de altă parte, trebuie să mărturisesc că nu sunt încântat că va ajunge în mâinile unui bărbat care nu pare să se poată întreține singur, cu atât mai mult o soție.

– Serios? Acestea vor fi vești noi pentru David și Jamie.

– Nu este același lucru, mama, după cum bine știi. Jamie și David sunt parte din familie, și alocațiile lor de pe urma proprietății sunt un dat, ca și a ta. Antonio Foscarelli nu este familie.

– Va fi în curând. Cu toate acestea, nu trebuie să îți faci griji că va fi nevoie de alocația mea de pe urma proprietății pentru a-l întreține.

– Da, cu siguranță se bazează pe un aranjament nupțial substanțial din partea mea.

– Deloc. Nu va fi nevoie ca tu să-i dai vreun ban.

– Nu va fi nevoie? Mama, dacă spui că nu va primi nici un ban, primesc cu bucurie vestea, dar am un sentiment bizar că nu la asta te referi.

– Nu la asta mă refer. Îi voi acorda o sumă de bani lui Antonio din fondurile mele personale ca dotă.

Henry nu fu surprins de veste, dar, cu toate acesta, i se strânse stomacul într-un nod de groază.

– Înțeleg. Deci ai vorbit deja cu avocații noștri și ai schițat un acord nupțial?

– I-am menționat lui Antonio că tu te aștepți să se facă unul, spuse ea ridicând din umeri.

Nu era același lucru, dar Henry se abținu de la a menționa acest lucru.

– Și care a fost, spuse el în schimb, răspunsul lui Foscarelli?

– Nu este încântat de idee.

– Ce șocant!

– Oamenii ca el nu cred în acest gen de lucruri, spuse ea, părând a nu înțelege sarcasmul lui, și sincer, nici eu. Majoritatea oamenilor nu înțeleg. Este un fel de a vedea lucrurile modern, Henry. Documentele oficiale și discuțiile despre bani... Nu pot să nu mă gândesc că sunt dezgustătoare. Și apoi, legea îmi protejează proprietatea destul de bine. Legea privind proprietățile femeilor căsătorite...

– Mama, o întrerupse el, legea în forma ei actuală este foarte bună, dar este foarte dificil de pus în aplicare, mai ales dacă persoanele se despart mai târziu. Nu ar strica un acord prenupțial.

– Refuz să îmi încep căsătoria anticipându-i moartea.

Henry trase adânc aer în piept, amintindu-și că era mai bine să ducă o luptă pe rând. Un aranjament nupțial devenea relevant numai dacă nu reușea să împiedice să se producă căsătoria. Se gândi un pic, apoi schimbă tactica.

– Spui că intenționezi să îi dai o sumă de bani. Cât de mult?

– Cincizeci de mii de lire.

Enormitatea sumei puse capăt încercărilor lui Henry de a rămâne calm și rezonabil. „Porcul acela", se gândi el, simțind cum crește furia în el la gândul că Foscarelli probabil a convins-o pentru o asemenea sumă exorbitantă. „Netrebnicul acela, un porc vânător de averi."

– Dumnezeule, mama, reuși el să spună după un moment, este aproape jumătate din averea ta.

– Sunt foarte conștientă de asta. Dar este perfect acceptabil să-i ofer o zestre, după cum știi. Un bărbat nu poate să-i ceară soției bani de buzunar în fiecare lună.

– Da, da, Doamne ferește ca vânătorii de averi să fie ținuți sub observație cu o alocație infimă.

– Serios, Henry, chiar trebuie să fii vulgar?

– Da, mama, se pare că trebuie să fiu, chiar și numai pentru a te împiedica să te faci de râs. Știi că va trebui să îți vinzi jumătate din acțiuni pentru acea sumă de bani?

– Bineînțeles.

Atitudinea ei calmă îl împiedică să se liniștească.

– Nu te înțeleg, mama, șopti el, ducându-și o mână prin păr și încercând să se gândească. De ce nu îi dai o alocație anuală? De ce are nevoie, în definitiv, de o zestre, mai ales una atât de generoasă? Cincizeci de mii de lire este o sumă enormă. De ce ai...?

Se opri, realizând dintr-odată, într-un moment de înțelegere, ceea ce făcea mama lui.

– Dumnezeule, încerci să mă faci să mă răzgândesc.

– Nu știu la ce te referi, spuse ea și își feri privirea, uitându-se în jos la mâinile sale în timp ce trasa broderia complexă a divanului.

– Ba da, știi. Am venit aici presupunând că nu cunoști adevărata natură a celor de genul lui, dar acum văd că m-am înșelat. Știi foarte bine cu ce fel de bărbat te căsătorești și nu îți pasă, râse el cu totală neîncredere. Motivele tale pentru a te purta atât de prostește dovedesc că ești chiar și mai prostuță. Îți dai seama de asta?

Regretă cuvintele imediat, chiar înainte ca ea să vorbească.

– Dacă mă mai insulți o dată, spuse ea cu răceală, această discuție s-a încheiat.

Henry își frecă fața cu mâinile, blestemându-se că fusese atât de orb că nu văzuse uneltirile italianului cu luni în urmă, blestemându-și mama prea sensibilă că fusese atât de imprudentă și blestemând-o pe Lady Truelove pentru ajutorul și complicitatea ei. Doar după câteva momente fu în stare să vorbească din nou.

– Pentru moment, să lăsăm deoparte discuția despre bani, spuse el, încercând să se gândească.

Încercarea de a o face pe mama lui să se răzgândească nu se putea realiza într-o singură discuție, asta era clar. Avea nevoie de timp, și tot atât de multă informație pe cât putea obține. Doar atunci și-ar fi putut da seama cum să o împiedice să continue pe drumul prostesc pe care o apucase.

– Dacă pot întreba, unde va avea loc nunta? Nici capela ducală și nici biserica parohiei noastre nu vor fi potrivite în această situație din moment ce el este catolic.

– Spui asta de parcă ar fi similar cu a avea ciumă.

– Dacă ar avea ciumă, aș sărbători, șopti Henry. Ești pregătită să te convertești? Știi că va trebui să faci asta. Sau el va trebui.

– Nu e nevoie să ne convertim. Nu ne vom căsători la biserică, ci la starea civilă. Ești binevenit, deși sunt convinsă că nu îți vei dori.

– Oh, voi fi acolo, poți fi sigură de asta. Chiar și numai pentru a obiecta când ofițerul de stare civilă va pune întrebarea.

– Henry, m-am hotărât. Aceste încercări de a mă intimida să mă supun sunt inutile.

– Să te intimidez? Henry se simți jignit de acuzație. Dumnezeule, mama, părerile sufragiste ale lui Lady Truelove sunt contagioase? Ce sunt aceste discuții despre intimidare și supunere?

– Am suportat destul un comportament de genul acesta din partea tatălui tău, continuă ea de parcă el nici nu vorbise, tonul vocii devenindu-i în mod vizibil mai rece când aminti de răposatul ei soț.

Mai bine de douăzeci de ani, de fapt. Nu sunt nevoită să-l tolerez și din partea fiului meu.

– Nu este drept, mama.

– După cum deja ai menționat, am cincizeci de ani, astfel că nu văd cum alegerea mea cu privire la persoana cu care mă căsătoresc este treaba ta, Torquil.

Folosirea titlului său și răceala vocii ei erau prea mult de suportat.

– Pentru că te iubesc, la naiba! De aceea este treaba mea.

– Oh, dragul meu, spuse ea și privirea i se înmuie imediat.

El își feri privirea, simțindu-se dintr-odată inconfortabil și vulnerabil, două sentimente pe care le ura cel mai mult, și fu obligat să ducă discuția într-o zonă mai sigură.

– Este datoria mea în calitate de cap de familie, spuse el cu cea mai ducală voce posibilă, să mă asigur de bunăstarea și siguranța tuturor rudelor mele. Asta te include și pe tine, mama, continuă el și se uită din nou la ea. Ai putea aștepta mai puțin de la mine?

– Dragul meu Henry, şopti ea. Dintre toţi copiii mei, tu eşti cel care m-a îngrijorat mereu cel mai mult.

– Eu? întrebă el uitându-se fix la ea, uimit de această revelație. De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Pentru că te lupţi atât de mult împotriva propriei tale naturi.

El se încordă. Cam atât despre o discuţie pe un teren sigur.

– Habar nu am la ce te referi, minţi el.

– Ba da, ştii. Chiar de când erai copil, ai încercat din răsputeri să fii fiul pe care și-l dorise tatăl tău. Dar el a fost un bărbat neînduplecat, cu un simț al datoriei rigid, o inimă rece și un compas moral puritan. Şi-a dat silința să te educe la fel, și orice influență aș fi avut asupra copilăriei tale, a fost estompat de el cu fiecare ocazie. Când el și cu mine ţi-am descoperit secretul, că ai fugit și te-ai căsătorit cu fiica unui tutungiu, a fost şocul vieţii lui. Eu, pe de altă parte, nu am fost deloc surprinsă. Vezi tu, ai moştenit ceva de la mine, spuse ea zâmbind. Mereu am știut asta.

– Şi crezi că partea aceea a noastră este un lucru bun? Mama, pasiunea mea pentru Elena a fost un lucru dezastruos.

– Ştiu că asta crezi. Dar nu sunt de acord cu tine. Ai iubit-o, știu asta. Indiferent ce spui tu sau de cum îți definești sentimentele, ai iubit-o, și în mintea mea dragostea nu este niciodată o greşeală, chiar dacă aduce durere, chiar dacă nu durează.

– Poate că așa este, mama, spuse el trăgând adânc aer în piept, dar căsătoria nu este precum dragostea. Căsătoria este permanentă. Dacă se dovedește a fi o greșeală, nu există cale de scăpare, nu pentru cei ca noi.

– Da, dar este posibil să le ai pe ambele – și dragoste, și căsătorie, dragul meu.

– Da, ei bine, aceasta este trucul, nu-i așa, spuse el, râzând amuzat.

– Elena a murit acum opt ani, spuse ea aplecându-se spre el și luându-i mâna în mâna ei, tatăl tău aproape la fel. Știu că te temi să ai încredere în propria judecată în ceea ce privește această situație, dar nu poți acum să-ți deschizi inima din nou către emoțiile mai blânde ale vieții? Pentru că mă tem că dacă nu o faci curând, nu vei mai putea să o faci deloc.

Henry se hotărî că această discuție nu ducea nicăieri.

– Se pare că ne învârtim în cerc, spuse el, trăgându-și mâna și ridicându-se. Astfel, voi pleca.

– Oh, Henry, nu pleca încordat și iritat de parcă ai avea gheață în vine. Te cunosc mult prea bine pentru a mă lăsa înșelată. Tot ceea ce încerc să-ți spun este că, deși știu că nu vei fi niciodată genul de om care să lași să ți se vadă sentimentele, nu le îngropa atât de adânc încât să le omori.

– Inima mea, din moment ce vorbim despre ea, suferă în acest moment. Din cauza ta, mama. Nu, stai, spuse el în timp ce încerca să continue. Mai avea o carte de jucat și trebuia să o joace cât avea ocazia. Permite-mi să termin. Așa cum am spus, dacă locuiești aici pentru următoarele două săptămâni, oameni pe care îi cunoaștem te vor vedea intrând și ieșind din acest hotel. Vor veni să-mi spună; te vor întreba pe tine.

– Nu le voi spune nimic.

– Apoi vor trage propriile concluzii și vor răspândi acele concluzii drept fapte adevărate. Și poți fi sigură că indiferent de ceea ce se vorbește, nu va reflecta o lumină favorabilă asupra ta, asupra fiicelor tale sau a oricăror alte rude ale tale. Nu ar fi mai bine, în schimb, să vii acasă? Să stai în propria locuință până când..., făcu o pauză, încercând cu greu să spună cuvintele. Până la nuntă?

– Și să te aud cum mi-l vorbești de rău pe Antonio cu fiecare ocazie, în încercarea de a mă face să mă răzgândesc în privința lui?

– Nu voi face asta. Îți dau cuvântul meu că nu îl voi vorbi de rău în prezența ta. Și mă voi asigura ca și ceilalți membri ai familiei să facă la fel.

Poate că mama lui se purta prostește în acel moment, dar nu era naivă, așa cum dovediră următoarele ei cuvinte.

– Poate că nu îl vei vorbi de rău pe Antonio în prezența mea, dar cu toate acestea sunt sigură că vei face tot ce îți stă în putință să mă faci să mă răzgândesc.

– Voi face asta, mama, spuse el, neavând nici un rost să nege, chiar dacă vii acasă sau dacă rămâi aici.

– Este adevărat, răspunse ea și făcu o pauză, iar după câteva clipe, dădu din cap, spre marea lui ușurare. Prea bine, atunci, mă voi întoarce acasă.

– Și îmi promiți că vei fi discretă în ceea ce privește planurile tale de căsătorie până când nunta nu va fi avut loc?

– Nu are rost să vorbim de asta acum, din moment ce toată lumea va afla din editorialul scris de Lady Truelove,că eu sunt femeia care i-a scris despre el.

– Oamenii pot ghici, dar până la nuntă nu vor ști. Și între timp, aș vrea ca Sarah și Angela să se bucure de ce a mai rămas din sezon.

– Prea bine. Poți fi sigur de discreția mea. Voi veni acasă mâine-seară, la timp pentru vinul de dinainte de cină.

Ar fi vrut să o sfătuiască în ceea ce privește șederea ei atât de lungă la hotel, mai ales dacă Foscarelli ar fi vizitat-o cu siguranță între timp, dar era mult prea ușurat pentru a obiecta.

– Atunci ne vedem mâine-seară, spuse el și se înclină, întorcându-se să plece, însă abia ajunse la ușă că ea îi vorbi.

– Henry?

– Da? spuse el și se opri, uitându-se peste umăr.

– Presupun că nu ar avea nici un efect asupra punctului tău de vedere cu privire la această situație, sau cu privire la părerea ta proastă despre el, dar Antonio mă face foarte fericită.

– Dacă așa este, sper să găsesc un pic de consolare în asta.

Acestea fiind spuse, ducele plecă, și, deși își îndeplinise unul dintre obiectivele pentru care venise aici, celălalt încă se contura amenințător asupra viitorului lor precum o furtună iminentă, și nu avea nici o intenție să renunțe.

Pe de altă parte, se îndoia că scoţând în evidenţă, acasă, multele păcate ale italianului, arătându-i mamei lui rapoartele detectivilor particulari și spunându-i despre activităţile trecute ale lui Foscarelli din ziarele de scandal ar fi fost un lucru bun. Știa ce fel de escroc era, și cu cât insista el mai mult, cu atât era probabilitatea mai mare ca ea să se încăpăţâneze și mai mult. Dar ce alte opţiuni avea pentru a o face să se răzgândească în privinţa acestei căsnicii?

– Excelenţa Voastră?

– Hmm?

Smuls din gânduri, ridică privirea și îl văzu pe birjarul său. Fusese atât de pierdut în gânduri încât nu își aminti să fi luat liftul înapoi în foaier sau să fi ieșit din hotel, dar probabil că le făcuse pe ambele, pentru că acum era pe trotuar, cu cupeul în faţa lui și vizitiul care îi ţinea ușa deschisă.

– Îmi pare rău, Treves, spuse el și urcă, cu mintea încă la ce urma să facă.

Din fericire, abia se așeză că îi veni o idee.

Nu părea a avea mult succes în a o convinge pe mama lui să se răzgândească cu privire la alegerea pe care o făcuse, dar nu era singura persoană pe care ea ar fi ascultat-o.

– Du-mă la avocaţii mei, Treves, spuse el. Asgarth și Hopwood, Norfolk Street, numărul 17.

Capitolul 5

– Nu, nu, asta nu va funcționa deloc. Folosind un creion de cărbune, Irene mai taie un paragraf al editorialului scris la mașină, care îi fusese dat cu puțin timp în urmă de către tânăra care stătea în fața ei. Nimănui nu-i pasă despre papagalul de companie al lui Lady Godfrey. Ești Delilah Dawlish, cel mai cunoscut editorialist din Londra al rubricii de scandal. Ar fi trebuit să-ți acaparezi cititorii, nu să-i omori de plictiseală.

Tânăra care stătea de cealaltă parte a biroului, al cărei nume real nu era Delilah Dawlish, ci unul mult mai prozaic precum Josie Blount, se strâmbă la criticile ei.

– Este un gunoi, știu, spuse ea, dar nu se întâmplă nimic interesant acum. Sezonul este aproape gata. Până pe doisprezece august când încep petrecerile... Vocea i se stinse și își ridică mâinile în semn de zădărnicie. Nu este nimic nou despre care să se vorbească.

– Trebuie să fie ceva mai interesant decât moartea unui papagal. Irene lovi cu creionul peste paginile de pe biroul ei, concentrându-se. Ce-ai zice de petrecerile de-acasă, din moment ce tot vorbim despre ele. Este ceva ce merită menționat acolo?

Înainte ca Josie să poată răspunde, o bătaie la ușă întrerupse discuția și Irene ridică privire văzând-o pe Clara în ușă.

– Ducele de Torquil este aici să te vadă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai vrea bărbatul acela acum? mormăi Irene.

– Acum? Josie se îndreptă în scaun, mijindu-și ochii iscoditori în timp ce se uita la patroana sa, trezindu-i-se instinctele de investigator. Ducele de Torquil este aici? A mai fost aici înainte?

– A venit alaltăieri, în jurul orei ceaiului, spuse Irene ridicând din umeri în încercarea de a minimaliza situația.

– Ducele de Torquil în vizită la editorul acestui ziar, spuse Josie, cu un entuziasm în voce pe care Irene îl observă imediat.

– Oh, nu, spuse ea, dând din cap. Vizita ducelui aici nu va ajunge subiect în editorialul tău.

– Privește situația în felul următor. Este mult mai interesat decât moartea papagalului lui Lady Godfrey.

– Nici un cuvânt în plus, Josie. Nici unul.

– Oh, prea bine, oftă jurnalista, dar de ce secretomania asta? Făcu o pauză, uitându-se peste umăr la ușa deschisă din spatele Clarei, apoi înapoi la Irene, privirea devenindu-i speculativă. Este vorba de mama lui, nu-i așa? Asta trebuie să fie. Ce ar dori altceva?

– Capul meu, răspunse ea imediat. Pe un platou. Înainte să mai poată pune și alte întrebări cealaltă femeie, ea se ridică, ținând în mână hârtiile. Avem noroc că mai ai două zile până la tipar. Dă-mi ceva despre care merită să se vorbească, Josie.

– Da, domnișoară Deverill.

Jurnalista se îndepărtă, trecând de Clara, și apoi ieși din birou, și Irene se întoarse către sora ei.

– Presupun că trebuie să îl primesc, spuse ea fără entuziasm. Deși nu îmi pot imagina de ce s-a întors din nou. Trimite-l înăuntru, dar pentru numele lui Dumnezeu, lasă ușa deschisă de data asta.

Ultimele instrucțiuni fuseseră complet irosite deoarece, deși Clara făcu întocmai, ducele anulă încercarea ei închizând ușa după ce Clara plecă.

Irene deschise gura pentru a-i cere să o deschidă, dar apoi el veni către ea și orice gând despre ușă dispăru în timp ce își aminti cuvintele Clarei din ziua precedentă.

„Păcătos de frumos."

Cu acele cuvinte în minte, Irene nu se putu abține să nu observe eleganța atletică cu care se mișca, felul perfect în care hainele bine croite i se potriveau pe picioarele lungi, coapsele puternice și lățimea acelor umeri pe care Clara îi admirase atât de mult. În timp ce el se opri în fața biroului ei, Irene observă culoarea deschisă a ochilor lui gri și genele negre care îi înconjurau ochii, gene mult prea bogate pe care nici un bărbat nu ar fi trebuit să le aibă. Cum de nu observase asta ieri? Poate că lucrase prea mult.

El tuși discret, amintindu-i lui Irene că se uita insistent. Nu că întreaga ei cercetare îi aduse vreun beneficiu pentru că, în timp ce el ridică o mapă mică din piele neagră și o puse pe biroul ei,

realiză că nu își dăduse seama până în acel moment că bărbatul avea așa ceva la el.

Irene își scutură un pic mintea pentru a reveni la realitate din contemplarea aceasta imediată și foarte enervantă a harurilor masculine ale ducelui.

– Prefer ca ușa biroului meu să rămână deschisă.

– După cum eu o prefer închisă.

Cu aceasta, orice apreciere temporară a aspectului său plăcut se evaporă și i se reaminti că, deși putea fi cel mai frumos bărbat dintre cunoștințele ei, acest aspect abia conta, din moment ce înfățișarea lui plăcută se poziționa pe locul al doilea, la mare distanță de aroganța lui.

– Sunt o femeie necăsătorită, punctă ea. Nu este oarecum nepotrivit ca ușa să fie închisă?

– Într-adevăr, dar din moment ce ați precizat foarte clar în conversațiile anterioare ce puțin contează pentru dumneavoastră părerea celorlalți, de ce ar conta? Și, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde, pe lângă sora dumneavoastră, mai sunt alte trei tinere care stau de cealaltă parte a acestei uși, femei care nu mă îndoiesc că sunt editorialiste de senzație.

– Jurnaliste.

El ridică din umeri ca și cum aceasta era o distincție minoră.

– Aș prefera să nu asculte, spuse el.

– Înțeleg. Așadar, trasul cu urechea la conversațiile altora este permis numai când o faceți dumneavoastră.

– Rangul, spuse el, zâmbind un pic, are privilegiile sale.

– Dacă despre bârfă vă faceți griji, vă asigur că nu am nici o intenție să le ofer cititorilor mei informațiile cu care ați venit pentru a mă vedea, cu atât mai puțin detaliile discuției noastre.

– Chiar și așa, aș prefera să nu risc.

– De ce ați venit să mă vedeți? întrebă Irene cu un oftat, renunțând la a încerca să-l convingă.

– Am o problemă pe care aș dori să o discut cu dumneavoastră, spuse el făcând semn către scaunul de lângă el. Luăm loc?

Ea vru să refuze, dar nu se putu abține să nu fie un pic curioasă.

– Aș spune nu, răspunse ea în timp ce se așeza, dar mă îndoiesc că ar conta.

– Începeți să dezvoltați o cunoaștere cu privire la duci, domnișoară Deverill. Trase scaunul de lângă ea și se așeză, apoi puse mapa lângă el.

– Indiferent care este motivul pentru care sunteți aici, spuse ea, uitându-se la ceasul de pe perete, ar fi bine să nu dureze mult pentru că am un prânz la ora unu. Aveți douăzeci și cinci de minute să îmi spuneți.

– Timpul va fi mai mult decât necesar, dar înainte de toate, am vrut să vă spun că de la vizita mea de acum două zile am primit vești de la mama mea și m-am gândit că poate ați dori să le auziți. Făcu o pauză, ridicând o sprânceană castanie în felul acela arogant al lui. Sau poate, spuse el după o clipă, interesul dumneavoastră cu privire la cei care vă scriu se termină odată ce poveștile lor sunt publicate?

– Bineînțeles că nu! spuse Irene simțind cum fața și temperamentul îi iau foc, și se întrebă cu exasperare cum acest bărbat este capabil să o facă să își piardă cumpătul atât de ușor. Indiferent care era motivul, ar fi preferat să nu îl lase să vadă că avea vreun efect asupra ei și Irene se chinui să pară impasibilă. Confundați dezinteresul cu cunoașterea. Dețin un ziar, astfel că probabil știu orice vești doriți să-mi spuneți.

– Și cu toate acestea, nu ați putut să-mi spuneți ceea ce știați acum două zile? răspunse el fără a aștepta un răspuns, ci continuă. În orice caz, atunci trebuie să cunoașteți că nu v-a urmat încă sfatul și nu s-a căsătorit cu Foscarelli.

– Sunt, recunosc, un pic surprinsă de întârziere, spuse Irene. De obicei, atunci când cineva fuge, căsătoria are loc imediat. Întârzierea se datorează eforturilor dumneavoastră?

– Mă tem că nu îmi pot asuma meritele. Înainte de alaltăieri, domnul Foscarelli a fost un om fără reședință. Acum că a reușit să închirieze un apartament în oraș, trebuie să aștepte cincisprezece zile pentru a putea obține licența.

– Înțeleg. În orice caz, nu cred că ați venit aici cu scopul de a mă ține la curent cu privire la situația matrimonială a mamei dumneavoastră. Poate ați dori să treceți la subiectul vizitei?

– Sunt încântat să fac asta, dar înainte de toate aș dori să vă pun o întrebare, una la care aș dori un răspuns fără echivoc.

Irene așteptă o clipă pentru a-și face curaj înainte de a răspunde.

– Ce doriți să știți?

El căută în mapa de lângă el și scoase o copie a *Society Snippets*.

– Văd că în răspunsul dumneavoastră către mama mea ați sfătuit-o să-și urmeze inima și pasiunea și să nu lase lucruri superficiale precum poziția socială sau clasa să îi stea în cale spre dragostea adevărată și fericire.

Ea se strâmbă la tonul lui sec, deoarece făcu ca sfatul ei să pară precum vorbe goale.

– Nu credeți că dragostea este importantă în căsnicie?

El nu răspunse imediat, și faptul că întrebarea ei i se păru dificilă, când răspunsul era atât de evident pentru ea, aproape o făcu pe Irene să vrea să râdă.

– Poate că este, spuse el într-un final. Dar cred că sunt lucruri care contează mai mult pentru ca o căsătorie să fie fericită. Lucruri precum compatibilitatea, mințile asemănătoare, poziții sociale similare – lucruri pe care dumneavoastră, cu siguranță, le considerați superficialități.

– Ați spus că doriți să mă întrebați ceva, îi reaminti ea. Asta nu a sunat a întrebare.

– În tot acest așa-zis sfat pe care l-ați oferit mamei mele, spuse el aruncând ziarul pe masă, nu ați putut sugera cel puțin să se asigure financiar?

– Dar am făcut asta, spuse Irene uitându-se uimită la el. Am sfătuit-o ca avocații ei să pregătească o propunere de acord nupțial.

– Această parte a sfatului dumneavoastră nu apare în editorial.

– Nu, pentru că acordurile prenupțiale nu sunt foarte romantice și cititorii vor romantism. Vor să fie captivați de o fantezie. În plus, avem spațiu limitat. Un anumit sfat pe care îl acord trebuie invariabil să fie editat. Dar am fost foarte clară în corespondența noastră privată.

– Și cum rămâne cu toți cei care vă citesc editorialul și văd o similaritate cu propria lor viață. Dacă urmează ceea ce au citit fără să fi avut privilegiul unei corespondențe private cu dumneavoastră?

– Nu pot fi trasă la răspundere pentru deciziile pe care adulții le iau cu privire la viața lor personală ca rezultat a ceea ce citesc în ziarul meu. Cât despre restul, continuă ea înainte ca el să o poată contrazice, am sfătuit-o pe mama dumneavoastră să îi dea lui Foscarelli o mică sumă de bani drept dotă, să îi dea o alocație

anuală și să păstreze controlul asupra propriilor bunuri. Mi-am spus sfatul în cei mai clari termeni cu puțină.

– Și cu toate acestea, acei termeni nu au fost îndeajuns de clari, domnișoară Deverill, pentru că a hotărât să nu aibă nici un acord prenupțial și să îi dea lui Foscarelli jumătate din acțiunile sale personale.

Irene era îngrozită, pentru că aceea era o abordare foarte imprudentă având în vedere circumstanțele.

– Oh, îmi pare rău să aud asta, pentru că asigurarea resurselor financiare a fost unul dintre punctele pe care le-am subliniat cel mai puternic în corespondența noastră, continuă ea și apoi făcu o pauză, venindu-i dintr-odată un gând în minte. Dar nu înțeleg de ce îmi spuneți această informație mie, având în vedere ocupația mea. Nu vă temeți că va apărea pe paginile ziarului meu?

– Nu, răspunse el, zâmbind un pic, un zâmbet care nu o făcu decât să se simtă și mai stânjenită.

Nu a continuat pe acel subiect, și Irene înghiți cu greutate, înăbușindu-și temerile.

– Mama dumneavoastră are dreptul să decidă singură cu privire la persoana cu care se căsătorește sau cât de mult îi oferă din propriii bani.

– Nu, nu are, nu în întregime. Este ducesă de Torquil, și dreptul de a face cum dorește se termină când afectează datoria pe care o are față de familia ei, titlul și poziția ei. Din cauza dumneavoastră, a ales să lase deoparte acele obligații.

– Nu înțeleg cum faptul că a făcut ceea ce a simțit o împiedică să-și îndeplinească obligațiile familiale.

– Atunci permiteți-mi să vă luminez, spuse el încet. După cum bine știți deja, având în vedere profesia dumneavoastră, Foscarelli este un aventurier care s-a implicat în nenumărate aventuri amoroase, mai ales cu femei cu o poziție socială înaltă. Mama mea nu este singura lui cucerire. Este, de asemenea, cu șaptesprezece ani mai mic decât ea. Nu este, nici prin naștere și nici prin fapte, un gentleman, și nu are propriile resurse financiare.

– Și cu toate acestea, mama dumneavoastră este perfect conștientă de toate aceste lucruri și îl iubește. În plus, m-a asigurat că are un caracter mult mai bun decât știe toată lumea.

– Da, da, sunt convins că doar suferă și este neînțeles.

– Cu toate acestea, continuă Irene, neluându-i în seamă sarcasmul tăios, nu vorbim despre o fetișcană care nu știe nimic despre lume. Mama dumneavoastră este o femeie matură, perfect capabilă să decidă singură asupra caracterului lui Foscarelli. Poate foarte bine să fie un dezmățat, dar are tot dreptul să încurajeze un dezmățat dacă asta dorește.

– Realizați că, măritându-se cu el, va fi evitată de toate cunoștințele și de toți prietenii ei.

– Realizez. Mai important, și ea realizează asta, dar pare să aibă aceeași părere ca și mine, și anume că lipsa unor prieteni atât de superficiali nu este o așa mare pierdere.

– Fiicele ei, al căror întreg viitor se bazează pe posibilitatea de a face o căsătorie bună, îi vor împărtăși rușinea, prin asociere, și le vor scădea șansele de a găsi parteneri de dorit pentru căsătorie. Șansele lor erau deja destul de mici, având în vedere toate moștenitoarele americance care ne invadează continentul, fluturând dote monstruoase în fața bărbaților eligibili dintre cunoscuții noștri...

– Asta este un indiciu cu privire la caracterul acelor tineri, că își permit să fie cumpărați cu atâta ușurință. Dar vă înțeleg punctul de vedere. Nu vă deranjează faptul că Foscarelli este un vânător de averi. Ci că este un vânător fără titlu.

Acei ochi despre care Clara spusese că sunt atât de frumoși se strânseră pentru o fracțiune de secundă.

– Nu vă prefaceți că nu înțelegeți motivul furiei mele, domnișoară Deverill, spus el, cu o voce calmă și apăsată. Indiferent de situația lui, a ales să nu își manifeste interesul într-o manieră deschisă și onorabilă. În schimb, s-a folosit de ascunzișuri și de subterfugii pentru că știe că intențiile sale sunt dezagreabile și legătura este nepotrivită. Doar pentru asta, ar trebuie să fie legat în spatele unui cal și târât pe burtă către John O'Groats și înapoi.

– O pedeapsă dură.

– Da. Și una pe care orice bărbat, egal sau nu, ar primi-o într-o astfel de situație. Dumnezeu știe, eu...

Se opri, și pe fața dură și frumoasă i se citi un sentiment atât de puternic de tristețe și de deprimare, încât Irene se uită uimită. Omul acesta părea să fie ultimul de pe fața pământului capabil de sentimente evidente.

Cu toate acestea, dispăru într-o secundă, și Irene nu se putu gândi decât că ceea ce văzuse era regret și vină că nu îi aplicase încă bietului italian pedeapsa descrisă.

– Este de ajuns să spun, continuă el, că dacă Foscarelli îmi era egal, m-aș fi așteptat la câteva rețineri date de buna educație, dintre care una ar fi fost să își aleagă o femeie de o vârstă mai apropiată de a lui.

– Oh, da, pentru că cei ca dumneavoastră mereu fac asta. Ducele de Plenderith, de exemplu. El are cincizeci și patru, dacă îmi amintesc bine, și tocmai s-a căsătorit cu pupila lui de șaptesprezece ani. A urmat excelent regulile societății dumneavoastră, nu-i așa?

– Aceasta este o cu totul altă situație.

– De ce? Pentru că bărbatul este mai în vârstă și nu femeia?

– Da, oricât de nedrept ar suna. Plenderith este un văduv fără nici un moștenitor, și este puțin probabil să aibă acest moștenitor căsătorindu-se cu o femeie de vârsta lui. Dar bănuiesc că deja îi cunoașteți motivele, adăugă el sec, și nu sunt sigur de ce sunteți în mod deliberat nesinceră, fie pentru a apăra drepturile femeilor, sau pentru a justifica acțiunile lui Foscarelli, sau doar pentru a încerca să-mi dovediți că mă înșel.

– Poate toate trei, deși, recunosc, ultimul oferă cea mai satisfăcătoare perspectivă.

El își strânse buzele la auzul cuvintelor ei, dar când răspunse, vocea avea obișnuita răceală.

– Nu contează, ne-am abătut de la subiect, și anume că mama este pe cale să se căsătorească cu un bărbat cu care nu are nimic în comun pentru a susține o căsătorie fericită.

– Are dragoste, se pare că o dragoste adâncă și pasională.

– Chiar și așa, răspunse el scurt și politicos, arătând cât de nesemnificativ considera acel aspect. Rezultatul acelei dragoste va fi o viață de rușine, și – foarte probabil – deziluzii romantice. Surorile mele poate nu se vor mai căsători niciodată acum, pentru că, indiferent de zestrea pe care le-o ofer, nici unul dintre cei ca noi nu va dori să-l recunoască pe Foscarelli în calitate de tată vitreg cu atât de multe domnișoare disponibile pentru căsătorie.

– Sunt căi în viață pe care o femeie le poate alege, care să nu implice căsătoria.

– Nu pentru fiica unui aristocrat. Destinul ei este stabilit în funcție de succesul în ceea ce privește căsătoria.

– Un aspect care nu prea recomandă instituția căsătoriei. Scuzați-mă, dar dacă Foscarelli este atât de nepotrivit pentru mama dumneavoastră, dacă sunteți atât de convins că această căsătorie a lor îi va aduce doar nenorocire, de ce nu îl mituiți? Dacă este atât de rău, așa cum îl considerați, asta ar trebui să fie ușor de făcut.

Expresia îi deveni și mai deprimată, dacă era posibil un asemenea lucru.

– Acordați-mi un pic de încredere, domnișoară Deverill. Am încercat manevra acum două zile. Avocații mei mi-au spus că a refuzat banii.

– Foarte bine pentru el.

– Considerați refuzul lui admirabil? spuse Torquil cu un râs ironic. Nu este, credeți-mă.

Irene știa că orice discuție despre caracterul lui Foscarelli era inutilă, pentru că era limpede că Torquil era hotărât să aibă o părere proastă despre el.

– În orice caz, în acest punct, situația are puțin de-a face cu mine.

– Nu? Intervenția dumneavoastră a fost catalizatorul, dacă nu cauza, rușinii familiei mele. Sunt aici pentru că înainte să se întâmple asta, mă aștept să îndreptați situația.

– Într-adevăr?

– Da, spuse el și se întinse din nou spre mapa de lângă el, și din interior scoase un teanc de hârtii. Trebuie să fiți pregătită, domnișoară Deverill, pentru consecințele faptelor dumneavoastră.

Amuzamentul lui Irene dispăru imediat, cuvintele lui amenințătoare trimițându-i fiori pe șira spinării.

– Ce anume..., spuse ea, apoi făcu o pauza, pierzându-și vocea. Înghiți cu greutate, uitându-se la hârtiile din mâna lui. Ce anume vreți să spuneți?

El se aplecă în față și puse documentele pe biroul ei.

–Acesta, spuse el înainte ca ea să poată întreba, este un acord de cumpărare semnat de mine și de tatăl dumneavoastră.

Înțelegerea ei se transformă în teamă.

– Un acord de cumpărare pentru ce? întrebă ea, dar chiar pe măsură ce punea întrebarea, începu să se teamă că deja cunoștea răspunsul.

„Society Snippets"

Dacă nu ar fi stat deja jos, probabil că picioarele i s-ar fi înmuiat.

– Te oferi să cumperi ziarul familiei?

– Oferta a fost deja făcută, termenii acceptați. De îndată ce banca mea face transferul, afacerea este încheiată.

– Nu vă cred, șopti Irene încercând să-și înăbușea teama și să gândească, dar capul i se învârtea. Nu este posibil.

– Nu numai că a fost posibil, domnișoară Deverill, a fost și ușor.

– Nenorocitule! spuse ea printre dinți, uitându-se la el. Din dorința de răzbunare față de această așa-zisă jignire asupra familiei dumneavoastră, ați lua singura sursă de venit a familiei mele?

– Deloc, spuse el și împinse hârtiile mai aproape de ea și se lăsă pe spate pe scaun, arătând exasperant de confortabil, în timp ce ei îi era rău de la stomac și era nervoasă ca naiba. Suma cu care am cumpărat ziarul este generoasă, îndeajuns pentru a oferi o dotă substanțială pentru căsătoria dumneavoastră și a surorii dumneavoastră și a-i permite tatălui dumneavoastră să plătească ipoteca pusă pe aceste proprietăți. În plus, îi va rămâne suficient pentru a avea un venit respectabil pentru tot restul vieții sale.

– Deci pentru că sunteți un duce bogat, credeți că puteți cumpăra orice doriți?

– Din păcate, viața nu este niciodată atât de simplă, nici măcar pentru cei îndeajuns de norocoși ca noi să avem avere. Nu pot cumpăra reputația familiei mele dacă este pătată. Nu pot plăti oamenii să nu chicotească despre mama mea și să spună despre ea că este ridicolă. Averea mea nu le poate scuti pe surorile mele de rușinea și durerea pe care le vor simți ca rezultat al căderii sociale a mamei mele. Dar cu banii mei pot, dacă doresc, să împiedic acest ziar să mai distrugă viața altcuiva prin bârfa, aluziile și sfaturile date prost.

– Deci intenționați să-l cumpărați numai pentru a-l închide.

– Chiar așa.

– Dar nu puteți. *Society Snippets* este singura urmă rămasă din afacerea gazetărească a familiei mele, o afacere pornită de bunicul meu. Familia Deverill a publicat ziare timp de mai bine de cincizeci de ani.

– Spre deosebire de dumneavoastră, tatăl dumneavoastră nu pare îngrozit de această situație. Din contră, a acceptat imediat șansa de a-și îndepărta fiicele de la o viață de corvoadă, și a fost

fericit pentru oportunitatea de a putea din nou să aibă grijă de ele și să le ofere zestre așa cum ar trebui să o facă un tată responsabil. A avut o singură rugăminte suplimentară la propunerea mea.

– Care a fost aceasta?

– M-a rugat ca dumneavoastră și sora dumneavoastră să fiți introduse în societate. Am fost de acord.

Spusese acum câteva clipe că acest aranjament fusese ușor, și ea văzu acum cât de ușor trebuie să fi fost. Tot ceea ce dorise Papa pentru fiicele sale i se dăduse pe o tavă de argint, și tot ce ceea ce fusese nevoit să lase în schimb era ceva ce nu îl interesase din capul locului.

– Nu sunt fiicele unui vânzător ambulant de ziare mult prea jos pentru cei de seama dumneavoastră?

– Unii ar putea spune asta, da, recunoscu el, părând să nu vadă sau alegând să ignore resentimentul din vocea ei. Dar nepoatele unui viconte nu sunt.

Ea râse trist, nefiind surprinsă că aflase de familia mamei ei.

– Chiar dacă fiica vicontelui s-a căsătorit cu cineva sub demnitatea ei?

– Din moment ce propria mea mamă este posibil să facă asta în curând, nu sunt deloc în poziția de a-mi da cu părerea despre ceea ce a făcut mama dumneavoastră, nu-i așa?

– Pare că știți multe despre familia ei, spuse ea încruntându-se.

– Detectivii particulari pot descoperi multe lucruri.

– A, înțeleg. Înainte să exploateze cineva vulnerabilitățile altcuiva trebuie să afle care sunt acestea.

Dacă cuvintele ei treziră vreun sentiment, el nu lăsă să se vadă asta. Nici o urmă de vinovăție nu trecu pe fața despre care Clara spusese că este atât de frumoasă. Nici o scuză sau regret. Nici măcar nu clipi.

– Dumnezeule, se înecă ea, prin inima dumneavoastră trece sânge sau gheață? Sau poate că nu aveți deloc inimă.

Un alt licăr de emoție trecu peste fața aceea implacabilă, dar dispăru într-o secundă, șters de răspunsul lui rece.

– Inima mea, domnișoară Deverill, nu este treaba dumneavoastră.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, șopti ea, dar dacă îl atinsese cumva, nu știa, pentru că se uită în altă parte, fiind cuprinsă de un sentiment de tristețe.

Dacă acest bărbat făcea ceea ce voia, totul ar fi fost la fel cum fusese când murise bunicul ei, prosper, confortabil și îngrozitor de plictisitor. Ziarul *Society Snippets* era creația ei, viziunea ei. Îi dedicase nenumărate ore lucrând din răsputeri să îl facă solvent. Sperase să-l facă un ziar de succes. Nu se așteptase să-l iubească.

Și acum va fi împăiat, iar ea se va ocupa din nou de treburile casnice și va coase pentru tot restul zilelor ei sau – mai rău – se va mărita cu cineva din lumea pe care o voia tatăl ei pentru ea, una în care trăise mama ei și din care fugise. Tot ceea ce realizase aici va fi uitat, datorită unui bărbat privilegiat care a trebuit doar să scrie o propunere de contract și să facă câteva prezentări pentru a obține ceea ce-și dorise. Nu putea lăsa să se întâmple asta, dar cum putea să o oprească?

Irene se uită din nou la el și în timp ce întâlni acei ochi, la fel de reci și de nepătruns precum Marea Nordului, se simți atât de nervoasă și de neajutorată, încât nu știu dacă să izbucnească în plâns sau să sară peste birou la gâtul lui.

– Ar putea fi, spuse el, uitându-se la ea, o alternativă.

Delicatețea vocii lui îi șterse orice urmă de lacrimi. Deschise gura, dar chiar în momentul când cuvintele „du-te la naiba" îi erau pe buze, știu că nu le putea spune.

– Vă ascult, spuse ea în schimb.

El se întinse, arătând cu degetul spre colțul documentelor pe care le pusese pe biroul ei.

– După cum am spus, nu am transferat încă banii. Contractul menționează că am paisprezece zile pentru a face asta. Dacă nu fac asta, înțelegerea este anulată și voi fi nevoit să-i plătesc tatălui dumneavoastră zece procente din prețul tranzacției pentru că mi-am încălcat cuvântul dat.

– În ce condiții nu v-ați respecta cuvântul?

– Sfatul dumneavoastră a adus dezastrul asupra familiei mele și, după părerea mea, este responsabilitatea dumneavoastră să reparați răul făcut. Mama mea intenționează să se căsătorească cu domnul Foscarelli în două săptămâni de-acum, de îndată ce el a obținut acordul pentru căsătorie. Asta vă dă paisprezece zile.

– Să fac ce anume?

– Să o faceți pe mama să se răzgândească și să anuleze nunta.

Mintea lui Irene se strădui din răsputeri să găsească o cale să refuze, dar nu văzu nici o cale prin care să nu piardă tot ceea ce muncise.

– Dacă reușiți, continuă el, voi rupe acest document, îi voi plăti tatălui dumneavoastră suma cerută și totul va fi uitat. Veți putea continua să îi sfătuiți pe cei părăsiți în dragoste, din Londra, să-și urmeze inimile până la sfârșitul zilelor dumneavoastră. Dar dacă nu reușiți, dacă mama se căsătorește cu acest bărbat, ar fi bine să renunțați la aspirațiile dumneavoastră jurnalistice și la dorința dumneavoastră de a vă băga în viețile altora. Voi da curs acestei achiziții a ziarului dumneavoastră și îl voi închide, și dumneavoastră va trebui să începeți căutarea unui soț potrivit căruia să-i oferiți noua dumneavoastră zestre generoasă.

– Dar ziarul este viața mea! Nu am nici o dorință să fiu introdusă în lumea dumneavoastră și cu siguranță nu să mă și mărit cu cineva de-acolo.

– Sincer, domnișoară Deverill, ceea ce vă doriți are puțină importanță pentru mine în acest moment.

Frustrată, prinsă în cursă, Irene încercă o altă tactică.

– Este absurd! Cum aș putea să o conving pe mama dumneavoastră să acționeze chiar împotriva sfatului pe care i l-am dat?

– Las asta în seama ingeniozității dumneavoastră. Mama a fost de acord să se întoarcă acasă până la nuntă și am aranjat ca dumneavoastră și sora dumneavoastră să veniți să locuiți la noi în tot acest timp. Cu mama și cu cumnata mea acolo, dumneavoastră și sora dumneavoastră veți fi ghidate corespunzător și am și două surori necăsătorite, astfel că nu veți duce lipsă de companie și amuzament.

– Vă așteptați să locuiesc în casa dumneavoastră? întrebă Irene uitându-se la el, îngrozită de idee. Timp de două săptămâni?

– Da. Asta vă va oferi mai multe șanse să vă folosiți puterea de convingere asupra mamei mele. Nimeni nu va ști de înțelegerea noastră.

– Nici măcar tatăl meu? Dacă reușesc, are așteptări pentru Clara și pentru mine, așteptări pe care dumneavoastră i le-ați băgat în cap, pentru că nu cred că va continua o împăcare cu familia mamei mele dacă rămân editorul unui ziare de scandal.

– Dumneavoastră și vicontesa Ellesmere va trebui să rezolvați asta singure. Cât despre tatăl dumneavoastră, va fi compensat

corespunzător. Taxa de zece procente i-a fost deja acordată dacă reușiți și vă păstrați ziarul.

– Cu compensație sau nu, îi creați speranțe false cu privire la o împăcare cu familia mamei mele. Nu merită asta.

– Oare? spuse Torquil și se aplecă în față, în fotoliul său, punându-și mâinile pe documentul de pe biroul ei. Domnișoară Deverill, haideți să vorbim franc. Tatăl dumneavoastră bea.

Irene își strânse pumnii pe sub birou și avea obrajii în flăcări. Acest bărbat nu numai că o făcea să se gândească că avea un temperament vulcanic, dar îi și arăta cât de mult putea urî un alt om.

– Vai, vai, reuși ea să spună. Detectivii dumneavoastră particulari au fost ocupați, nu-i așa?

– Nu am avut nevoie ca detectivii de la Pinkerton să-mi ofere acea informație, ci doar de ochii mei. Timp de o oră și jumătate pe care am petrecut-o cu el în această după-amiază, discutând această afacere, tatăl dumneavoastră a băut o sticlă întreagă de coniac și a deschis-o pe cea de-a doua.

– Înclinația… tatălui meu pentru coniac nu este subiectul… spuse Irene simțind furie și rușine în egală măsură.

– Este și un fapt cunoscut public că afacerea gazetărească a bunicului dumneavoastră, odată foarte de succes, a fost forțată să intre în faliment din cauza managementului prost al tatălui dumneavoastră.

– Sunt motive pentru asta…

– Bineînțeles. Așa cum am spus, bea. Ideea mea este că a eșuat în datoria lui principală ca bărbat, aceea de a-și proteja familia și de a avea grijă de ea. Drept urmare, nu pot simți foarte multă compasiune pentru el, și cu siguranță nu mă voi simți vinovat că-i voi distruge speranțele, așa cum spuneți dumneavoastră.

– Vă mințiți și propria familie, inclusiv pe mama dumneavoastră. Nu simțiți nici un fel de vină față de ele?

– Este o înșelăciune, sunt de acord cu dumneavoastră, o înșelăciune prin omisiune.

– O minciună prin omisiune este tot o minciună!

El se foi în scaun și se uită în altă parte, arătând că poate această remarcă îl atinse. Dar când se uită din nou la ea, orice semn că ar fi ajuns la conștiința lui ar fi putut fi la fel de bine o plăsmuire a imaginației ei.

– Este regretabil, dar nu văd nici o altă cale. Dacă mama ar şti că i-am făcut tatălui dumneavoastră o ofertă de a-i cumpăra ziarul, nu ar crede niciodată că am făcut-o numai din rațiuni financiare. Ar deveni dintr-odată suspicioasă şi orice efort ați face de a o face să se răzgândească în legătură cu Foscarelli ar fi, în cele din urmă, în zadar. Nu îmi permit privilegiul adevărului direct.

– O adevărată dilemă morală pentru dumneavoastră.

Dacă el observase sarcasmul, îl ignoră.

– Doar dumneavoastră, tatăl dumneavoastră și cu mine – și sora dumneavoastră, dacă alegeţi să îi spuneți – vom ști despre această ofertă de cumpărare. Dacă spuneți altcuiva ceea ce am discutat, sau scoateţi la iveală situația mamei mele şi a italianului, voi pune în aplicare termenii acestei înțelegeri imediat, și calitatea dumneavoastră de editor al acestui ziar se va termina imediat. Sper că este clar?

– Perfect. Irene își încleştă atât de tare maxilarul încât abia rosti cuvintele. Ce veţi spune familiei dumneavoastră?

– Am fost să vorbesc cu tatăl dumneavoastră despre editorialul acestei Lady Truelove şi am plecat uimit de neglijența rușinoasă pe care Ellesmere o arată față de nepoatele sale, cunoscând tentativele de împăcare ale tatălui dumneavoastră, spuse el ridicând din umeri. Am fost fericit să pot ajuta în stabilirea unui armistițiu.

– Din bunătatea inimii dumneavoastră.

– Tatălui dumneavoastră nu îi place că deţine un ziar de scandal și l-ar închide fericit dacă ar şti că fiicele sale ar fi protejate de către rudele lor. Scăparea societății din Londra de un ziar de scandal care tipărește bârfe despre familia mea este un alt efort pe care mă bucur să-l susţin, şi o circumstanță pe care o mare parte a familiei mele nu ar deplânge-o.

Acesta era probabil adevărul gol-goluţ. Ea înghiți cu greutate.

– Se pare că ați pus totul la punct.

– Da. Dar alegerea de a duce sau nu la îndeplinire acest plan vă aparţine în întregime.

Acea afirmaţie o provocă peste măsură.

– Alegere? spuse ea, sărind în picioare. Este o alegere în care iau totul sau nimic, ceea ce înseamnă că nu este nici o alegere. Şi cum va funcţiona ziarul meu timp de două săptămâni în timpul în care eu socializez prin Londra, fiind prezentată cunoştinţelor dumneavoastră?

– Acesta este un alt lucru pe care îl voi lăsa în seama ingeniozității dumneavoastră. Dacă *Society Snippets* încetează să mai funcționeze în lipsa dumneavoastră, nu voi deplânge situația, spuse el și luă acel contract de cumpărare oribil și se ridică în picioare. Două săptămâni nu este un timp îndelungat, adăugă în timp ce înlocuia hârtiile în mapa sa. Vă sugerez ca, împreună cu sora dumneavoastră, să veniți la noi cât mai repede după ce ați făcut aranjamentele aici. Să spunem, în jur de ora ceaiului?

– Astăzi? întrebă Irene și râse neîncrezătoare. Doar nu vă așteptați să venim azi?

– Ba pot, și o fac. Dacă sosiți la ora ceaiului, vă puteți aranja dacă doriți și tot veți fi instalate în camerele dumneavoastră înainte de cină. Nu știu dacă mama mea se va fi întors acasă până la ora ceaiului, sau ce alte angajamente au stabilite pentru această după-amiază ceilalți membri ai familiei mele, dar vă asigur că cumnata mea este acasă pentru a vă întâmpina cum se cuvine, și voi fi și eu acolo pentru a face prezentările necesare.

– Oh, ce bine, șopti Irene. Ce răsfăț!

– Dacă nu sosiți, continuă el ca și când ea nu vorbise, îi voi prezenta tatălui dumneavoastră o propunere de contract mâine-dimineață și nu va mai fi nevoie să veniți deloc. După cum am spus, alegerea este a dumneavoastră. Locuința mea se află în Park Lane, la Upper Brook Street, numărul 16. Să aveți o zi frumoasă, domnișoară Deverill!

Cu aceasta, se înclină și plecă, lăsând-o pe Irene să îi arunce priviri ucigătoare în spate în timp ce se îndepărta. Paisprezece zile sub acoperișul lui nu erau o perioadă prea lungă de timp pentru el, dar pentru ea, se prefigura precum eternitatea iadului.

Capitolul 6

Ducele abia plecă din biroul ei înainte ca Irene să fie și ea la ușă. Trecu în grabă pe lângă biroul Clarei, și ceva de pe fața ei trebuie să-i fi dat de gol emoțiile pe care le simțea, deoarece sora ei o urmă, strigând-o în timp ce traversa foaierul.

– Irene, ce este? Ce s-a întâmplat?

– Nu acum, Clara, îi răspunse ea în timp ce urca scările. Nu acum, te implor.

Îl găsi pe tatăl ei în camera de zi, bându-și coniacul și citind o carte, cu piciorul afectat de gută sprijinit pe perne. El ridică privirea în timp ce ea intră, și probabil că toată puterea furiei ei i se reflectă pe față, pentru că la vederea ei, tatăl ei se făcu mic.

– Este adevărat? întrebă ea, oprindu-se lângă scaunul lui cu rotile. Este?

– Temperează-ți tonul, copilă, spuse el încruntându-se, dar fără a se uita la ea, și amintește-ți cu cine vorbești.

– Este adevărat?

– Dacă mă întrebi dacă am fost de acord să vând ziarul ducelui de Torquil, răspunsul este da. Chiar a fost de acord să ajute la împăcarea cu familia noastră. Îl cunoaște pe Ellesmere și a promis că va face tot ce va putea pentru a ajuta. Nu este grijuliu din partea lui?

– Oh, foarte grijuliu, răspunse ea. Cum ai putut face asta, Papa? Cum?

El se întinse după paharul său și îi sorbi conținutul dintr-o înghițitură. Abia apoi se uită la ea.

– Serios, Irene, nu trebuie să te uiți de parcă tocmai am ajuns sclavi, când realitatea este exact invers. Acum, nu va mai fi nevoie să muncești precum o vânzătoare obișnuită.

Ea îi ignoră încercarea de a face ca acțiunea lui să pară atât de nobilă.

– Îmi place munca mea. De ce nu poți înțelege asta? spuse ea și se uită la el dând din cap, fiindu-i foarte clar că el încă refuza să

creadă acest lucru, și vorbi în continuare cu repeziciune înainte ca discuția să fie distrasă de la lucrurile evidente spre o discuție despre drepturile femeilor. Am readus la viață afacerea familiei și am făcut-o din nou profitabilă. Am creat *Society Snippets* și l-am transformat într-un ziar de succes. Și acum, după tot ce am realizat, mi l-ai vândut fără ca măcar să mă întrebi.

– Sunt tatăl tău. Nu am nevoie de permisiunea ta pentru a face ceva dacă consider că este în interesul tău. În spatele tonului său iritat, ea observă un sentiment de vină, dar el nu îi oferi nici o șansă să se agațe de ea. În ceea ce privește restul, am făcut ceea ce orice tată are obligația să facă.

– Ce obligație este aceasta?

– Să asigure viitorul copiilor săi, bineînțeles. L-am asigurat pe al tău, și pe cel al Clarei, și pot doar spera că asta compensează dezastrul deplorabil pe care l-am creat în trecut.

Furia ei se disipă cu acele cuvinte, pentru că știa că el credea din tot sufletul că ceea ce făcuse era spre binele ei.

– Oh, Papa, de câte ori trebuie să vorbim despre asta? Ceea ce ai asigurat este viziunea ta despre viitorul meu, dar nu este genul de viitor pe care mi-l imaginez pentru mine.

– Doar pentru că nu știi cum este, spuse el dând din cap, cu un aer înțelept și contemplativ. Ai răbdare. Când vei pleca, bucurându-te de evenimentele sezonului, luând cina în casa unui duce, ducându-te la baluri, făcându-ți prieteni, te vei simți atât de bine încât nu vei mai dori să te întorci acasă deloc, cu atât mai puțin să te întorci la ziarul acela al tău. Vei vedea.

Ca de fiecare dată când aveau această discuție, Irene se simțea ca și cum se izbea cu capul de un perete de cărămizi, dar continuă.

– Nu vreau baluri și petreceri. Nu am nici un interes să iau parte la sezon și nu vreau să vânez un soț. Vreau să public ziare.

– Și sora ta? Își dorește ca viitorul ei să însemne să fie secretara ta și să rămână o fată bătrână?

Pentru a doua oară în acea zi, Irene se simți ca și cum fusese lovită în stomac. Deschise gura pentru a răspunde, dar nu reuși să spună nimic.

– Ție îți place să muncești pe brânci în acel birou, dar îi place și ei? întrebă el. Este fericită, știind că viața ei va însemna să noteze corespondența, să dactilografieze și să îți stabilească întâlnirile?

Nu îi dădu nici o șansă să răspundă. Ea vrea să-și trăiască viața acum, cât este tânără. Tânjește după distracțiile sezonului la fel ca oricare altă fată.

Irene se foi, fiind cuprinsă de vină.

– Clara știe că este liberă să se ducă la ce petreceri dorește. Mătușa Martha ar fi bucuroasă să facă aranjamentele printre cunoștințele noastre și să îi fie însoțitoare.

– Clarei i-ar fi dificil în societate fără prezența ta lângă ea pentru a o ajuta. Amândoi știm cât este de timidă și de rezervată. Și verișoara mea, deși este o femeie vrednică, ar face-o pe Clara să se simtă și mai timidă și mai rezervată. În acest fel, tu ai putea să o liniștești.

– Sunt bucuroasă să mă duc cu Clara oriunde suntem invitate, îl asigură ea imediat. Dar nici una dintre noi nu se grăbește să se căsătorească.

– Ei bine, tu nu, cel puțin, îi răspunse tatăl ei scurt. Și țestoasele sunt mai grăbite ca tine. Și de ce, mă rog? Pentru că preferi să conduci un ziar în loc să-ți găsești un soț.

– Doar pentru că societatea mă forțează să fac acea alegere.

– Nu numai societatea. Dragul meu copil, nici un bărbat nu ar permite soției lui să aibă o carieră.

– Oricum, nu vorbim despre mine. Vorbim despre Clara.

– Așa este. Cum va întâlni sora ta pe cineva când ea își petrece cea mai mare parte a timpului muncind pentru tine? Are douăzeci și doi de ani, nu mai are mult timp la dispoziție. Am aranjat lucrurile cu ducele astfel încât să aibă parte de un pic de distracție. Se poate duce la baluri și la teatru, poate dansa, poate flirta și se poate bucura de sezon așa cum ar trebui să o facă o tânără, înainte de a fi prea târziu.

– Două săptămâni nu este cine știe ce sezon.

– Dar cu ajutorul ducelui, vicontele poate îi va acorda Clarei – și ție, nu că tu ți-ai dori asta – un sezon întreg anul viitor. Ar putea ierta și rana din familia noastră poate se va vindeca.

– Și vom trăi toți fericiți până la adânci bătrâneți.

– Clara va avea ocazia de a întâlni tineri demni de ea și să se îndrăgostească, continuă tatăl ei fără a părea să fi auzit replica ei seacă. Apoi se va putea căsători și va putea avea copii și o casă a ei. I-ai nega toate aceste oportunități doar pentru că tu nu le vrei pentru tine? I-ai sacrifica tinerețea pe altarul ambiției tale?

– Nu e drept, șopti Irene simțind o înțepătură în ochi și imaginea tatălui ei devenindu-i neclară.

– Nu, fu el de acord și se întinse după sticla de pe masa de lângă el. Dar viața rareori este dreaptă, draga mea.

Ea îl privi cum toarnă ultimele picături din decantor în pahar. Nici măcar nu era prânzul și el deja golise prima sticlă.

– Ai dreptate, Papa, spuse ea, simțind cuvintele amare pe buze. Viața rareori este dreaptă.

Irene vorbise cu tatăl său în speranța că va putea fi convins să anuleze înțelegerea pe care o făcuse cu ducele, dar privind în urmă, ea își dădu seama că, probabil, să-l confrunte imediat ce aflase vestea, nu fusese cea mai bună strategie pentru a atinge un asemenea țel. Și cu prelegerea lui despre viitorul surorii ei, îi tăie orice urmă de speranță, pentru că știa cât de mult tânjea Clara după societate și distracții.

Resemnată, ea coborî, o chemă pe Clara în biroul ei și îi explică ce se întâmplase. Se aștepta ca sora ei să întâmpine vestea că vor fi introduse în societate cu un amestec de fericire și groază, poate cu un pic de indignare pentru ea cu privire la acțiunile nedrepte ale ducelui și ale tatălui lor. Cu toate acestea, bocetul de uimire al Clarei nu se potrivi cu nici unul dintre răspunsurile pe care le așteptase.

– Oh, nu, nu, nu, suspină Clara, aplecându-se în față pentru a-și sprijini coatele pe biroul lui Irene și pentru a-și îngropa fața în mâini. Nu pot să cred că ai fost de acord cu asta.

– Dar am crezut că îți va plăcea ideea de a ieși în societate.

Clara dădu din cap fără a-și ridica privirea, și Irene ocoli biroul și o luă cu compasiune de după umeri.

– Dacă îți faci griji pentru sentimentele mele, atunci nu trebuie. Nu am nici o intenție să-l las pe acest bărbat să îmi cumpere ziarul și să-l închidă, îți promit.

– Nu despre asta este vorba, răspunse Clara, cu vocea acoperită de mâinile pe care le ținea peste față.

– Oh. Simțindu-se un pic descurajată de această aparentă lipsă de grijă pentru mult iubitul ei ziar, Irene se îndreptă, uitându-se la capul plecat al surorii ei în timp ce încerca să înțeleagă ce găsea Clara atât de supărător.

– Vei fi în regulă, știi, indiferent cum se termină asta. E adevărat, Torquil este genul de bărbat care crede că poate cumpăra orice își dorește, dar până și eu trebuie să recunosc că este dispus să plătească generos pentru acest privilegiu. Și vei fi protejată indiferent ce...

Ea se opri în timp ce Clara dădu din nou din cap și se ridică.

– Nu fi prostuță, Irene. Știu că vei avea grijă de noi, indiferent de ce se întâmplă. Nu asta mă supără. Și sunt convinsă că vei găsi o cale de ieșire din această încurcătură. Mereu faci asta.

– Dar atunci, ce te-a supărat atât de tare? Ideea de a întâlni oameni noi? Știu cât de intimidant poate să fie asta pentru tine, draga mea, dar voi fi chiar acolo lângă tine.

– Nici despre asta nu este vorba, Irene. Avem o problemă mult mai urgentă decât timiditatea mea prostească. De-acum în cinci ore, vom sta în casa unui duce, ne vom învârti în înalta societate, vom întâlni aristocrați și doamne, și cine știe ce altceva.

– Da, și...?

– Uită-te la noi. Cuvintele se terminară într-un bocet, în timp ce Clara făcu un semn către fusta ei maronie din lână. Vor fi angajamente sociale în fiecare zi, baluri și petreceri în fiecare noapte, și noi nu avem nimic potrivit de îmbrăcat pentru astfel de ocazii.

Uimită, Irene clipi.

– Dumnezeule, nu m-am gândit niciodată la asta. Dar este o problemă care se poate rezolva ușor, adăugă ea, obligată să-și consoleze sora, care era pe cale să izbucnească în lacrimi. Ziarul face bani zilele astea, astfel că ne permitem că cheltuim un pic pentru noi. Ne repezim la Debenham și Freebody în această după-amiază și ne cumpărăm câteva rochii înainte de a merge în Grosvenor Square.

– Să purtăm rochii gata făcute în casa unui duce? spuse Clara și se uită la ea îngrozită. Ce vor crede despre noi?

– Dacă își formează părerile după hainele noastre, atunci părerile lor nu trebuie băgate în seamă, răspunse Irene cu hotărâre. Și puțin îmi pasă.

Un sentiment bun, în teorie, dar câteva ore mai târziu, stând în cel mai somptuos salon de zi pe care îl văzuse vreodată, pusă în fața unor haine elegante și a privirii neîncrezătoare a lui Lady David Cavanaugh, până și Irene și-ar fi dat la schimb, fericită, principiile pentru o rochie făcută pe măsură. În timp ce cumnata ducelui se uita la costumul cu dungi gri pe care Irene îl cumpărase de

la Debenham și Freebody în drum spre reședința ducală, nu spuse nici un cuvânt, dar nici nu era nevoie. Ușoara ridicare a sprâncenelor roșcate spunea foarte clar ceea ce îi trecea prin minte. Imediat, obrajii lui Irene luară foc și aruncă o privire ostilă către bărbatul înalt, cu părul închis la culoare, care se afla lângă Lady David și care tocmai făcuse prezentările. Aceasta era numai vina lui.

Dacă Torquil îi simți resentimentele, nu o arătă.

– Boothby vă va duce lucrurile în camerele dumneavoastră, spuse el uitându-se la bărbatul în vârstă care le condusese în camera de zi și care le anunțase sosirea.

Boothby, în mod evident valentul, înțelesese imediat ordinul care îi fusese dat și, fără nici un cuvânt, se înclină și ieși din cameră.

Irene îl privi cum pleacă cu o urmă de invidie. Și-ar fi dus bucuroasă propriul cufăr sus dacă asta însemna că putea să scape de privirea atât de condescendentă a lui Lady David.

– Ați dori ceai?

Întrebarea celeilalte femei o forță pe Irene să-și ia privirea de la ușă și să revină la micuța roșcată elegantă care făcu un gest către tava de ceai.

– Nu, mulțumesc. Am luat deja ceaiul.

– Înțeleg.

Urmă o pauză atât de ciudată încât Irene aproape tresări.

Torquil rupse tăcerea într-un mod în care – din fericire – nu o făcu pe Irene să dorească să-i sară la gât.

– Poate că doriți, împreună cu sora dumneavoastră, să vă odihniți înainte de cină?

– Am dori, spuse Irene fără a se sinchisi să se uite la Clara. Dacă ea se simțea stânjenită, își putea doar imagina cum trebuie să se fi simțit sora ei. Un pic de odihnă ar fi binevenită.

Lady David păru la fel de ușurată ca și ea de această turnură a situației.

– Bineînțeles, spuse și se întinse imediat să sune clopoțelul de pe peretele de lângă ea.

Un lacheu în livrea apăru în ușă cu o viteză pe care Irene nu putu decât să o admire.

– Ah, Edward, iată-te, îl salută Lady David pe lacheu. Le conduci pe domnișoara Deverill și pe sora ei în camerele lor, și le trimiți pe cameriste lor să le ajute?

– Oh, nu avem cameriste, spuse cu bucurie Irene. Va trebui să ne descurcăm singure cât suntem aici, mă tem.

– Nu ați adus o cameristă? întrebă uimită Lady David, înghețându-i pe față zâmbetul politicos. Musafirele fără cameriste sunt un lucru rar în această casă.

Irene nu o ajută, astfel că Torquil trebui să sară în ajutorul ei.

– Camerista mamei va fi încântată să vă ajute, bineînțeles, spuse el.

Această ofertă, observă Irene, nu îi plăcu deloc lui Lady David, un lucru care aproape că o tentă să accepte.

– Nu îndrăznim să o privăm pe Excelența Sa de camerista personală.

– Nu va fi o privare, domnișoară Deverill, vă asigur.

– Poate că nu, dar ne putem descurca singure.

– Singure? întrebă Lady David, dând de gol că râdea de lipsa lor de sofisticare. Cu toate acestea, probabil că simțise că își manifestase amuzamentul prea evident, pentru că apoi continuă: Nu, nu. Torquil are dreptate. Desigur că trebuie să aveți o cameristă care să vă ajute. Nu ne putem permite să ne lăsăm oaspeții să se descurce singuri.

Acest gest, un aranjament și nimic mai mult, era prea mult pentru mândria lui Irene.

– Eu și Clara nu suntem doar surori, suntem și prietene. Nu ne deranjează să ne ajutăm una pe cealaltă. Vă rog, nu vă faceți griji în legătură cu asta. Dacă vă veți preocupa, ne veți face să ne simțim destul de incomod.

– Ei bine, nu se poate să facem asta, șopti Torquil înainte ca Lady David să poată răspunde, și închise subiectul înclinându-se în fața lui Irene și a surorii ei. Ne vom revedea spre seară. Cina este la ora opt, dar familia începe să se strângă, de obicei, cu o jumătate de oră înainte în bibliotecă. Făcu o pauză, arătând cu mâna către două uși care duceau spre camera vecină. Vă rog, vă puteți alătura când sunteți gata. Edward, condu-le pe musafirele noastre în camerele lor, te rog.

Irene și Clara îl urmară pe lacheu afară din somptuoasa camera de zi de culoarea ivoar, urcând scările până la cel de-a doilea etaj, acolo unde fuseseră cazate în camere alăturate.

Camera lui Irene nu era atât de ostentativă precum camera de zi. Amenajată cu verde pal și alb, era luminoasă și aerisită, și, deși

nu era dispusă să-i acorde ducelui sau casei lui vreun credit, trebuia să admită că, într-adevăr, avea o cameră frumoasă. Cuferele lor fuseseră aduse sus, și cele două ale ei erau puse acum pe podea la piciorul patului ei, deschise și în mod evident așteptând să fie despachetate de o cameristă care nu venea.

Sunetul unei uși care se deschidea îi distrase atenția de la aspectul camerei și se întoarse în timp ce Clara intra pe ușa alăturată.

– Oh, Irene, nu este minunat? Și avem o baie care este numai pentru noi. Vino să vezi!

Irene îi permise surorii ei să o tragă pe ușa spre o baie care era îndeajuns de spațioasă nu numai pentru a avea două uși, dar și două lavabouri din marmură cu apă la robinet, o toaletă cu apă curentă și o cadă din email cu conducte de apă caldă și margini de mahon.

– Dumnezeule, spuse Irene, râzând a neîncredere. Suntem într-un hotel?

– Dacă suntem, este Savoy. Clara făcu o pauză, uitându-se la ea. Nu am avut ocazia să vorbim foarte multe despre asta ieri, dar știu că nu ești fericită cu situația, și nu te învinuiesc. Trebuie să fii foarte îngrijorată în legătură cu ziarul.

– Nu sunt încă pregătită să mă dau bătută în această privință. Mai ales în fața acelui bărbat. Nu te deranjează că mă lupt să-l păstrez, nu-i așa? întrebă ea. Dacă reușesc, ar însemna o mică dotă pentru tine. Și Ellesmere nu va putea fi convins să susțină o nepoată când cealaltă conduce un ziar de scandal.

– Nu mă aștept la nici un fel de dotă, așa că sunt fericită să primesc și una mică. Și ziarul înseamnă totul pentru tine, știu. Nu mi-aș dori niciodată să-l pierzi.

– Ești o drăguță. Dar mă tem că pierderea lui este cel mai probabil rezultat al acestei situații, în acest punct, pentru că nu văd cum aș putea să o fac pe ducesă să se răzgândească. Și recunosc, nu sunt fericită la gândul de a încerca să o fac.

– A fost foarte dur din partea ducelui să te oblige să faci asta, bineînțeles, dar acțiunile lui par să pornească exclusiv din îngrijorarea pentru viitoarea fericire a mamei lui. Și chiar dacă se căsătorește cu italianul într-un final, cu siguranță ducele nu te va învinui pentru asta.

– Nu? întrebă Irene uimită. Mă tem că nu sunt la fel de optimistă ca tine în această privință.

– Este supărat, desigur, dar de îndată ce va înțelege profunzimea sentimentelor mamei lui pentru acel bărbat, să sperăm că va accepta mai ușor căsătoria ei, sau vei găsi o cale să o convingi să facă o pauză și să se mai gândească. În orice caz, sper să poți să te simți bine un pic, cât suntem aici?

Se gândi la aroganta Lady David, la întunecatul, arogantul Torquil și la misiunea care i se ceruse, și se îndoi că avea să fie o mare distracție în asta. Dar se uită la sora ei și se abținu să exprime o asemenea părere posomorâtă.

– Voi încerca, spuse ea în schimb. Chiar și doar pentru a-ți face pe plac.

– Bine, spuse Clara zâmbind, deja mulțumită, în timp ce făcea un semn la ceea ce era în jurul lor. Te deranjează dacă fac baie prima?

– Deloc. Voi despacheta. Până la urmă, adăugă ea în timp ce se întorcea și se uita înapoi la propria cameră, din moment ce avem un statut social atât de jos și nu avem cameristă, trebuie să facem noi această treabă. Oh, oroare!

Lăsând-o pe Clara râzând, se întoarse în camera ei și puse în dulap costumele pentru plimbare, rochiile pentru ceai și pentru baluri, și lenjeria de corp de care Clara insistă că ar avea nevoie. Puse pe raftul de jos cutiile cu papucii și pantofii ei, iar pe cele cu pălării le puse sus. Folosi, de asemenea, sertarul șifonierului pentru bluzele cu nasturi, fuste și lenjerie.

Puse deoparte pe pat rochia de seară albastră, din mătase, apoi se duse spre baie, unde bătu, dar nu îi răspunse nimeni. Uitându-se înăuntru pe furiș, observă camera goală, dar încă plină de aburi, semn că sora ei folosise din belșug apa caldă. Se hotărî să facă la fel, și în timp ce Irene se scufundă, un pic mai târziu, în apa caldă, trebui să recunoască că locuitul în casa lui Torquil timp de două săptămâni avea un aspect favorabil.

– Ah, suspină ea de plăcere, lăsându-se pe spate și închizând ochii, în timp ce tensiunea dintre umerii ei dispărea încet. Cu asta aș putea să mă obișnuiesc.

Cumva gândurile începură să-i rătăcească, un lucru de care își dădu seama abia când Clara bătu la ușă, trezind-o din apatia plăcută.

– Irene?

Ea se îndreptă imediat în cadă, dându-și seama ca acum apa era rece și avea vârfurile degetelor încrețite.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Clara, și chiar și prin ușa închisă, Irene o putea auzi pe sora ei râzând. Ai adormit?

– Bineînțeles că nu, minți ea, ridicându-se în picioare. Cât este ceasul?

– Șase și jumătate.

Dumnezeule, rămăsese acolo mai bine de trei sferturi de oră. Se șterse, acțiune care nu dură mult, pentru că prosopul era fabricat din cel mai moale, mai luxos bumbac pe care îl simțise vreodată, și absorbea apa de pe corp foarte ușor. Când se îmbrăcă în halatul de casă, câteva clipe mai târziu, muselina nici măcar nu i se lipi de piele.

Își adună hainele cu care fusese îmbrăcată și se întoarse în camera ei. Se îmbrăcă cu lenjeria de corp, ajutându-se de mânerul de alamă al dulapului pentru pantofi pentru a se închide la corset îndeajuns de strâns, apoi se îmbrăcă cu fusta și cu corsajul rochiei ei de seară, își prinse părul sus și trecu prin baie pentru a bate la ușa surorii ei.

– Clara, am nevoie de ajutor cu nasturii. La încurajarea surorii ei de a intra, ea deschise ușa. Sunt convinsă că și tu ai nevoie, continuă ea în timp ce intra în camera, dar abia rosti cuvintele și observă că sora ei nu avea deloc nevoie de ajutor.

Clara stătea în fața oglinzii în cămășuță și în pantalonași, cu cele trei rochii de seară abia cumpărate în față. Celelalte două erau întinse pe pat, împreună cu o multitudine de jupoane, corsete și ciorapi.

– Ce sunt toate acestea?

– Prea multe opțiuni! se întoarse Clara, întinzând rochia din brocart de culoarea verde pal pe care o ținea în mână. Ce părere ai?

– Foarte frumoasă.

– Este exact același lucru pe care l-ai spus în această după-amiază la Debenham și Freebody.

– Și încă este adevărat. Toate rochiile pe care le-ai cumpărat sunt frumoase.

– Dar care rochie de seară este cea mai frumoasă? Vreau să fac cea mai bună impresie posibilă în prima noastră seară.

– Cea roz, atunci. Rozul întotdeauna ți-a venit foarte bine.

Clara puse deoparte rochia din brocart verde pal și ridică la oglindă fusta și corsajul din mătase roz. După un moment, dădu

cu satisfacție din cap și începu să se îmbrace. După ce termină de îmbrăcat, Clara închise nasturii de pe spatele rochiei lui Irene, apoi se întoarse astfel încât sora ei să poată face același lucru pentru ea.

– Gata, spuse Irene în timp ce încheia ultimul nasture și netezea cutele de pe spatele rochiei Clarei. În orice caz, cine are nevoie de o servitoare? Hai să mergem jos. Putem să vedem ce cărți sunt în biblioteca ducelui.

– Du-te tu, spuse Clara întorcându-se și dând din cap. Mai trebuie să-mi aranjez părul.

– Te voi aștepta, spuse ea fără a avea vreo intenție să-și lase sora să coboare singură.

– Pentru Dumnezeu, Irene, spuse ea exasperată, poate că sunt un pic timidă, dar sunt capabilă să cobor câteva trepte și să merg singură pe un coridor, chiar și în casa unui duce. Nu am nevoie să mă veghezi peste umăr. Mă voi alătura vouă în bibliotecă peste puțin timp.

– Bine, dacă ești sigură, renunță ea și se întoarse către camera ei. Doar să nu întârzii prea mult aici. Dumnezeu știe la ce se vor gândi dacă vei întârzia la cină. Cu siguranță va fi o ofensă majoră.

Spunând acestea, ea se întoarse în camera ei, își puse mănușile lungi, albe de seară și se îndreptă spre ușa dinspre coridor, dar în timp ce trecea prin fața oglinzii, își aminti fața neîncrezătoare a lui Lady David și se opri, simțind imediat un spasm care nu-i era caracteristic. Făcu un pas înapoi, se întoarse spre oglindă și, imediat, își dori să nu fi făcut asta, pentru că rochia ei plină de cute sublinia motivele privirii neîncrezătoare a lui Lady David.

Cu toate acestea, deși problema putea fi rezolvată a doua zi, nemaiputând să facă nimic acum, Irene ridică din umeri, își aranjă părul și ieși din cameră. Cu trei sferturi de oră înainte de cină, în casă era liniște, nici un servitor nu se putea vedea în timp ce se întoarse la primul etaj și se uită în jos pe coridorul pe care ea și sora ei veniseră mai devreme.

Nu era încă șapte și jumătate, și nu se auzi bătând gongul, astfel că Irene nu se gândi că mai era altcineva jos, dar în timp ce se apropia de camera de zi și de biblioteca din spate, sunetul unor voci îi dădură de înțeles că unii dintre membrii familiei ajunseseră înaintea ei. Ușile de la ambele camere pentru oaspeți erau închise și tonul vocilor era scăzut, dar având în vedere după-amiaza înăbușitoare,

traversele de pe uși care ajutau la ventilarea casei erau larg deschise, și astfel auzi destul de bine vocea lui Lady David din bibliotecă.

– Dragii mei, trebuie să le fi văzut hainele! Direct din magazin, sunt absolut convinsă.

Irene se opri în fața ușii, cu mâna deasupra clanței pe care era pe cale să apese.

– Nu că cineva chiar s-ar aștepta ca fetele din clasa de mijloc să se îmbrace bine, continuă Lady David. Dar e de așteptat ca măcar fiicele unui vânzător ambulant de ziare să aibă haine făcute pe măsură, și să aibă cutele rochiilor netezite înainte de le purta în public.

Irene simți cum îi ard obrajii și își netezi cu mâna cutele rochiei, dar era o încercare zadarnică, și văzu cât de mare dreptate avusese sora ei despre hainele lor. Venind aici direct de la Debenham și Freebody, nu avuseseră timp să-și calce noile haine, dar asta nu făcu mult să alunge disconfortul de a fi ridiculizată.

„Dacă mama mea se face de râs sau comportamentul îi este dezaprobat din cauza dumneavoastră și a publicației dumneavoastră, ce responsabilitate aveți?"

Cuvintele lui Torquil de la prima lor întâlnire îi veniră în minte parcă pentru a râde de ea, și își dădu seama că nu își permisese niciodată să ia în calcul acea întrebare. Și nici nu avea timp să se gândească la ea acum, pentru că vocea unei a doua femei se alătură conversației care avea loc de partea cealaltă a ușii.

– Chiar dacă rochiile lor proveneau dintr-un magazin, de ce nu au fost modificate de slujitoarea lor când le-au fost aduse? O bună servitoare pentru doamne poate face chiar și o rochie gata cusută să se potrivească bine. Și poate călca și cutele.

– Draga mea Sarah, tocmai asta este. Nu au o servitoare, sau dacă au, nu au adus-o cu ele.

– Și ce dacă? întrebă o voce bărbătească necunoscută. Mulți oameni vin să stea fără a-și aduce servitorii personali.

– Nu și doamnele, David, spuse fata care fusese numită Sarah, nu în timpul sezonului.

– David poate nu înțelege ce înseamnă să nu ai servitoare, continuă soția lui, dar noi știm, nu-i așa, surioară? Ne-ar crea mari probleme, dar mă îndoiesc că aceste fete au idee ce probleme ne creează nouă lipsa servitoarelor lor.

Ea nu înțelesese cum refuzul de a avea o servitoare și faptul că se îmbrăca singură ar fi fost un inconvenient pentru cineva. Nu se putu abține să nu simtă asta. Le-ar face un pic bine acestor oameni. Din nefericire, acea concluzie nu făcu decât să-i reamintească și mai mult din cuvintele ducelui: „Aș vrea să vă gândiți ce impact pot avea deciziile dumneavoastră asupra vieții altor oameni".

Sincer, vocea bărbatului aceluia în capul ei devenea din ce în ce mai exasperantă. O alungă din nou.

– Nu mă deranjează câteva probleme, spuse Lady Sarah, vocea ei trezind-o din gândurile ei pe Irene. Dar nu văd cum se pot descurca. Pentru că, aici în oraș, ne schimbăm hainele de cel puțin patru ori pe zi. Ce tânără domnișoară ar încerca să participe la sezon fără ajutorul unei servitoare?

– Ți-ai răspuns la propria întrebare, draga mea, răspunse Lady David. Nici o tânără domnișoară nu ar face asta.

Comentariul acid al lui Lady David stinse orice suflare de conștiință pe care ar fi avut-o Irene. Voia să deschidă larg ușa și să-i spune acelei femei odioase că spre deosebire de domnișoarele din înalta societate, femeile din clasa de mijloc nu își schimbau hainele într-un ritm ridicol de patru ori pe zi și aveau cu siguranță abilitatea de a se îmbrăca și de a se dezbrăca fără ajutorul unei servitoare. Nu va fi nevoie de servitoarea ducesei și nimeni nu va avea nici un fel de neplăceri, mulțumesc foarte mult. Dar o a treia femeie vorbi și curiozitatea o țintui pe Irene pe loc.

– Cred că ești foarte nedreaptă. Torquil deja a explicat că nu au intenționat să ia parte la sezon. A fost o surpriză de ultim moment din partea tatălui lor, și bărbații niciodată nu înțeleg astfel de lucruri. Și oricum, magazinele vând destule rochii în fiecare zi, cât de urâte să fie rochiile domnișoarelor Deverill?

– Nu ai fost acolo, Angela, răspunse Lady David. Nu le-ai văzut când au venit. Nu pot să găsesc cuvintele pentru a descrie cum arătau.

– Atunci te-aș sfătui să nu o faci, interveni vocea lui Torquil, și pentru prima dată, Irene fu recunoscătoare să-i audă cadența rece și penetrantă.

Sunetul vocii lui o trezi la realitate, alungând orice rușine cu privire la hainele ei și îi readuse buna dispoziție. Cu o atenție deliberată, deschise ușa larg, cu obrajii încă în flăcări, dar cu bărbia sus.

Ducele stătea la un birou care era poziționat cu fața spre ușă și, văzând-o, puse jos stiloul și se săltă în picioare. Începu să se încline, dar apoi se opri, încruntându-se un pic în timp ce se uita la fața ei roșie ca focul. Își ridică privirea un pic și dacă traversa deschisă de deasupra capului ei îl făcu să-și dea seama că auzise conversația lui nu lăsă să se vadă, pentru că atunci când se uită din nou la ea, expresia lui era la fel de nepătruns ca de obicei.

– Domnișoară Deverill, o salută el și se înclină până la final. Intrați, vă rog.

Capitolul 7

Un gentleman, tatăl lui Henry îl învățase pe acesta încă de pe vremea când era mic copil să nu-și arate adevăratele gânduri și sentimente și, deși mama lui considerase influența tatălui său asupra educației lui prea rigidă, Henry era bucuros că răposatul duce fusese atât de strict.

Chiar dacă observă traversa deschisă de deasupra capului ei, obrajii care îi erau în flăcări și felul mândru în care își ținea bărbia îi sugeraseră cu certitudine că auzise ceea ce se spusese, și vederea ei îl făcu să simtă un amalgam de emoții: furie pentru Carlotta pentru că fusese atât de rece, frustrare pentru el că nu i-a pus la punct mai devreme, și – cel mai rău dintre toate – rușine, o senzație arzătoare și dureroasă pe care Henry rareori avea motiv să o simtă.

Cu toate acestea, să arate ceva din ce simțea nu era doar un lucru de neimaginat, nu ar fi servit decât să înrăutățească o situație deja stânjenitoare, și în timp ce ocoli biroul, fu recunoscător pentru stăpânirea de sine care îi fusese insuflată în copilărie.

Carlotta chicoti rușinată și nu făcu decât să înrăutățească situația, amplificându-i instinctele protective și instigându-l să se poziționeze între femeia malițioasă de pe canapeaua de lângă el și femeia mândră de lângă ușă.

– Domnișoară Deverill, o salută el și se opri înaintea ei. Este o plăcere să vă găzduiesc. Sunteți binevenită!

El își ridică sprâncenele, în timp ce ea avea o expresie în mod evident sceptică, dar dacă ea intenționă să îl contrazică, destinul nu îi oferi această oportunitate. Sora ei apăru în dreptul ușii, în spatele ei, și, spre marea ușurare a lui Henry, expresia angelică a fetei nu arăta nici un semn din resentimentele simțite de Irene. Ea, cel puțin, nu părea să știe ce tocmai se întâmplase.

– Și pe sora dumneavoastră, de asemenea, continuă el, înclinându-se în fața fetei. Bună seara, domnișoară Clara.

– Duce, răspunse ea, făcând o reverență rapidă, ceea ce o determină pe sora ei să se apropie de ea, și bărbatul își dădu seama că nu doar el avea instincte protective. Sper că nu am întârziat?

– Deloc, răspunse el. Este cu mult înainte de ora opt. Și mama încă nu a coborât, și nici cumnatul meu. Dar vino, adăugă el, întorcându-se să-i ofere brațul surorii mai mari a familiei Deverill.

În timp ce făcea prezentările, începu să se simtă din nou că deține controlul asupra situației, dar când ajunseră la Carlotta, i se reaminti că, indiferent cât de mult credea că deține controlul cu privire la domnișoara Deverill, totul nu era decât o iluzie.

– Trebuie să vă mulțumesc că ne faceți să ne simțim atât de binevenite încă de la sosirea noastră, în această după-amiază, spuse cu exagerare către cumnata lui. Nu cred că am mai avut parte de atât de multă căldură și considerație exprimate cu privire la un oaspete.

Carlotta se înroși de rușine și, deși Henry nu se putu abține să nu se bucure de această binemeritată replică, nerușinarea domnișoarei Deverill îl făcu să-și dea seama că următoarele paisprezece zile nu aveau să fie ca o plimbare în parc, din moment ce mama lui încă nu avea de gând să se răzgândească.

O luă deoparte imediat ce veni în această după-amiază și îi explică situația așa cum i-o prezentase și domnișoarei Deverill, de dimineață, și, deși mama fusese dispusă să le introducă pe domnișoarele Deverill în societate în decursul următoarelor două săptămâni fără a lăsa să se vadă că îi înțelesese interesul mai profund cu privire la familia Deverill, Henry se simțise foarte expus. Atitudinea cu privire la el era tot rece și un pic prudentă, și știu că orice tentativă de a o face să se răzgândească ar fi fost ineficientă. Putea doar să spere că domnișoara Deverill ar putea să o facă mai bine, deși era probabil o slabă speranță. Nu părea capabilă să se poată ascunde, era evident că nu era dispusă să accepte să fie umilită, și după cum știa din propria experiență, nu avea nici o problemă în a-și spune părerea fără nici un fel de menajamente. Era și cea mai încăpățânată și mai independentă femeie pe care o întâlnise, calități care nu îi făceau bine aici. Ce avea să rezulte din toate acestea nu putea imagina, și se întrebă de ce nu putea obține mult dorita ordine din viața sa.

Cu toate acestea, avea foarte puțin timp pentru astfel de dorințe, pentru că în acel moment mama sa intră în cameră la brațul

lui Jamie. Se împăcaseră, dar – deși înfățișarea ei revenise la cea de dinainte, care era caldă și tandră –, Henry se temea că această prietenie pe care o arăta nu îi era adresată lui.

– Mamă, o salută el și făcu semn către oaspeții aflați în apropiere. Domnișoară Irene Deverill, domnișoară Clara Deverill, vi-i prezint pe mama mea, ducesa de Torquil, și pe cumnatul meu, lordul James St. Clair.

– Ducesă, șoptiră domnișoarele Deverill la unison în timp ce făcură o reverență. Lord James.

Jamie se înclină, se oferi să aducă vin pentru domnișoare și se duse spre barul cu băuturi în timp ce mama se întoarse către oaspeți.

– Sunt încântată să vă cunosc pe amândouă, spuse ea, dar mai ales pe dumneata, domnișoară Deverill. Îmi place atât de mult să vă citesc ziarul.

Henry fu ușurat să audă că spusele mamei lui sensibilizează dintr-odată poziția defensivă a domnișoarei Deverill.

– Vă mulțumesc, ducesă. Sunteți foarte amabilă să spuneți asta.

– O spun pentru că este adevărat. Îmi place să citesc mai ales editorialul lui Lady Truelove. Este momentul culminant al după-amiezii mele, spre dezaprobarea fiului meu mai mare. Chiar cred că s-ar simți mult mai confortabil dacă domnișoarele din această casă și-ar limita lecturile la *Court Circular*.

– Serios, mama, se amestecă Henry.

– Lui Torquil nu îi place să fie tachinat, domnișoară Deverill, îi tăie ea vorba făcând un semn cu mâna înspre el. Dar eu oricum o fac, spre binele lui. Fără un pic de tachinare din când în când ca să mai fie adus un pic la realitate, ar deveni cumva dictatorial.

– Sunt perfect de acord, dar..., interveni domnișoara Deverill aruncându-i o privire plină de înțeles. Mă tem că nu l-ați tachinat îndeajuns, ducesă.

Această replică agilă o făcu pe mama lui să râdă de plăcere.

– Poate ai dreptate, draga mea, și cred că ai putea fi de mare ajutor în acest sens, dacă dorești asta. Acum, domnișoară Clara, continuă ea înainte ca Henry să le reamintească faptul că era prezent în cameră și că nu era nevoie să vorbească despre el ca și cum nu ar fi fost, sper că te vei simți confortabil cu noi în timpul șederii aici și că te vei distra. Aveți deja întâlniri stabilite?

Fata, cu ocazia vizitei la biroul ziarului, îi crease lui Henry impresia de a fi foarte tăcută, acum păru mută de-a dreptul, pentru că, deși deschisese gura să vorbească, nu reuși să spună ceva.

Sora ei se apropie ca și cum i-ar fi venit în ajutor, dar mama, o gazdă excelentă, i-o luă înainte.

– Ah, văd că ginerele meu a fost atras în cursă de Sarah în drumul spre sherry. Domnișoară Clara, noi două trebuie să-i amintim de responsabilitățile lui în calitate de gentleman. Haide, draga mea. Lord James, după cum probabil știi, este cel de-al doilea fiu al marchizului de Rolleston, al cărui bunic...

Vocea nu i se mai auzi în timp ce se îndepărta, cu domnișoara Clara alături, și, deși domnișoara Deverill porni să le urmeze, Henry o opri.

– Lăsați-le să se ducă, o sfătui el. Dacă sora dumneavoastră va ieși în societate, adăugă el în timp ce ea părea înclinată să protesteze, nu puteți fi mereu pe urmele ei, chiar dacă este vorba de numai două săptămâni.

– Dacă simt nevoia să o supraveghez, mai ales în această companie, poate cineva să mă învinuiască, având în vedere ce am auzit mai devreme? spuse ea, revenindu-i expresia de amărăciune de mai devreme.

– Nu, recunoscu el. Sper că nu a auzit și sora dumneavoastră.

– Din fericire, nu. Pentru ea, această vizită este cel mai emoționant, magnific și terifiant lucru care s-a întâmplat în ani buni, și dacă ar fi auzit ce am auzit eu, ar fi dezastruos pentru ea.

– Nu trebuie să vă faceți griji în această privință, pentru că odată ce am vorbit cu membrii familiei mele pe acest subiect, o discuție de genul celei pe care ați auzit-o nu se va mai repeta, vă promit. Până atunci, adăugă el în timp ce ea mai aruncă o privire pe lângă el, mama mea va avea grijă de sora dumneavoastră. Nu trebuie să vă faceți griji.

– Ducesa este foarte amabilă, spuse ea, dând din cap cu satisfacție, dar oricum am bănuit că așa va fi. Cu toate acestea, nu arată deloc așa cum mi-am imaginat.

– Bănuiesc că este ceva de așteptat. Când ai o idee preconcepută despre cum arată cineva, realitatea chiar se potrivește. Eu, spre exemplu, mi-am imaginat-o pe Lady Truelove corpolentă, roșcată și acoperită cu mărgele de jad.

El își coborî privirea, iar mișcarea îi aminti încă o dată cât de greșită fusese imaginea lui despre ea. Imaginea domnișoarei Deverill în rochie de seară era una atrăgătoare, într-adevăr, și îi ațâță imaginația chiar mai puternic decât o făcuseră bluzele ei cu nasturi și cravatele, în stilul celor purtate de sufragete. În timp ce privirea îi aluneca pe pielea ivoar a pieptului ei și îi observa decolteul ascuns, imaginea ei în mătase îi trecu prin fața ochilor mai viu ca niciodată. Corpul îi răspunse imediat, simțind cum este cuprins de dorință și, pentru că era vorba de Irene Deverill, nu era un lucru ușor să-și păstreze controlul.

– Nu cred că imaginea pe care mi-am făcut-o despre dumneavoastră, spuse el forțându-se să-și ridice privirea către fața ei, putea să fie mai greșită. Cuvintele erau destul de inocente, dar se temu că vocea îi trădă o parte din ceea ce simțea, pentru că ea făcu ochii mari de uimire. Dar spuneți-mi, se grăbi el, disperat după o temă de discuție sigură, cum v-ați gândit că arată mama mea?

– Corpolentă, roșcată și acoperită cu mărgele de jad.

– Văd că ați luat în serios cuvintele mamei, spuse el zâmbind.

Asta chiar îi câștigă un zâmbet. Abia dacă era o curbare a buzelor, dar se mulțumi cu ce primea.

– Așa cum a subliniat și ea, cineva trebuie să o facă. Și dacă scopul este vă mai reducă un pic din mândrie, sunt fericită să încerc.

– Nu am nici un dubiu în legătură cu asta.

– Dar ca să vă răspund sincer la întrebarea dumneavoastră, mi-am imaginat-o pe mama dumneavoastră înaltă, apatică, nu mică și energică. Deci așa cum ați spus, ideile preconcepute ale cuiva despre cineva pot fi adesea greșite. Cu toate acestea, în afară de înfățișare, este așa cum mi-am imaginat-o. Bineînțeles, am corespondat prin intermediul a câtorva scrisori timp de mai multe săptămâni.

– Și în aceste scrisori..., spuse el și se întrerupse, uimit de sine. Iertați-mă. Corespondența dumneavoastră cu mama mea nu mai este treaba mea. Ar fi complet nepotrivit acum din partea mea să vă chestionez.

– Și dumneavoastră nu sunteți niciodată necivilizat, spuse ea, cu o voce suspect de ternă.

– Încerc să nu fiu. Deși, adăugă el, încercând să nu zâmbească, pentru că un asemenea răspuns nu ar fi făcut decât să o încurajeze, uneori chiar nu mă pot abține.

– Rangul are privilegiile sale?

Obrăznicătură indolentă, să-i citeze propriile cuvinte arogante de ieri.

– Chiar așa, spuse el, refuzând să se retragă. Dar rangul meu are responsabilități enorme, precum şi privilegii, domnişoară Deverill. Principala mea responsabilitate este familia mea, pentru care mi-aş da viaţa ca să o protejez. Asta, adăugă el, uitându-se la ea de-aproape, îmi acordă cel puțin o trăsătură de caracter pe care mă gândesc că o puteți aprecia?

– Dacă mi-ar fi spus cineva de dimineață că avem un lucru în comun, i-aş fi recomandat un sejur la Bedlam[1] spuse ea cu o față tristă.

– Cred că şi eu aş fi făcut același lucru.

Descoperirea că aveau ceva în comun era pentru amândoi ceva la care trebuiau să se gândească, pentru că, descoperind asta, nici unul nu știa ce să spună.

Fu nevoie de câteva secunde înainte ca el să poată rupe tăcerea.

– Camera este confortabilă? întrebă el, hotărându-se că discuțiile despre subiecte neutre ar fi cele mai bune pentru ceea ce începea să semene a armistițiu.

– Foarte confortabilă, mulțumesc. Dar camera mea nu se compară cu baia. De fapt, am fost impresionată de cada de baie, încât a trebuit să fac o baie imediat.

Henry se încordă, acele cuvinte aducându-i în minte mai multe imagini provocatoare cu ea și alungând orice urmă de siguranță care ar fi putut fi în simplele conversații. Baia, își aminti el, nu era un subiect potrivit de discuție cu o tânără domnișoară. Trebuia să îndrepte conversația spre ceva mai adecvat – vremea, poate, sau sănătatea cuiva.

– Şi v-a plăcut baia? întrebă el în schimb, demonstrând că scenele erotice ale imaginației lui nu se supuneau regulilor bunelor maniere.

Dacă ea suspectă ceva din toate acestea, nu o arătă.

– Cum să nu? răspunse ea, părând a-i lua întrebarea în serios. Să te cufunzi într-o cadă imensă, să te acoperi cu săpun franțuzesc, să te usuci cu prosoape turcești de mărimea păturilor – este dumnezeiesc.

[1] Spital de psihiatrie din Londra, datând din 1634

Poate că se referea la o versiune pământească a raiului, dar gândurile lui Henry erau mult mai puțin cuviincioase, făcând să-i crească excitarea pe care o simțea, în ciuda eforturilor de a o controla.

– Instalația centrală, reuși el să spună, disperat, este foarte convenabilă.

– Oh, într-adevăr.

– De fapt, avem..., spuse el și făcu o pauză de câteva momente binecuvântate, trăgând adânc aer în piept, patru băi în această casă. Și... șapte – cred – la proprietatea noastră din Dorset. Una la casa noastră de vânătoare din Scoția și cinci la vila de la Torquay. Le-am instalat pe toate în urmă cu patru sau cinci ani.

– Șapte băi? întrebă ea râzând. Cât de delicios de decadent din partea dumneavoastră! Se pare, dacă pot spune așa, că vă este atât de necaracteristic. Vă credeam un bărbat cu gusturi mult mai reținute.

Dacă ar fi știut ce simțea el acum, cu greu l-ar fi asemuit unui puritan. Cu toate acestea, în ciuda haosului din corpul lui, Henry nu se putu abține să nu fie un pic satisfăcut de reacția ei.

– Se pare că am reușit, într-un final, să vă impresionez, domnișoară Deverill. Familia mea, din păcate, nu a avut aceeași reacție favorabilă ca dumneavoastră atunci când au fost montate băile, toată lumea fiind foarte enervată.

– Dar de ce? Cu iernile noastre reci și mohorâte, cine s-ar putea împotrivi îmbăierii...

– Suntem o familie de stil vechi. Întreruperea fusese nepoliticoasă, dar era disperat. Familiile de stil vechi par a nu îmbrățișa ideile moderne. A avea apă caldă și apă rece doar rotind de un robinet este o idee foarte modernă.

– Poate că aveți inima unui hedonist, duce, spuse ea zâmbind pe neașteptate.

Nu știa adevărul nici pe jumătate. Zâmbetul ei – primul zâmbet sincer pe care îl văzuse din partea ei, era năucitor, și avu efect imediat asupra lui. Disperat, Henry se uită în jur, și când îl văzu pe Edward în apropiere, cu sherry, fu atât de ușurat încât nici măcar nu se scuză înainte de a se întoarce și de a înșfăcă două pahare de pe tavă.

– Ah, sherry. Mulțumesc, Edward. Sincronizarea ta, spuse el pe nerăsuflate, este impecabilă.

Ignorând privirea confuză a lacheului, se întoarse către domnișoara Deverill și îi întinse unul dintre pahare.

– Doriți niște sherry?

– Mulțumesc, spuse ea și luă paharul, ridicându-l pentru a lua o înghițitură, dar se opri, privindu-l uimită în timp ce el înghițea întregul conținut al paharului său dintr-o singură înghițitură.

Lui Henry nu îi mai păsa, în acest moment, de politețurile banale. Cu toate acestea, licoarea își făcu efectul, alungându-i din minte imaginile erotice cu domnișoara Deverill stând într-o cadă, purtând nimic altceva decât un strat subțire de clăbuc. Puse paharul înapoi pe tavă și îi făcu lacheului un semn să plece, și apoi, având un pic mai mult control asupra propriului corp, se uită din nou la oaspetele său și se hotărî că era momentul să abordeze un subiect delicat, unul pe care știa că îl impune rolul său de gazdă.

– Din moment ce am vorbit despre familie, domnișoară Deverill, spuse el în cele din urmă, aș vrea să spun ceva despre familia mea înainte de a merge la cină.

– Da?

Făcu o pauză, alegându-și cuvintele cu grijă.

– Aș dori să vă rog, spuse el în cele din urmă, să iertați ce tocmai ați auzit înainte de a veni aici în această seară. Surorile mele bârfeau despre dumneavoastră, este adevărat, dar nu au intenționat să fie nepoliticoase.

– Nu? spuse ea gândindu-se o clipă, apoi simți un nod în gât. În ceea ce le privește pe surorile dumneavoastră, vă voi crede pe cuvânt.

– Sunteți genul de femeie cu care nu au mai avut deloc de-a face, vedeți dumneavoastră, și nu știu ce să creadă despre dumneavoastră. Amândouă sunt foarte tinere, nici nu au douăzeci de ani, și au avut o viață ocrotită. Ultima este exclusiv din vina mea și sper că le veți ierta orice nechibzuință din remarci, pentru că au fost spuse din naivitate și nu din răutate.

– Și Lady David? întrebă ea. Cum se explică comportamentul ei?

– Nu înțeleg.

Se blestemă pentru răspunsul lui impulsiv și se întrebă ce avea această femeie de îl făcea să vorbească în mod direct și să aibă gânduri necurate. Era, de obicei, mult mai circumspect. Cu toate acestea, nu avu timp să-și cântărească propriu-i comportament

necaracteristic, pentru că domnișoara Deverill se uita la el, așteptând o explicație.

– Carlotta, spuse el cu mare reticență, s-a căsătorit cu fratele unui duce, când de fapt tot ce-și dorea era să se căsătorească cu un duce.

Ea clipi, uitându-se la el, fiind atât de uimită încât, dacă Henry ar mai fi avut vreun pic de aroganță, aceasta ar fi dispărut în acel moment.

– A vrut să se căsătorească cu dumneavoastră?

– Oricât este de greu de imaginat, da.

Răceala răspunsului lui nu îi scăpă lui Irene. Își mușcă buza, arătând contrariată.

– Nu a sunat cum trebuie... Nu am încercat să sugerez nimic denigrator despre felul în care arată... adică... nu aș putea să le critic pe surorile dumneavoastră în privința acestui lucru și să fac apoi același lucru cu dumneavoastră... nu am intenționat... Se opri și trase adânc aer în piept printre această încâlcitură de fraze incoerente. A fost foarte îndrăgostită de dumneavoastră?

– Îndrăgostită? întrebă el râzând, dar fără a fi amuzat. Era un sunet atât de cinic, încât amândoi făcură o grimasă. Cu greu, spuse el.

– Și dumneavoastră? continuă ea, fără ca răspunsul lui să o descurajeze. Ați fost îndrăgostit de ea?

– De Carlotta? întrebă el și se cutremură la idee. Dumnezeule, nu. Dar am învățat acum mult timp..., spuse el și se întrerupse, uitându-se la ușă, căutând un fel de diversiune. Unde naiba este Boothby? Cu siguranță este trecut de ora opt.

– Ce ați învățat? insistă ea, arătând că nu era genul care să fie ușor distrasă.

– Sunt multe femei care ar fi fericite să se căsătorească cu mine, domnișoară Deverill, continuă el, obligat să-i explice, dar mereu am știut că ambiția și nu dragostea este, de obicei, motivul.

Dacă el sperase că ea va combate acea părere cu un compliment șoptit cu tact cu privire la felul lui de a arăta, ea îl dezamăgi, și tăcerea ei îi reaminti că această femeie nu spunea banalități nesincere de dragul politeței. Acest lucru o făcea să fie diferită față de aproape toate celelalte cunoștințe ale lui.

– O controversă cinică, spuse ea. Și cu toate acestea, una pe care pare că o regretați.

– Chiar o regret, spuse el zâmbind un pic. Păreți surprinsă, domnișoară Deverill.

– Ei bine, da. Nu ar trebui să fiu? spuse ea, zâmbind la rândul ei, în mod vizibil derutată. Având în vedere discuțiile anterioare cu dumneavoastră, mereu mi s-a părut că este evident că dragostea romantică nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră.

„A însemnat cândva", vru el să spună. „De aceea m-am căsătorit cu o fată săracă dintr-o familie obscură și ne-am distrus viețile amândurora. A însemnat totul."

Dintr-odată se simți îngrozitor de vulnerabil, aproape ca și cum ar fi recunoscut cu voce tare, și se grăbi să spună:

– Nu mă înțelegeți greșit. În timp ce poate regret că majoritatea dintre cunoștințele mele de sex feminin s-ar căsători cu mine fără să mă iubească, nu le condamn pentru asta. Cum aș putea? Datoria mă obligă să fac o căsătorie potrivită, și dragostea nu poate fi lăsată să joace nici un rol în alegerea miresei mele. Un duce, adăugă el, citându-și tatăl, trebuie să se căsătorească cu o femeie demnă de poziția lui.

– Și cu toate acestea... Ea făcu o pauză, își aplecă capul și se uită la el cu ochi speculativi. Și cu toate acestea, trebuie să vă doriți uneori să nu fi fost așa?

– Deloc, negă el, simțind o tresărire de teamă. Accept faptul că, pentru mine, dragostea este – trebuie să fie – un aspect secundar. Să-mi doresc să fie altfel ar fi o pierdere de vreme.

– Înțeleg.

El se temea că ea înțelege, că acei ochi castanii frumoși și pătrunzători intraseră pe sub carapacea lui netedă, creată cu atenție și îl văzuseră așa cum era în realitate: un bărbat care dorise odată o fata atât de mult, o dorise cu atât de multă pasiune, că ar fi renunțat la totul din lumea lui pentru a o avea, cu rezultate catastrofice. Se temu că își arătase adevărata față: un bărbat ale cărui maniere controlate, viață disciplinată și minuțioasele reguli de viață erau mai mult decât cerințe ale poziției sale. Erau liniile vieții, de care se agăța astfel încât să nu mai fie distrus de propriul apetit.

Tăcerea păru asurzitoare, determinându-l să spună ceva pentru a schimba situația.

– Astfel, iată că știți, domnișoară Deverill, se forță el să spună cu un ton mai ușor. Adevărul despre dragoste și duci. Teribil de realist, vă garantez, dar așa este.

– Tot este un lucru pe care nu îl înțeleg.

– Și care este acesta?

– Ați spus că printre cei ca dumneavoastră dragostea este, cel mult, un element secundar în căsnicie.

– Și?

– Cum puteți dumneavoastră, spuse ea și își ridică mâna liberă, făcând un gest care cuprindea mai mult decât camera – sau tatăl meu, în cazul acesta – să vă gândiți că lumea aceasta, unde hainele sunt mai importante decât bunătatea, și alianțele sunt mai apreciate decât dragostea, este o lume în care aș vrea să trăiesc vreodată?

Nu avea nici o idee cum să răspundă la acea întrebare, pentru că femeile ca ea, femeile pentru care lumea lui nu era atrăgătoare, erau foarte rare. El, cu siguranță, nu întâlnise niciodată vreuna. Din fericire însă, vocea pătrunzătoare a lui Boothby interveni înainte ca el să poată spune ceva.

– Excelențele Voastre, doamnelor și domnilor, anunță majordomul din capătul ușii cu toată grandoarea obișnuită, cina este servită.

Capitolul 8

Poate că ducele de Torquil o surprinsese pe Irene cu băile lui moderne, dar descoperi curând că atunci când venea vorba de sala unde se servea cina, nu făcuse rabat de la modernitate, și rezultatul era dincolo de așteptări. Era uimitor.

Argint vechi și cristal străluceau pe o față de masă de bumbac, imaculată, servitori eleganți îmbrăcați în livrea așteptau să servească și zeci de lumânări fuseseră puse în sfeșnice pe masă și în candelabrele de deasupra, luminând camera cu o strălucire caldă, diafană.

Bineînțeles că mai luase cina în locuri bogate înainte. Când ajunsese la vârsta în care putea ieși în lume și putea lua cina cu părinții ei, imperiul jurnalistic al bunicului ei le oferise privilegiul de a se bucura de o serie de lucruri luxoase, inclusiv un bucătar excelent și o masă bine aranjată. Și cu toate acestea, nici măcar în zilele cele mai prospere ale familiei ei, cina nu fusese luată într-o ambianță atât de elegantă cum simțise aici. Strălucitoarea argintărie Tass și cristalurile irlandeze de pe masă, tablourile Reynolds și Gainsborough de pe pereți, covorul Axminster gros, în culori pale, de la picioarele ei – lucruri la fel de rare, costisitoare și elegante ca acestea ar fi putut fi cumpărate de orice nou îmbogățit, și cu toate acesta, cumva, încăperea nu ar fi arătat ca aceasta. Diferența era imperceptibilă, însă, cu toate acestea, de negreșit. Oricine ar fi intrat în această încăpere ar fi știut imediat că aceste comori fuseseră moștenite din generație în generație, nu cumpărate la o licitație.

În timp ce Irene se așeză la locul ei de lângă gazdă, la masa lungă și ovală, văzu în fața ei un șir de farfurii, pahare și tacâmuri mult mai sofisticate decât ar fi avut vreodată familia ei.

Își scoase mănușile și le puse pe genunchi, apoi se întinse după șervet, uitându-se peste masă către sora ei căreia i se făcu rău în fața expunerii nebunești de pahare și tacâmuri.

Stând între lordul David și ducesă, Clara deja își scosese mănușile și acum se uita la Irene cu ochi rugători, căutând, în mod evident, ghidare. Amintindu-și cuvintele guvernantei ei din urmă cu mult timp despre cum trebuia să înceapă cu tacâmurile dinspre exterior spre interior, Irene bătu discret cu degetul arătător spre tacâmul cel mai îndepărtat din partea dreaptă a farfuriei ei, o lingură mică și delicată făcută în întregime din sidef, la a cărei utilitate nu se putea gândi.

Era, descoperi ea curând, o lingură pentru caviar. Câteva tacâmuri la fel de necunoscute erau lângă aceasta; cu toate acestea, uitându-se cu atenție la duce și la Lady Angela, dar și făcând un pic de conversație, Irene se descurcă nu numai cu lingura pentru caviar, dar și cu furculița pentru melci și cleștele și cuțitul pentru pate. Cu toate acestea, când aperitivele făcură loc supei, nu se putu abține să nu se simtă ușurată. Era convinsă că și Clara se simțea la fel.

De îndată ce supa fu servită, Irene se simți îndeajuns de confortabil cu accesoriile mesei ei încât își putu dedica atenția conversației care avea loc în jurul ei, la masă, și putu spune mai mult decât câteva cuvinte monosilabice pe care le rostise în timpul primului fel.

– Ce vom face mâine? întrebă Lady Sarah. Nu avem stabilită nici o întâlnire, așa că unde ne vom duce oaspeții? La cumpărături?

– Cred că deja ai câteva întâlniri, Sarah, spuse ducesa. Din câte îmi amintesc, Carlotta ți-a făcut program pentru întreaga săptămână.

– Am anulat totul săptămâna aceasta. Nu am știut dacă... Lady Sarah nu mai continuă, uitându-se stânjenită la Lady David. Am crezut – adică, am spus tuturor că nu te simți bine. Vezi tu, ne-am temut..., încercă ea să spună, dar vocea i se stinse, explicațiile ei bâlbâite terminându-se într-o liniște stânjenitoare.

– În lumina evenimentelor de luni, interveni Torquil, cred că tinerele domnișoare s-au gândit că este mai bine să rămână aproape de casă.

– Oh, dragii mei, spuse ducesa, uitându-se la fiicele ei, apoi către nora ei, nu era necesar să vă anulați planurile.

– Probabil că nu, spuse Torquil, și, deși murmurul aprobator fusese slab, îi acaparară dintr-odată atenția mamei lui. Dar cred că

nici unul dintre noi nu a știu foarte bine ce să facă, mama. Toţi am fost un pic confuzi săptămâna aceasta.

În spatele acelui comentariu era o urmă clară de dojană. Ducesa se uită în altă parte, simţindu-se un pic vinovată, și Irene se foi pe scaun, simţindu-se stânjenită pentru ea.

– Ideea este, spuse Lady Angela, intervenind în timp ce un alt moment de tăcere stânjenitoare se profila la orizont, că avem o întreagă zi la dispoziţie, nu avem nimic plănuit și avem oaspeţi pe care să îi facem să se simtă bine. Deci, ce vom face?

– Ce-ar fi să facem o excursie în afara orașului? sugeră lordul David. Am putea face un picnic, să profităm.

Gazdele ei, realiză ea, nu îi cunoșteau programul, și știu că nu îi putea lăsa să continue să facă planuri pentru ea, planuri la care ea nu putea lua parte, însă lordul James vorbi înainte ca ea să aibă șansa să o facă.

– Am o idee. Vasul *Mary Louisa* este ancorat la Queen's Wharf. Dacă mâine este o zi frumoasă, am putea ieși cu el în larg, să navigăm până la Kew și să facem picnicul acolo.

– Nu ar trebui să le scoatem pe domnișoarele Deverill aici, în oraș? întrebă Sarah. Cum le putem introduce cunoştinţelor noastre dacă suntem pe un iaht întreaga zi?

– Aveţi un iaht? Derutată, Irene se întoarse către gazda ei, și haina care îi venea ca turnată și impecabila lavalieră albă îi reamintiră că întrebarea ei era un pic aberantă. Ce tot spun? murmură ea. Bineînţeles că aveţi un iaht.

– Sunt surprins că nu știaţi deja asta, domnișoară Deverill, spuse Carlotta înainte de a-i putea răspunde cumnatul ei. Până la urmă, se pare că *Society Snippets* a considerat familia noastră destul de interesantă anul trecut. Sunt uimită că această informaţie a scăpat atenţiei dumneavoastră.

Irene fu tentată să spună că dacă Lady David continua să fie atât de al naibii de enervantă, ziarul ar putea să o găsească pe ea drept cea mai interesantă persoană din întreaga societate, dar de dragul Clarei, se abţinu, și Torquil vorbi înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns mai diplomat.

– Sunt convins că domnișoara Deverill este perfect conştientă de ceea ce se tipărește în propriul ziar, Carlotta, spuse el, luându-i apărarea într-un mod atât de neașteptat încât Irene nu se putu

abține să nu se uite la el uimită. Și majoritatea ziarelor din Londra ne consideră un subiect de știri. Este parte din viața noastră să se vorbească despre noi. Aș fi crezut că ai fi deja resemnată cu această situație.

– Bineînțeles, șopti Carlotta, îndreptându-și atenția către supa ei.

– Cât despre *Mary Louisa*, domnișoară Deverill, continuă Torquil, întorcându-se către Irene, este un iaht mic – aproape treizeci și trei de metri –, dar este bine dotat. Are o bucătărie complet utilată și o sală de mese, un antreu și patru dormitoare. Are chiar și..., spuse el și făcu o pauză ca să ia o gură de vin. O baie.

– Atunci ați numărat greșit, duce, glumi ea. Aveți opt băi.

– Dumnezeule, Torquil, spuse Sarah, râzând. Ce v-a făcut pe tine și pe domnișoara Deverill să numărați băile pe care le avem?

– Am vrut să știu, spuse Irene înainte ca ducele să poată răspunde. Și am fost atât de impresionată de număr, încât l-am considerat un om dedicat plăcerilor.

Absurditatea acelei descrieri fu minimalizată de un rând de râsete în jurul mese, apoi Angela vorbi.

– Cu toate acestea, numărul tot este greșit, spuse ea. Sunt zece băi, dacă puneți la socoteală ambele iahturi.

– Aveți două? spuse Irene și se uită pieziș la duce. Două iahturi și tot spuneți că nu sunteți un bărbat dedicat plăcerilor?

El zâmbi în timp ce un alt rând de râsete se auzi în jurul mesei.

– Fiecare vas are propria sa menire, explică el. *Mary Louisa* este, așa cum am spus, destul de mic, cu un catarg îndeajuns de mic pentru a trece pe sub toate podurile din Londra. O folosim pentru a naviga mai ales pe Tamisa și pe canale. *Endeavour* este un vas mult mai mare, pentru ocean. Și Angela are dreptate în legătură cu numărul băilor, pentru că pe *Endeavour* sunt două.

Irene se întinse după paharul ei cu vin, începând să se simtă uluită de toată această opulență. La crearea unui ziar de scandal, știuse instinctiv că această lume strălucitoare ar fi fost atrăgătoare pentru o bună parte a societății, și succesul publicației i-a dovedit că a avut dreptate, dar nu împărtășise niciodată fascinația publicului pentru aristocrați și capriciile lor. Venise aici convinsă că nimic despre acești oameni, sau bogăția lor, sau stilul lor de viață nu ar fi putut să o impresioneze, dar în acest ambient elegant, Irene începu să se teamă că nu era atât de morală cum se

considerase. Două iahturi, trebui ea să recunoască, suna a foarte multă distracție. Iar în ceea ce-l privea pe bărbatul de lângă ea, nu îl plăcea, deloc. Nu îi dăduse foarte multe motive să simtă asta. Dar cu toate acestea...

Se uită într-o parte și descoperi, spre uimirea ei, că el se uita la ea, și, deși înfățișarea lui era la fel de impasibilă ca întotdeauna, era ceva în privirea lui de necitit care o făcu să mai ia o înghițitură de vin și hotărî că unul dintre lucrurile cele mai supărătoare la el era capacitatea lui de a ascunde atât de bine ceea ce gândea și ce simțea. Dar poate că nu era nimic de ascuns. Poate chiar era atât de rece cum crezuse prima dată, fără emoții, așa cum părea să fie mereu.

Dorind să rupă tăcerea, Irene se chinui să-și amintească despre ce vorbeau.

– Dacă aveți două iahturi, trebuie să vă placă foarte mult să navigați, spuse ea, un comentariu atât de fără sens încât își dori imediat să-și dea o palmă sigură.

– Suntem o familie căreia îi place să navigheze, fu el de acord, și, deși vocea lui era la fel de rece ca întotdeauna, era evident că o tachina.

Irene se strâmbă la el, dar înainte de a-i răspunde cu aceeași monedă, interveni o altă voce.

– În societate, sunt două tipuri de familii, domnișoară Deverill, spuse Carlotta, simțind nevoia, în mod evident, de a-i da lecții pe astfel de subiecte. Familii cărora le place vânătoarea și familii cărora le plac plimbările pe apă.

– Ei bine, noi suntem cu siguranță în cea de-a doua categorie, spuse Angela, râzând. Așa că, Torquil, le putem invita pe domnișoarele Deverill pe *Mary Louisa*.

– Depinde, răspunse el. Poate oaspeților noștri nu le plac plimbările cu iahtul.

– Sunteți un bun marinar, domnișoară Deverill? întrebă Angela, mutându-și privirea de la fratele ei către Irene.

– Nu știu, răspunse ea. Nu am fost niciodată pe un vas, cu excepția unei bărci pe lacul Serpentine. Contează?

– Nu, dacă îl întrebați pe fratele meu. Crede că dacă nu are pânză, este sub demnitatea lui.

– Nu este adevărat, obiectă ducele. Am vâslit la Cambridge, știi. Și am mers cu barca pe lacul Serpentine o dată sau de două ori,

draga mea soră. Dar recunosc, nu prefer bărcile cu vâsle. De ce să faci tu treaba când poți lăsa vântul să o facă pentru tine?

– De parcă navigația nu este muncă! spuse Angela. Dacă mergem cu barca, domnișoară Deverill, fratele meu ne va testa pe toți. *Mary Louisa* a fost la docuri întregul sezon, pentru reparații, și a fost pusă pe apă abia acum câteva zile, ceea ce înseamnă că nu a fost timpul necesar pentru a o pregăti. Dacă o scoatem mâine în larg, va trebui să ajutăm toți să o punem pe apă – cu excepția mamei, bineînțeles. Mă îndoiesc că veți fi scutită doar pe motiv că sunteți oaspetele nostru. Cred că Torquil vă va da de lucru amândurora imediat ce veți pune piciorul pe punte. Probabil că vă va da o cârpă și o cutie pentru lustruit metalul și vă va spune să vă apucați de treabă.

– Nu voi face așa ceva oaspeților noștri, răspunse el. Nu vă faceți griji, domnișoară Deverill, domnișoară Clara, pentru că nu va trebui să faceți nimic. În ceea ce o privește pe sora mea cea obraznică, asta este cu totul altă treabă.

– Vedeți, spuse Angela, uitându-se urât la el, pe lângă Irene. Ce v-am spus?

– Vorbești de parcă așa va fi și pentru tine, spuse amuzat lordul James. Torquil te va pune să-l ajuți până când vasul va fi lansat la apă, Angie. După aceea, nu îți va mai cere nimic nici ție și nici altor domnișoare, în afara faptului de a sta pe scaune pe punte, de a vă desface umbrelele și să beți șampanie. Domnii vor fi cei care vor cârmi vasul și vor schimba velele.

– Dar dacă domnișoarele vor dori să cârmească și să schimbe velele? nu se putu abține Irene să nu întrebe și se uită la Torquil. Dacă vrem să conducem vasul? Ce se va întâmpla atunci?

Îl provoca, știa, dar dacă voia să intre în competiția pe care tocmai o pornise, nu avea nici o șansă.

– O femeie la cârmă? spuse Carlotta animată de uimire. Cât de absurd! Torquil nu ar permite niciodată.

– Nu văd de ce nu, spuse Irene întorcându-și privirea de la Carlotta către Torquil.

– Nu, spuse cealaltă femeie, cu caracteristica-i milă în zâmbet. Nici nu văd de ce nu ați înțelege de ce nu.

– Aș îndrăzni să spun că Irene ar dori să fie la cârmă, spuse Clara, cu un ton un pic mai ridicat decât de obicei. Și... și eu aș dori. Cum este? întrebă ea, întorcându-se către bărbatul de lângă

ea. Lord David? Ce este atât de atrăgător la sportul care vă face să fiți o familie care iubește plimbările pe mare?

Irene se uită uimită că timida ei soră pusese o întrebare atât de lungă în preajma unor oameni pe care abia îi cunoștea, dar înainte de a-și reveni din acel șoc, Torquil vorbi cu ea.

– Văd, domnișoară Deverill, șopti el, aplecându-se spre ea, că nu numai pe Carlotta doriți să o provocați în această seară.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, spuse ea întorcându-se către el cu o expresie inocentă.

– Eu cred că știți. Iar în ceea ce privește cârmuirea vasului meu, adăugă el, aplecându-se pe spate și abordând un ton mai informal, mă îndoiesc că ați dori să faceți asta.

– Și de ce nu aș dori?

– Ar însemna că faceți parte din echipajul meu, și dacă aceasta ar fi situația, ați fi obligată să-mi ascultați ordinele. Făcu o pauză, coborându-și privirea către gura ei. Fără comentarii.

Inima îi bătu dintr-odată cu putere în piept și se simți țintuită de acea privire precum ar fi fost țintuită de o săgeată, neputându-se mișca nici măcar după ce el își ridică privirea către ochii ei. Cuvintele lui ar fi trebuit să-i insufle oricărei bune sufragete dorința de a-l lovi cu un candelabru peste față, și, cu toate acestea, Irene nu ar fi găsit furia necesară pentru a da curs unui asemenea comportament. Simți cum buzele îi luară foc și cum inima îi bătea cu putere, dar nu cu furie, ci cu... dorință. Fu o dorință atât de neașteptată încât îi trebuiră câteva momente pentru a-și reveni și a răspunde.

– Atunci prefer un scaun pentru a sta pe punte, spuse ea în cele din urmă, dacă alternativa este să-mi spuneți ce să fac.

– Foarte înțelept din partea dumneavoastră, domnișoară Deverill, spuse Angela, râzând. Fratele meu este un supervizor foarte dificil.

– Foarte dificil, fu de acord Torquil care încă avea privirea fixată asupra lui Irene în timp ce vorbea, expresia feței lui sobre și educate contrastând cu tumultul pe care îl simțea ea în interior.

Cel mai ciudat lucru în legătură cu acestea era că nu avea nici o idee în legătură cu ce o făcuse să simtă asta. Nu îi plăcea să i se spună ce să facă în nici o circumstanță și deja știa că era enervant mai ales din partea lui. Dar chiar acum ceea ce simțea nu era deloc enervant. În schimb, era exaltată.

După câteva clipe, își luă ochii de la ea, astfel că Irene putu să-și recapete stăpânirea de sine.

– Și dacă Angela continuă să se plângă cu privire la ce i se cere, spuse el, aplecându-se spre Irene pentru a se uita la sora ei, nu va avea un scaun pe punte și o cupă de șampanie. În schimb, le voi spune lui Andrew și lui Fitz și restului echipajului să-și ia o vacanță, și ea va curăța punțile.

– Oh, oftă Clara, totul sună minunat. Nu partea cu frecatul punților, adăugă ea imediat, făcându-i pe toți să râdă. Dar restul ar fi minunat.

– Atunci să punem mâine în aplicare planului lui Jamie? întrebă Angela în timp ce lacheul începu să debaraseze farfuriile de supă și să servească peștele.

– Nu putem, spuse Lady David. Chiar dacă ne-am anulat toate întâlnirile pentru mâine, dacă suntem văzuți plimbându-ne pe apă, vom crea cea mai nefavorabilă impresie.

– Oh, dar planurile noastre pentru mâine erau oricum neoficiale, răspunse Angela. Doar prânzul la Savoy cu Lady Billingsley și ceaiul cu Lady Stokesbury. Acele două doamne sunt precum familia noastră. Cu siguranță vor înțelege dacă...

– Carlotta are dreptate, interveni Torquil. Aceste lucruri trebuie făcute așa cum se cuvine, indiferent cât suntem de apropiați. Cred că ești de acord, nu-i așa, mama?

– Da, din păcate așa cred și eu. Mi-aș dori ca regulile noastre sociale să nu fie atât de pretențioase, dar Henry și Carlotta au avut dreptate să ne amintească de datoria noastră acolo. Vom face aranjamente să mergem cu barca în altă zi. Între timp, fetelor, trebuie să vă onorați angajamentele sociale. Le voi scrie lui Lady Billingsley și lui Lady Stokesbury mâine la prima oră, explicându-le că am avut o simplă durere de cap și să îmi cer scuze pentru întâlnirile noastre anulate.

Se opri în timp ce lacheul îi oferi o tavă cu calcan în sos. După ce servi o bucată de file de pe tavă, lacheul merse mai departe și ea continuă.

– Cred că voi menționa că nepoatele lordului Ellesmere sunt musafirele noastre pentru următoarele două săptămâni și le voi da cartea mea de vizită, exprimându-mi intenția de a le vizita după-amiază. Apoi vom merge cu domnișoarele Deverill la prânz

și la niște cumpărături pe Bond Street pentru a putea fi văzute cu noi în public. Apoi vom merge în vizită la oricine a fost neplăcut surprins de absența mea.

Irene știu că trebuia să spună clar care îi erau propriile obligații înainte ca și mai multe planuri să fie făcute în numele ei.

– Totul sună minunat, ducesă, spuse ea, simțind o urmă de regret în timp ce vorbea, dar mă tem că o parte dintre aceste angajamente nu vor putea fi posibile pentru mine.

Toată lumea se opri din mâncat și, dintr-odată, Torquil nu mai era singurul care se uita la ea cu toată atenția.

– Am obligațiile mele la ziar, pe care trebuie să le îndeplinesc, explică ea, uitându-se în jur cu un zâmbet smerit. Obligații care mă fac indisponibilă înainte de ora unu.

Urmă o nouă tăcere, de data aceasta atât de lungă încât până și Irene se simți stânjenită. Chiar avea o carieră, una la care nu putea să renunțe și pe care să o reia oricând voia.

– Draga mea domnișoară Deverill, spuse Carlotta prima, bineînțeles, lăsându-și jos furculița și cuțitul cu un clinchet delicat, înțelegeți motivul planurilor pe care ducesa le-a prezentat pentru a vă introduce pe dumneavoastră și se sora dumneavoastră cunoștințelor noastre?

– Desigur, zâmbi Irene, clipind inocent la femeia de peste masă, prefăcându-se că nu își dă seama de tensiunea subită din încăpere. Dar trebuie să mă gândesc și la cititorii mei. Am niște obligații față de ei și față de ziarul meu.

– Dar ce vor crede prietenii noștri? întrebă Sarah. Cu siguranță nu vor fi de acord...

Se întrerupse în timp ce se uita la fratele ei mai mare, și probabil că privirea acestuia o preveni pentru că își mușcă buza și se întoarse înapoi la farfuria ei.

– Sarah are dreptate, continuă Carlotta care, în schimb, nu era la fel de reținută. Acest lucru nu va da bine. Dumnezeu știe că lui Ellesmere nu îi va plăcea.

– Lady David, spuse Irene care nu mai putu răbda, am o profesie de ceva timp de-acum și mi se pare ciudat că, în ciuda dezaprobării lui, lordul Ellesmere nu a ales să ne reproșeze nici mie și nici familiei mele modul în care ne petrecem timpul. Și nici nu și-a arătat îngrijorarea cu privire la modul în care ne întreținem, și cu

siguranță nu ne-a oferit niciodată o alternativă viabilă la meseria pe care o avem pentru a ne câștiga traiul. Astfel că, vă rog să mă iertați dacă nu îi consider prea importantă părerea pe care o are despre meseria mea.

Lady David se uită la ea, evident fără să știe ce să spună la această răbufnire.

– Bineînțeles, șopti ea după câteva clipe. Așa este.

– Ei bine, cred că este foarte greșit din partea lui Ellesmere, spuse Angela. Poate atunci când Torquil îl va vizita, îi va putea spune vicontelui că trebuie să-și facă datoria față de nepoatele lui.

– Bineînțeles, spuse ducele. Aceasta era intenția mea.

– Nu avem nevoie de ajutorul lui, spuse Irene orgolioasă, încordându-se pe scaun, sau... se opri atunci când simți cum Clara îi dă un ghiont pe sub scaun, avertizând-o că era pe cale să exagereze. Adică, se corectă ea, nu dorim să creăm probleme. Ducele nu trebuie să-și facă griji cu mica noastră dispută familială.

– Nu este o chestiune de a-mi face griji, domnișoară Deverill, spuse Torquil. L-am asigurat pe tatăl dumneavoastră că voi încerca să-l ajut să vindece prăpastia dintre el și socrul său, și sunt fericit să pot face asta. Dar dacă considerați că ajutorul meu direct este nepotrivit, trebuie doar să spuneți asta.

Ar fi putut face exact asta, însă se uită la Clara, ai cărei ochi mari și albaștri se rugau de ea de peste masă.

– Apreciez încercarea tatălui meu de a realiza un armistițiu, spuse ea în schimb, deoarece probabil acesta este lucrul cel mai bun pentru toți cei implicați. Dacă acest armistițiu înseamnă că vicontele se va aștepta ca eu să renunț la obligațiile mele față de cititorii mei și față de sponsorii ziarului mei, pot spune cu regret că nu îi pot îndeplini dorința.

– Ocupația nepoatei lui poate fi un lucru greu de acceptat pentru Ellesmere, interveni ducesa, dar este în mare parte vina lui. Și dacă Ellesmere dorește ca nepoata lui să renunțe la interesele sale jurnalistice, tot ceea ce trebuie să facă este să ajute la prezentarea nepoatelor lui în societate.

Irene dori să spună că nu avea nici o intenție să renunțe la ziarul ei, dar nu dori să o facă pe Clara să se simtă stânjenită, astfel că nu mai spuse nimic.

– Sunt convinsă, continuă ducesa, că de îndată ce Torquil îi va transmite vicontelui dorința sinceră a ginerelui său de a face pace, va pune lucrurile în ordine. Între timp, nu este în poziția de a protesta că domnișoara Deverill nu este dispusă să riște mijloacele de trai ale familiei sale pentru că i-au fost ofensate sentimentele.

– Dar cum rămâne cu societatea? întrebă Sarah. Cu ce va spune lumea?

– Vor fi șocați, spuse Carlotta. Cum ar putea fi altfel?

– Chiar dacă sunt, spuse ducesa, din cauza intransigenței vicontelui, domnișoara Deverill a fost nevoită să lucreze, având în vedere că tatăl ei este bolnav și nu se poate ocupa personal de afacerea familiei. Domnișoara Deverill cu greu poate fi blamată că și-a asumat responsabilitatea tatălui ei. Mă îngrijorează cât de rupți de realitate pot fi unii dintre cei ca noi cu privire la realitățile financiare pe care le întâmpină atât de mulți oameni, spuse ea și, făcând o pauză, întâlni privirea fiului ei peste masă. Cum altfel decât prin muncă sau prin căsătorie poate avea un venit cineva care nu a moștenit o avere consistentă?

Irene privi la bărbatul de lângă ea, dar acesta se uita la mama lui nepăsător, fără a răspunde.

– Oh, minunat, șopti lordul David. Mai întâi, profesii pentru femei, apoi viața privată a unei alte familii, acum bani. Ce subiecte încântătoare de discuție la cină!

– Ei bine, oricum nu văd de ce ar conta, spuse Angela. Cred că ar trebui să existe mai multe lucruri pe care femeile să le facă. Ei bine, de ce nu? adăugă ea în timp ce toți frații ei oftară. Bărbații au cu mult mai multe ocupații și distracții disponibile decât au femeile.

– Cu toate acestea, să muncească pentru a-și câștiga traiul nu este printre ele, răspunse lordul James. Nu pentru cei ca noi, nu pentru sexul opus.

– Nu, dar Jamie, cu siguranță ai fi de acord că bărbații chiar au la îndemână mai multe activități decât avem noi, tinerele domnișoare. Vizitele și cumpărarea de haine și ieșitul în societate cu ocazia sezonului sunt foarte frumoase, dar, în rest, poate fi atât de plictisitor și uneori de-a dreptul inutil. Nici măcar nu putem vota.

– Uf, oftă David.

– Ar fi minunat, continuă ea, ignorându-l, să faci ceva semnificativ cu timpul tău.

– Da, interveni Lady David chicotind, pentru că este atât de semnificativ să publici un ziar de scandal.

Irene înlemni, strângând în mâini cuțitul și furculița, însă când se uită la femeia din fața ei, se asigură că afișează un zâmbet larg pe față.

– Nu însă atât de important precum atenția detaliată pentru ceea ce poartă oamenii, îndrăznesc să spun.

De data aceasta, liniștea era nu numai stânjenitoare, dar și dureroasă, și părea că va continua la nesfârșit, în timp ce se schimbau priviri în jurul mesei – unele rușinate, și unele, precum cea a Clarei, îngrozite pe bună dreptate.

În timp ce sora ei se uita ea, fiind nu numai confuză, dar și rănită, Irene se simți vinovată și îi pieri satisfacția pe care o simțise pentru că ținuse piept răutăților Carlottei.

– Ei bine, desigur, spuse Clara după câteva clipe, rupând tăcerea. Moda este un subiect fascinant pentru toate doamnele.

– Este, nu-i așa? interveni imediat Sarah. Ați văzut noile mâneci „picior-de-oaie"? Sunt enorme.

Cu o ușurare care se simți în întreaga încăpere, subiectul conversației se schimbă către noile tendințe în modă, aproape toată lumea exprimându-și părerea, cu excepția lui Irene, care consideră că cel mai bine era să pretindă că acordă o importanță deosebită peștelui ei și să intervină cât mai rar cu putință.

– Spuneți-mi, domnișoară Deverill, întrebă Torquil care părea că îi împărtășește dezinteresul față de mânecile hainelor pentru doamne, aprindeți lucrurile oriunde vă duceți sau doar în familia mea?

– Eu..., răspunse ea și făcu o pauză pentru a lua o înghițitură de vin. Nu știu la ce vă referiți.

– Nu știți? spuse el și făcu o pauză, iar după un moment ea se forță să se uite la el.

– Presupun că vă gândiți că ar fi trebuit să-mi țin gura, spuse ea.

– Consider că este mai înțelept să urmați acea cale. Carlotta este exasperantă, și poate fi uneori răutăcioasă, dar nu vă ușurați situația dacă o criticați.

– Oh, dar am crezut că ea mă critică pe mine.

– Asta și făcea, și așa cum v-am promis înainte de cină, voi pune punct unui astfel de comportament imediat ce voi putea vorbi

singur cu ea. Grija mea în acest moment nu este ea, ci dumneavoastră. Veți merge în înalta societate, domnișoară Deverill, un loc unde nu sunt acceptate mereu, cu amabilitate, părerile controversate. Aceasta poate fi un eșec, nu știu, dar pentru binele dumneavoastră, v-aș sfătui să fiți precaută. Iar în ceea ce privește intenția dumneavoastră de a vă continua obligațiile față de ziar în următoarele două săptămâni, nu are nici un rost ca subiectul să fie discutat acum, dar va trebui să ajungem la un fel de înțelegere înainte ca seara să se fi terminat.

Tonul său nu lăsă nici un dubiu care considera că trebuia să fie acea înțelegere.

– Nu văd ce ar fi de discutat.

– Între timp, spuse el, refuzând să răspundă, ar fi mai bine să știți ceea ce vreți să spuneți. O femeie născută în această lume poate emite uneori o părere scandaloasă – spre exemplu, comentariul Angelei cu privire la vot –, dar până când nu are loc împăcarea cu Ellesmere, sunteți vulnerabilă și puteți fi criticată din toate părțile. Și așa este și sora dumneavoastră. Dacă deveniți defensivă, oamenii vor simți că există ceva ce trebuie apărat. Pe de altă parte, dacă nu reacționați la comportamentul Carlottei, ea va fi cea care va decădea în ochii celorlalți, nu dumneavoastră.

– Nu mi se pare deloc surprinzător faptul că considerați dreptul de vot pentru femei un lucru scandalos, dar de ce să vă pese cum voi fi văzută în ochii celorlalți? Cu siguranță nu am nici o importanță pentru dumneavoastră.

– Așa să fie?

Întrebarea fu neașteptat de degajată, aproape nepăsătoare în exprimare, însă ochii lui, uitându-se în ochii ei, parcă deveniră mai întunecați, transformându-se din culoarea gri pal a unui ghețar în griul tulbure al norilor de furtună. Transformarea fu atât de bruscă și de intensă, părând complet contrară a tot ceea ce știa despre el.

Intrase în biroul ei și în viața ei în urmă cu două zile precum o furtună polară, părând a fi cel mai rece om pe care îl întâlnise vreodată, dar în ciuda aparențelor, o cuprinse o căldură ciudată și simți furnicături pe piele, simțindu-se stânjenită. Era îndeajuns de aproape de ea încât, atunci când trase aer în piept, îi simți mirosul de săpun de Castilia și al loțiunii de după ras Bay Rum. Aproape că îi auzea respirația. Timpul păru că se suspendă în timp

ce mirosul ei îi cuprindea simțurile cu o cunoaștere nouă și diferită. Cunoașterea unui bărbat.

Irene nu avea multă experiență cu astfel de lucruri și o luă cu totul prin surprindere. Nu fusese genul care să fie cuprinsă de emoții puternice – nu până să-l întâlnească pe el, oricum. Și în ceea ce-l privea pe el, aceste emoții cu greu fuseseră unele plăcute, fiind mai ales furie, frustrare și resemnare. Cu siguranță nu îl plăcea, astfel că nu înțelegea acest sentiment nou care o țintui pe loc și o ardea precum un foc?

El vorbi înainte ca ea să-și poată reveni, cu vocea lui rece, cadența indiferentă iritând-o din nou.

– Contează pentru că sunteți în casa mea și, astfel, în grija mea. M-ar întrista să vă văd, pe dumneavoastră și pe sora dumneavoastră, triste și stânjenite, domnișoară Deverill.

Cu aceasta, el privi în altă parte, luând din nou parte la conversația care se desfășura în jurul lor ca și cum ascultase, în tot acest timp, tot ce se discutase, când ea nu auzise nici un singur cuvânt.

– Băieții trebuie să vină cu noi, sau nu vom auzi niciodată sfârșitul. Le place să se plimbe cu barca.

– Ceea ce este foarte bine, cu excepția faptului că nu au bonă acum. Din câte îmi amintesc, o anumită persoană de la această masă a promis că se va interesa la Agenția de Forțe de Lucru Merrick și le va găsi una nouă și, deși au trecut două zile, nu am nici un semn despre această persoană importantă.

– La naiba, spuse Torquil iritat, am uitat complet de bonă. Mă voi duce mâine.

– De ce nu te duci tu, Jamie? spuse Sarah. Până la urmă, sunt băieții tăi.

– Da, însă insuccesul meu în alegerea unei bone a vorbit de la sine.

– Asta pentru că mereu le alegi pe cele drăguțe, complet ineficiente, spuse Angela. Voi merge cu mama, pentru că mi-ar plăcea foarte mult să fac ceva important, și găsirea pentru Jamie a unei bone potrivite ar fi foarte satisfăcător pe mine. Nepoții mei, îi spuse ea lui Irene, sunt niște mici bătăi de cap.

– Nu, Angela, vorbi Torquil peste ea, voi merge eu pentru că am promis că așa voi face. Cu toate acestea, dacă chiar tânjești să faci lucruri satisfăcătoare, sunt sute de cauze de caritate pe care ți le pot recomanda care au mare nevoie de ajutor. Începerea propriei

acțiuni caritabile pentru cei mai puțin norocoși ar fi îndeajuns de satisfăcătoare pentru tine?

– Ar putea fi, spuse fata cu înflăcărare. Chiar aș putea să-mi încep propria acțiune de caritate în loc doar să o ajut pe mama cu toate ale ei?

– De ce să nu poți, dacă mama nu are nimic împotrivă.

– Absolut deloc, spuse ducesa făcând un semn cu mâna prin aer. Cred că este o idee foarte bună.

– Fără eschivări, spuse ducele, odată ce începi. Poate, adăugă el, uitându-se la Irene, ai putea să o rogi pe domnișoara Clara să te ajute?

Irene se uită la sora ei, a cărei față se lumină la această propunere.

– Oh, aș putea? întrebă ea. Doar dacă nu ai nevoie de mine la ziar, Irene.

– Mă descurc. Chiar dacă este posibil ca eu să fiu acolo zilnic, cu siguranță tu nu trebuie să fii.

– Dumnezeule, domnișoară Deverill, spuse Lady David, chiar sunteți foarte muncitoare.

Irene presupuse că era o insultă la adresa feminității ei, dar îi aruncă o privire surorii ei și tăcu. Așa cum spusese Torquil, nu avea nici un sens să vorbească despre asta acum.

– Rezist, Lady David, spuse ea, zâmbind.

– Este foarte curajos din partea dumneavoastră, domnișoară Deverill, interveni Sarah, aprobând-o un pic forțat. Eu nu aș putea face asta.

– Mai bine, șopti Torquil.

– Va fi extenuant, continuă Sarah, nepărând să-l fi auzit. Vă avertizez, domnișoară Deverill, să lucrați la ziarul dumneavoastră și să și participați la sezon. Chiar dacă ne apropiem de final, încă mai sunt multe evenimente la care să participăm. Nu îmi pot imagina cum vă veți descurca.

– Sunt sigură că voi găsi timpul necesar pentru a mă odihni.

– Mă îndoiesc, spuse Carlotta, într-o încercare de a minimaliza încercarea cumnatei ei de a îmbunătăți lucrurile. Ieșim aproape tot timpul până la apusul soarelui. Cum veți participa? Veți merge din sala de bal direct în redacție pentru a pregăti tiparul? spuse ea râzând și se întoarse către duce înainte ca Irene să poată răspunde.

Este absurd. Nimeni nu s-ar descurca cu un asemenea program. Nu-i așa că ești de acord cu mine, Torquil?

Carlotta zâmbi în timp ce se uita la cumnatul ei, mai degrabă precum o pisică ce ajunsese la smântână, și cine ar fi putut să o învinuiască? Irene se pregăti pentru dezaprobarea inevitabilă a ducelui.

– Indiferent care ar putea fi obligațiile domnișoarei Deverill, programarea lor nu stă câtuși de puțin în puterile mele, spuse el și Irene fu atât de surprinsă încât aproape căzu de pe scaun. În orice caz, continuă el, uitându-se la cumnata lui cu o privire dură pe care Irene începuse să o cunoască, din moment ce îți petreci cea mai mare parte a timpul de dinainte de prânz în pat, Carlotta, nu văd de ce ar fi asta problema ta.

Acele cuvinte erau precum o ușă care i se trântise în față. Carlotta, pedepsită cum se cuvine, se concentră la masa ei și Irene, încă un pic uimită de această dovadă neașteptată de susținere, se aplecă mai aproape de gazda ei.

– În astfel de cazuri, șopti ea, am crezut că e mai bine să nu vorbesc?

– Există limite, domnișoară Deverill, răspunse el, la fel de încet. Chiar și pentru mine.

– Dacă cineva vă testează limitele, probabil că eu sunt aceea.

– Da, recunoscu el și se uită în altă parte, luând paharul cu vin. În moduri pe care nu vi le puteți imagina.

Capitolul 9

Când cina se termină, bărbații rămaseră pentru a servi vinul de Porto, doamnele trecură prin camera de zi pentru cafea, iar ducesa îi oferi lui Irene prima șansă de a începe greaua misiune care îi fusese încredințată.

Așezându-se pe unul dintre scaunele ivoar de mătase, ducesa zâmbi spre Irene și îi făcu semn să se așeze lângă ea.

– Draga mea domnișoară Deverill, adu-ți cafeaua și așază-te lângă mine.

Irene se supuse, dar în timp ce făcea asta, își aminti încă o dată cât de grea îi va fi misiunea. De când ducele o obligase să accepte această situație, Irene se chinuise să găsească cea mai bună soluție pentru a-și salva ziarul mult iubit fără a-și compromite propriile principii și crezuri, și, în același timp, fără a distruge fericirea altei femei.

Începuse să o placă sincer pe ducesă în timpul scurtei lor corespondențe, iar acum, că o întâlnise, Irene o plăcea și mai mult. Avea o căldură și o prietenie reală, cărora nu te puteai abține să nu le răspunzi. În plus, întâlnirea lor îi întări lui Irene părerea despre ea ca fiind o femeie inteligentă și sofisticată, care era perfect capabilă să ia propriile decizii în privința persoanei cu care să se căsătorească și cum să se descurce apoi.

Și cum, se gândi Irene, putea ea să o facă să se răzgândească? Și era oare etic să încerce?

– Sunt atât de bucuroasă că ai venit, împreună cu sora dumitale, să locuiești cu noi, spuse ducesa înainte ca Irene să se poată gândi la cum să abordeze situația. Așa cum am spus și mai devreme, editorialul dumitale cu Lady Truelove este unul din momentele importante ale zilei mele.

Lângă Irene, Lady Angela chicoti ca și cum nu s-ar fi simțit confortabil vorbind despre acest subiect.

– Angela, draga mea, spuse mama ei observând-o, cred că avem nevoie de niște muzică. Vrei să cânți pentru noi? Cânți atât de frumos.

– Oh, dar eu..., spuse fata și se opri, dându-și seama că mama ei nu prea o ruga. Bineînțeles, mama.

Se ridică și se duse la pian unde sora ei, împreună cu cumnata ei, se uitau pe diferite partituri, lăsându-le singure pe Irene și pe ducesă pe canapea.

– Angela este o drăguță, spuse femeia zâmbind și privind cum pleacă fiica ei.

– Pare minunată, o aprobă fericită Irene amintindu-și cum o auzise pe cealaltă fată apărându-le pe ea și pe sora ei înainte de cină.

– Este. Atât în interior, cât și în exterior. Chiar sper..., spuse ducesa și se opri, zâmbetul de pe față fiindu-i înlocuit de o încruntătură. Este îngrijorată pentru viitorul ei acum, în lumina evenimentelor recente. Toți sunt, spuse ducesa și se întoarse către Irene, cu o privire gânditoare. Știi, cu siguranță, de ce?

– Cred că toată lumea vă cunoaște situația, ducesă, spuse Irene considerând că nu avea sens să se prefacă. Eu, desigur... Se opri, simțind că bâjbâie prin întuneric, dar după ce se gândi un pic, simți că era cel mai bine să fie cât mai sinceră și onestă. Trebuie să vă mărturisesc ceva, ducesă. Lady Truelove a... ah... mi-a arătat corespondența cu dumneavoastră. Lady Truelove îmi arată toate scrisorile pentru a-mi îndeplini cât mai bine rolul de editor. Spunându-vă asta, sper că nu considerați că v-a trădat încrederea.

– Dacă aș fi vrut ca situația mea să rămână secretă, domnișoară Deverill, nu ar fi trebuit să scriu unui editorialist al unui ziar, chiar și unuia care promite că-mi păstrează secretul.

– De ce ați făcut-o? Îmi cer scuze, adăugă ea imediat. Nu vreau să fiu indiscretă, dar recunosc, sunt curioasă. Majoritatea celor care îi scriu lui Lady Truelove nu pot fi ușor identificați de către public. Nici măcar cei mai apropiați și cei mai dragi nu îi recunosc. Dumneavoastră sunteți diferită. Numele dumneavoastră a fost legat de domnul Foscarelli de ceva vreme. Trebuie să fi știut că, citindu-vă scrisorile și detaliile pe care le-ați oferit, mulți ar fi știut că dumneavoastră sunteți „O lady din *înalta societate*"

– Chiar așa. Dar cred că motivul meu pentru a-i scrie lui Lady Truelove a fost același cu al majorității oamenilor. Eram foarte abătută și nu am simțit că există cineva căruia să mă pot confesa, cel puțin nu cineva care ar asculta fără a mă judeca și care ar oferi un sfat nepărtinitor.

– Nici un prieten apropiat sau rudă?

– Viața aristocraților, domnișoară Deverill, poate fi adesea superficială și alienată, în ciuda faptului că mereu suntem înconjurați de oameni. Familia mea, este de înțeles, a dorit să se ascundă și să se prefacă că mama lor nu avea un iubit italian mai tânăr! Ar fi fost deranjant pentru ei și rușinos pentru noi toți să vorbesc cu oricare dintre ei. În ceea ce-i privește pe prietenii mei, eram perfect conștientă de ceea ce vor spune dacă le ceream părerea: „Nu fi prostuță, Harriet. Ai aventura ta, dacă trebuie, dar fii discretă"

– Înțeleg.

– Când m-am gândit la căsătoria mea cu Antonio, am fost foarte conștientă de impactul pe care l-ar avea asupra vieții mele și a copiilor mei. Pe de altă parte, am ajuns să-mi dau seama că pentru a fi în continuare cu el, căsătoria este singura posibilă, spuse ea zâmbind un pic. Mereu m-am considerat o femeie a societății, domnișoară Deverill, dar cred că o legătură de dragoste clandestină, oricât de captivantă, nu este chiar ceea ce îmi doresc.

– Întrebarea mea nu era de ce i-ați scris lui Lady Truelove pentru a-i cere sfatul, spuse Irene zâmbindu-i înapoi, ci de ce ați fost de acord să vi se publice scrisorile. Lady Truelove oferă tuturor corespondenților ei posibilitatea de a refuza publicarea. Chiar și așa, v-ar fi sfătuit oricum cât ar fi putut de bine.

– La început, m-am gândit să nu mi se publice scrisoarea, dar în timp ce corespondam cu Lady Truelove, am simțit din ce în ce mai tare că ar fi cel mai bine pentru toți cei implicați ca vestea căsătoriei mele să fie cunoscută mai degrabă înainte să se întâmple decât după. Altfel, membrii familiei mele ar fi simțit, probabil, că i-am trădat și mi-ar fi păstrat ranchiună. Făcând ca totul să iasă la iveală înainte, au posibilitatea să se pregătească pentru ceea ce va urma și poate să mă ierte mai ușor. Și până când se va întâmpla, sper că societatea va trece peste șocul inițial și va privi căsătoria mea precum o iminentă nefericire în loc de un scandal îngrozitor.

– Să tăiați avântul tuturor, ca să spun așa? Dar nu ați dorit să spuneți personal familiei despre hotărârea dumneavoastră? continuă ea când ducesa dădu din cap.

– Nu. Va fi foarte greu pentru ei, știu, dar sunt anumite momente în viața unei femei când trebuie să fie îndreptățită să ia în

considerare propriile nevoi, precum și pe cele ale copiilor ei. Toți îmi sunt foarte dragi, dar habar nu au cât de singuratică mi-a fost viața.

– Înțeleg.

– Având în vedere că mama dumitale a făcut o alegere similară, cred că probabil știi. Cu toate acestea, dacă aș fi spus familiei mele că simt așa ceva, ar fi fost foarte nefericiți și ar fi considerat-o drept o acuzație a sentimentelor mele la adresa lor. Mai ales Torquil ar fi crezut așa.

– Pare să acorde foarte mult interes problemelor dumneavoastră personale. Nu este supărătoare uneori o astfel de atenție exagerată?

– Adică vrei să spui că ar trebui să-i spun să-și vadă de treburile lui? întrebă ea râzând.

– Ei bine, cred că asta vreau să spun.

– Nu ar conta dacă aș face asta, spuse ea dând din cap. Henry își ia rolul de cap al familiei foarte în serios și l-ar răni foarte tare lipsa șansei de a încerca să mă convingă să nu fac ceea ce consideră a fi o căsătorie dezastruoasă.

Irene se foi pe scaun, neplăcându-i faptul că ea era instrumentul prin care el dorea să îndeplinească acea misiune. Se afla într-o poziție foarte inconfortabilă.

– Dar imediat ce nunta va avea loc, continuă ducesa senină, se va resemna știind că a făcut tot ce a putut pentru a mă opri. Așa cum toți copiii mei vor simți asta. Pentru că mă aștept ca fiecare dintre ei să aibă diferite tentative de a mă face să mă răzgândesc în următoarele două săptămâni.

– Deci întârzierea căsătoriei cu domnul Foscarelli a fost intenționată din partea dumneavoastră? întrebă Irene, lăsând la o parte, pentru moment, rolul pe care îl avea în această situație. Mi s-a spus – adică, se corectă ea imediat, am crezut că motivul pentru care nu v-ați căsătorit este pentru că domnul Foscarelli nu are cele două săptămâni de rezidență pe care le solicită licența de căsătorie.

– Oh, nu. Îndrăznesc să spun că asta este ceea ce crede Torquil, pentru că l-a considerat pe Antonio drept un escroc lipsit de valoare, a cărui singură intenție este să profite de mine.

– Ar putea fi o interpretare a situației, nu credeți?

– Oh, draga mea, spuse ducesa abia părând surprinsă, bietul Antonio te-a făcut și pe dumneata să ai o părere preconcepută? Mă întreb ce crede Lady Truelove despre asta?

– Spre deosebire de Lady Truelove, spuse Irene rezistând tentației de a se foi din nou, eu pot vedea... hm... cel puțin un pic, punctul de vedere al fiului dumneavoastră.

– Punctul de vedere al lui Torquil a fost modelat de viața lui și de responsabilitățile poziției lui, domnișoară Deverill, și a simțit nevoia să-și cultive un scut dur, lustruit. Sub el, bineînțeles, este un romantic incurabil.

Pentru Irene nu exista un „bineînțeles" în ceea ce privea acel aspect. Probabil că i se văzu pe față o parte din acel scepticism, pentru că ducesa râse.

– Este greu pentru cineva din afara familiei să creadă, cu toate acestea, este adevărat. Totuși, nu poți să-i spui că i-am divulgat secretul, pentru că se întoarce împotriva tuturor eforturilor lui de a fi un cinic dur și trecut prin viață.

– Nu voi sufla un cuvânt, promise ea și își spuse în gând: „Din moment ce este clar că nu vă cunoașteți deloc fiul". Însă în ceea ce-l privește pe domnul Foscarelli, continuă ea, nu vă întrebați niciodată dacă Torquil ar putea avea dreptate? Că ar putea fi doar un vânător de averi?

Se schimbă la față, știind că fusese foarte impertinentă, dar ducesa râse din nou.

– Ei bine, bineînțeles că este un vânător de averi, draga mea. Ce ar putea fi altceva?

Irene clipi, un pic luată prin surprindere. Nu că ar fi fost surprinsă de cuvintele ducesei; din contră, confirmară ceea ce ea suspectase tot timpul – că Foscarelli era motivat, cel puțin în parte, de aspecte financiare. Cu toate că nu văzuse în asta un motiv în sine pentru a condamna flirtul, fusese motivul pentru care făcuse atât de multe eforturi pentru a sublinia riscurile și a accentua nevoia de a asigura banii.

– Tăcerea dumitale îmi spune că te-am șocat, domnișoară Deverill. Dar sunt perfect conștientă că Antonio este un vânător de averi. Oricum aș fi, nu sunt fraieră.

– Iertați-mă, spuse Irene îngrozită de teamă să nu o fi insultat. Nu am vrut niciodată să sugerez...

– Știu ce ai vrut să spui, reluă cealaltă femei, întrerupând-o, și o bătu ușor pe genunchi, și este foarte drăguț din partea dumitale să fii îngrijorată. Îl iubesc foarte mult pe domnul Foscarelli, după

cum bine știi din corespondența mea cu Lady Truelove, dar nu îmi fac iluzii cu privire la situația lui. Dacă nu aș fi avut bani, nu am fi putut să ne căsătorim. Este atât de simplu.

– Nu sunt șocată, ducesă. Doar că majoritatea oamenilor nu ar fi atât de sinceri cu cineva pe care abia l-au cunoscut.

– Nu sunt, de obicei. Dar când vorbesc cu dumneata, este ca și cum vorbesc cu însăși Lady Truelove.

Irene se simți sufocată, rușinată și foarte stânjenită. Era greu să spună ceva, dar nu văzu decât o singură metodă de a o face să se deschidă, și se forță să continue.

– Sunt conștientă că Lady Truelove era îngrijorată cu privire la lipsa de venituri a domnului Foscarelli.

– Cu siguranță era.

Irene rămase fără replică.

– Să-nțeleg, atunci, că ați făcut..., spuse ea și se opri, neputând să continue, întrebarea rămânându-i în gât, înroșindu-se la față, și îl blestemă pe Torquil pentru că o pusese în această situație imposibilă. O întâlnise pe această femeie acum mai puțin de trei ore. Cine era ea să pună întrebări impertinente și să cerceteze motivele unei alte femei? Ce drept avea ea să creeze probleme între ducesă și bărbatul pe care îl iubea? Iertați-mă, spuse ea, luând o înghițitură de cafea. Nu am vrut să pun întrebări indiscrete.

Din fericire, ducesa nu păru să-i observe disconfortul.

– Deloc. Ai fost un bun observator al situației mele prin intermediul editorialistului dumitale. Este de înțeles să fii curioasă.

Cu toate acestea, alesese să nu-și satisfacă acea curiozitate cu detalii privind dota enormă sau lipsa înțelegerii prenupțiale, și Irene nu găsi puterea să cerceteze și mai mult în intimitatea ei. Când ducesa schimbă subiectul, întrebând-o ce distracții sociale i-ar plăcea ei și surorii ei, Irene se simți ușurată, deși foarte conștientă că era înapoi de unde plecase. Și când ducesa se scuză, câteva minute mai târziu, că pleca de lângă ea și se duse lângă fiicele ei la pian, Irene nu o urmă. În schimb, se uită morocănoasă în ceașca ei de cafea, gândindu-se la ce aflase.

Nimic uimitor – ei bine, cu excepția faptului că ducesa, binecuvântat fie sufletul mamei sale, îl considera pe Torquil drept un romantic, o informație atât de absurdă că-i provoca râsul. Cât despre restul, tot simțea că îi dăduse sfatul potrivit celeilalte femei.

Deci ce trebuia să facă acum?

– Vreun pic de noroc?

– Mă tem că nu, spuse Irene ridicând privirea în timp ce sora ei se așeză lângă ea, pe canapea.

– Ei bine, presupun că nu te poți aștepta la un succes imediat în astfel de situații. Ai..., Clara se opri, uitându-se în jur pentru a se asigura că nu puteau fi auzite de celelalte doamne. Dar erau toate în cealaltă parte a camerei, adunate în jurul pianului, și piesa pe care o cânta Angela le acoperea ușor conversația șoptită. I-ai reamintit că poate fi un vânător de averi?

– Am încercat. Dar este atât de greu să vorbești direct despre asemenea subiecte când ești față în față. Era mai simplu să comunic cu ea în scris, când încă nu o întâlnisem. Are vreo noimă?

– Mai ales că înainte de a veni aici, nu înțeleseseși consecințele pe care căsătoria ei le-ar avea asupra familiei ei, spuse Clara dând din cap, arătând reconfortant de înțelegătoare. Pe când acum...

– Acum sunt prinsă la mijloc. Când i-am spus prima oară ducesei părerea mea, nu m-am gândit, este adevărat, la urmările pe care le-ar avea decizia ei asupra rudelor, spuse ea încet. Dar, chiar și așa, tot este hotărârea ei.

– Dar ceva te preocupă, Irene. Te cunosc prea bine pentru a nu-mi da seama.

– Nu a asigurat banii așa cum am sugerat. Mă întreb de ce.

– Poate că Foscarelli nu a vrut ca ea să facă asta.

– Asta mă îngrijorează și mai tare, spuse Irene țuguindu-și buzele și uitându-se la sora ei cu o privire tristă. Dacă este un bărbat onest, de ce nu ar accepta o înțelegere prenupțială?

– Poate că nu l-a întrebat. Indiferent de motiv, trebuie să fie foarte îndrăgostită de el.

– Aș spune că da. Clar, spuse Irene și se lăsă pe spate pe canapea, oftând. Cum o pot convinge pe mama lui să nu urmeze sfatul pe care i l-am dat? O asemenea sarcină mă face să întreb lucruri care nu mă privesc.

– Îi poți scrie din nou în calitate de Lady Truelove?

– Și ce să-i spun? Că mi-am schimbat părerea și că nu ar trebui să se căsătorească deloc cu el? Și ce scuză să-i ofer că mi-am schimbat părerea? Și s-a hotărât acum, astfel că mă îndoiesc că ar mai conta. Și-apoi, tot cred că face ceea ce consideră că este cel mai bine

pentru fericirea ei viitoare, spuse cu absolută exasperare. Întreaga situație este imposibilă. Bărbatul acela, adăugă ea, uitându-se la ușa deschisă și la Torquil care intra în camera de zi împreună cu ceilalți domni, vrea imposibilul!

– Dumnezeule, Irene, chiar te provoacă, nu-i așa?

– E puțin spus. Oh, draga mea, adăugă ea, îndreptându-se având în vedere că subiectul conversației lor venea spre ele. Mă tem că voi fi interogată cu privire la progresul meu, continuă ea și zâmbi în timp ce Torquil se opri în fața lor, înclinându-se.

– Domnișoară Deverill, mi-ați văzut biblioteca?

– Nu, spuse ea, dar avu sentimentul că urma să i se ofere acea oportunitate, chiar dacă dorea sau nu.

– Am foarte multe cărți bune. Îmi permiteți să v-o arăt?

– Desigur.

Zâmbind în continuare, își puse alături ceașca de cafea și farfurioara și se ridică. Când el îi oferi brațul, ea îl luă, dar nici unul nu vorbi în timp ce mergeau pe lângă grupul din jurul pianului și prin ușa deschisă către bibliotecă.

– Sunt sigură că doriți un raport asupra progresului meu, spuse ea în timp ce el o conducea de-a lungul camerei. Dar, pentru moment, nu este mult de spus.

– Nu mă aștept să faceți vreun progres în doar o seară, spuse el, oprindu-se într-un colț îndepărtat. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre altceva și cred că ghiciți la ce mă refer.

Avea o idee foarte bună. Irene se desprinse de brațul lui, întorcându-se cu fața către el.

– Dacă este vorba despre munca mea, trebuie să înțelegeți că nu se poate opri tiparul unui ziar când se dorește?

– Înțeleg. Ceea ce înseamnă că trebuie să hotărâți cărui membru al echipei dumneavoastră ar fi cel mai bine să-i încredințați responsabilitățile dumneavoastră până vă întoarceți.

– Chiar când încep să mă gândesc că ați putea avea unele calități pe care le respect și le admir, spuse ea aproape râzând, arătați o aroganță atât de uluitoare încât îmi dau seama că probabil mă înșel. Este incredibil.

– Vă veți prezenta în societate, domnișoară Deverill, un loc foarte neiertător cu privire la profesii, mai ales ale femeilor. Poate Carlotta a greșit să sublinieze acest fapt la masă, cu toate acestea,

îngrijorarea ei era reală. Ellesmere nu va fi îngăduitor cu dumneavoastră dacă continuați să lucrați, cum nu vor fi nici alți oameni care au fost subiectul bârfei în ziarul dumneavoastră.

– Așa cum ați spus, cei ca dumneavoastră ar trebui să fie obișnuiți să se vorbească despre ei.

– Dar nu le place asta, mai ales nu în ziare, și cu siguranță nu din partea cuiva care se așteaptă să fie primit în cercul lor.

– Nu mă interesează dacă sunt primită în cercul dumneavoastră.

– Dar surorii dumneavoastră îi pasă, și ceea ce faceți o afectează.

Irene își strânse buzele, refuzând să fie manipulată prin vină.

– Nu pot face nimic. Și sora mea înțelege bine afacerea ziarului. Înțelege cât timp îmi solicită ziarul și că nimeni nu îl poate conduce în locul meu așa cum îl conduc eu, mai ales acum când ne-am pierdut cea mai importantă sursă de venit din publicitate. Și mai știe că nu pot și nu voi risca sursa noastră de venit de dragul sensibilităților altor persoane, mai ales când nu am primit nici o asigurare de sprijin din partea bunicului meu. Aș fi fericită să văd că face ceva pentru Clara – o zestre, poate, dar oricum, dacă voi avea succes în ceea ce mi-ați cerut, atât eu cât și sora mea ne vom întoarce la Belford Row, acolo unde voi continua să-mi conduc ziarul așa cum voi putea mai bine, pentru că nu am nici o intenție să mă bazez pe sprijinul lui Ellesmere.

– Este bunicul dumneavoastră și, deși poate nu este ușor să acceptați ajutorul lui...

– Ușor? A renegat-o pe mama, a dezmoștenit-o, a refuzat să-i dea dotă și nu a mai vorbit niciodată cu ea pentru restul vieții ei.

– Fapte pe care poate a ajuns să le regrete foarte tare acum.

– Nu îmi pasă. Credeți că l-aș lăsa vreodată pe bărbatul acela să mă întrețină pe mine sau familia mea?

– Mândria dumneavoastră este mare, înțeleg asta, și dorința dumneavoastră de a îndrepta lucrurile pentru cei dragi este lăudabilă. Nu vă cer să renunțați la ziarul dumneavoastră, domnișoară Deverill. Dacă ați face-o, nu ați mai avea nici un motiv să mă ajutați. Dar nu cred că ziarul sau familia dumneavoastră sunt puse în pericol dacă delegați sarcinile de zi cu zi unei alte persoane pentru următoarele două săptămâni.

– Care ar fi motivul?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Dar își luă privirea de la ea prefăcându-se dintr-odată interesat în titlurile care erau aliniate pe cel mai apropiat raft, contrazicându-și spusele.

– Știți ce vreau să spun. Dumneavoastră sunteți, duce, cel care m-a pus în situația de a-mi vedea sora cum se uită cu tânjală la viața strălucitoare pe care i-o fluturați în față, o viață pe care probabil că nu o va avea vreodată.

– Ar putea avea acest gen de viață dacă și l-ar dori, cu legăturile potrivite și cu sprijinul bunicului ei.

– Oh, ar putea? spuse Irene împreunându-și mâinile. Chiar și dacă sora ei conduce un ziar de scandal?

El își strânse buzele, confirmându-i că avea dreptate.

– Chiar și atunci, ar fi posibil, dacă ați face ce vă sugerez și ați fi discretă cu privire la deținerea lui.

– Deci ar trebui să angajez oameni care să-l conducă pentru mine, să iau profiturile – discret, bineînțeles – și să mă prefac în fața lumii că nu am nici o legătură cu el? Ar trebui să-mi ascund profesia, să mă relaxez și să mă bucur de distracțiile pe care legăturile dumneavoastră și cele ale bunicului meu mi le-ar facilita? Asta vreți să spuneți?

– Da, cred că asta vreau să spun, zise el în timp ce se uita în ochii ei.

Ea dădu din cap în semn că refuză o asemenea situație chiar înainte ca el să termine de vorbit.

– Niciodată. Eu am creat *Society Snippets*. Este copilul meu, munca mea, sângele meu. Este la fel de mult parte din mine cum vă sunt proprietățile dumneavoastră.

– Asta este o mică exagerare, nu credeți?

Cu acea întrebare, orice simpatie pe care o simțise în timpul cinei pentru el se fărâmă. Temperamentul ei – un lucru pe care nu știa să-l aibă înainte de a-l cunoaște pe acest bărbat – începu să se aprindă.

– De ce? întrebă ea cu pasiune. Pentru că sunt femeie?

– Nu este asta, nu în întregime. Lăsând la o parte cauza sufragetelor, domnișoară Deverill, nu se poate spune că proprietățile mele nu reprezintă responsabilități mai mari decât un ziar de 16 pagini.

– Mai mari, poate, dar nu mai importante. Nu mai importante. Sunt convinsă, adăugă ea înainte ca el să poată răspunde, că acum

veți arăta același dispreț față de ziarul meu pe care l-a arătat cumnata dumneavoastră la masă și, asemenea ei, veți considera creația mea prea puțin importantă.

– Dacă aș face-o, aș putea fi blamat? răspunse el cu o voce la fel de nervoasă ca a ei. Nu am dreptul la un pic de desconsiderare pentru o publicație care tipărește bârfe și insinuări despre familia mea și prietenii mei și le numește știri? Sunt nedrept cerându-vă să nu vă lăudați în casa mea cu acel ziar sau cu faptul că îl întrețineți cu munca dumneavoastră? Mai ales la cina cu familia mea – o familie despre care știți foarte bine că acum este profund afectată de ceea ce ați scris în paginile lui?

– Nu mă laud cu nimic, spuse ea cu înverșunare. Mama dumneavoastră făcea planuri pentru mine și pentru sora mea, fiind astfel necesar să o informez care planuri nu vor fi posibile pentru mine. Cât despre ziarul meu, refuz să simt vreo vină sau rușine pentru că am creat ceva care mi-a salvat familia de la faliment și care ne-a furnizat un venit. Mai mult, adăugă ea înainte ca el să poată spune un cuvânt, îmi iubesc munca. Nimic pe lumea asta nu îmi oferă mai multă plăcere sau satisfacție decât să tipăresc ziarul și să continui afacerea publicistică prin care familia mea și-a câștigat traiul timp de cincizeci de ani. Sunt mândră – da, mândră – de ceea ce fac și de ceea ce am creat, și știu că și celălalt bunic al meu, cel căruia chiar i-a păsat de mine și de binele meu, ar fi mândru de mine. Nu voi ascunde ceea ce fac și ceea ce am realizat ca și cum mi-ar fi rușine de asta pentru a obține aprobarea unei rude care nu a arătat nici cea mai mică grijă față de mine. Nu o voi face nici pentru a-i asigura dragii mele surori o poziție mai înaltă în viață. Și cu siguranță nu o voi face pentru că mi-o cereți dumneavoastră!

Se opri, respirând cu greutate. Sunetele ușoare, plăcute ale unei sonate inundau camera în timp ce ea și Torquil se uitau unul la celălalt, cu priviri furioase. Când muzica se opri, nici unul nu se mișcă și nici nu spuse altceva.

– Foarte bine, Angela, spuse Sarah peste bruma de aplauze. Lasă-mă pe mine să cânt. Vreau să fac acest duet cu Torquil. Chiar, unde este? Torquil?

Ducele se uită spre ușă, apoi spre ea, și făcu un pas înapoi, înclinându-se, și când se îndreptă, pe fața lui nu se mai văzu nimic, nici o urmă de furie. Era ca și cum nimic nu se întâmplase.

– Domnișoară Deverill, spuse el atât de politicos încât nimeni nu și-ar fi imaginat că avuseseră un schimb nervos de replici. Vă rog să mă scuzați.

Se întoarse și plecă, lăsând-o pe Irene singură cu furia ei, ceea ce era probabil cel mai bine. Dacă ar fi rămas, probabil că ar fi aruncat cu o carte în el.

Capitolul 10

În timp ce Henry se îndepărtă de Irene Deverill și ieși din bibliotecă, simțind în egală măsură dorință și furie, văzu o latură a caracterului său pe care nu o cunoscuse înainte. În timp ce trecea pe lângă membrii familiei lui strânși în jurul pianului și plecă din camera de zi, neauzind vocile lor care îl strigau, văzu această latură perversă a naturii sale cu o claritate pe care nu o avusese înainte.

Era irezistibil atras de femei imposibile.

Era un lucru deranjant de acceptat. Până acum, fusese capabil să vadă pasiunea lui pentru Elena drept tragică, un incident care se întâmplă o dată în viață, o nebunie născută din dorința tinereții și din idealuri romantice, care nu va mai fi niciodată repetată. Crezuse că-și învățase lecțiile, că devenise nu doar mai matur, dar și mai înțelept, și că trecuse de faza în care era atras de femei pentru care viața lui nu era atrăgătoare.

Cu toate acestea, Irene Deverill îl forța să admită că se mințise singur timp de o decadă întreagă. Pentru că, deși ea disprețuise politețurile și amabilitățile care erau norme ale societății, chiar dacă el simțise furie și se comportase defensiv, simțise însă și dorință. Era o realizare cutremurătoare, degradantă să știe că dorește din nou o femeie care nu are nevoie de el sau de lumea în care trăia.

Henry merse de-a lungul coridorului, coborî scările și ieși din casă, confruntându-se cu adevărul despre el. Ce îl făcea, se întreba el cu disperare în timp ce ieșea în noaptea frumoasă de primăvară, să dorească femei care era atât de evident că nu erau potrivite pentru el?

La naiba cu toate, cunoștea sute de fete potrivite, fete care ar fi fost fericite să îl aibă, fete care îi înțelegeau viața și care o puteau împărtăși cu el. De ce nu putea să o dorească pe una dintre ele? De ce această atracție pentru femei care erau sub nivelul său, atât de afară din cercul lui, atât de greșite pentru el?

Poate, se gândi el cu o urmă de disperare, era doar o atracție fizică. Dacă era așa, se gândi că trebuia să-și găsească o amantă. Ideea nu îl atrase. Avusese două de când murise Elena, dar amândouă fuseseră relații de scurtă durată, fără emoții, născute din dorința de eliberare și nimic mai mult. Dar chiar dacă spera că așa era și acest caz, se temea că nu era așa. Aceasta părea o dorință mai adâncă, una care pândea din locuri întunecate ale sufletului său. O dorință pentru... ceva mai mult.

Se opri pe alee, blestemându-și propria dorință. Doamne, Dumnezeule, deja fusese binecuvântat cu mai multe daruri la care majoritatea oamenilor doar visau să le aibă. Să fie nemulțumit arăta o nerecunoștință crudă față de cei care nu fuseseră la fel de norocoși ca el. Și cu toate acestea, chiar în timp ce Henry scruta întunericul din Hyde Park care se afla dincolo de lampadarele de pe stradă și își reamintea să fie recunoscător pentru ceea ce avea, simți în el acea atracție spre altceva, ceva ce dorise și nu putuse avea niciodată. Și nici măcar nu prea știa despre ce era vorba.

Indiferent care era motivul, domnișoara Deverill trezise în el pasiuni de care se temea că i-ar putea duce pe amândoi pe un drum pe care mai fusese înainte, un drum care nu putea aduce decât nefericire pentru amândoi, un drum pe care nu avea nici o intenție să meargă din nou.

Își frecă fața cu o mână și încercă să vadă lucrurile într-o perspectivă potrivită. Această situație avea să dureze doar două săptămâni. Cu siguranță putea rezista chiar și celor mai întunecate dorințe timp de două săptămâni.

Având acest lucru în minte, Henry își reluă plimbarea, pașii purtându-l pe Park Lane, traversând Mount Street, în sus pe Duke Street și în jurul Grosvenor Square. Nu știa cât timp se plimbase, dar atunci când ajunse din nou pe Upper Brook Street și reveni acasă, dorința din el era acoperită de masca lui obișnuită, politicoasă, și era din nou stăpân atât pe mintea, cât și pe corpul său.

Cu toate acestea, se gândi el, făcând o pauză pe trotuar pentru a se uita în sus la camera de zi foarte bine luminată și la o față zâmbitoare, de neconfundat printre celelalte din cadrul ferestrei, poate că ar fi bine, dacă era posibil, să evite să fie singur cu domnișoara Deverill. Doar pentru a fi sigur.

În dimineața următoare, ziua lui Irene începu în același fel în care începea mereu – cu o bătaie ușoară la ușă și cu un clinchet al vaselor de porțelan pe o tavă. Deschise ochii, dar când făcu asta, descoperi priveliștea un pic derutantă, pentru că fata slăbuță cu bonetă și șorț care venise cu ceaiul de dimineață nu era cu siguranță slujnica lor, Annie, și lui Irene îi trebuiră câteva clipe pentru a-și aminti unde era.

În casa ducelui. Of. Se rostogoli pe spate cu un oftat, amintindu-și evenimentele care o aduseseră aici. Părea un vis oribil, dar, din nefericire, era totul mult prea real.

– Bună dimineața, domnișoară, spuse fata cu o voce blândă, așezând tava pe masa de sub fereastră și trăgând perdelele cât pentru a lăsa să intre un pic mai multă lumină.

– Bună dimineața, răspunse Irene, frecându-se cu mâinile la ochi. Se simțea îngrozitor de amețită, ceea ce era de înțeles, având în vedere că adormise la jumătatea nopții, auzind în minte cuvintele disprețuitoare ale acelui bărbat. Cât este ceasul?

– Opt și un sfert, domnișoară, spuse, întorcându-se, fata care era deja la ușă.

– Dumnezeule, murmură Irene, uimită și se răsuci, dădu la o parte cuvertura și se ridică, uitându-se spre șifonier. Este îngrozitor de târziu. Trebuie să mă îmbrac.

– Prea bine, domnișoară. Să o trimit pe domnișoara Norton la dumneavoastră?

– Care domnișoară? întrebă Irene oprindu-se în timp ce deschidea dulapul și se îndrepta, uitându-se peste umăr la fată, uimită.

– Domnișoara Norton, domnișoară. Este camerista ducesei. Excelența Sa a dat instrucțiuni ca domnișoara Norton să vă ajute în cele două săptămâni cât veți sta aici, având în vedere că nu v-ați adus propria slujnică cu dumneavoastră.

– Nu, nu, este în regulă, spuse Irene și se întoarse către dulapul din fața ei. Mulțumirile mele ducesei, adăugă ea, scoțând o cămașă albă cu nasturi și o fustă albastră, dar nu aș îndrăzni să o privez de slujnica ei.

– Nu doriți deloc ajutorul ei? întrebă biata fată confuză.

Sincer, se gândi Irene cu un amuzament disperat, în timp ce închidea ușa dulapului și deschidea o alta, ce găseau acești oameni atât de confuz în faptul că te îmbrăcai singur? Nu era atât de dificil.

– Nu, răspunse ea, adăugând lenjeria la teancul de haine de pe brațe. S-a trezit sora mea?

– Nu știu, domnișoară. V-am adus ceaiul mai întâi dumneavoastră, bineînțeles. Când sunteți gata pentru micul dejun, îl veți găsi în camera unde se servește micul dejun. Lacheii încep să-l aducă începând cu ora opt și jumătate, dar veți găsi farfuriile calde pe dulap până la zece și jumătate.

Lui Irene îi chiorăi stomacul la auzul micului dejun, dar știu că nu are timp pentru așa ceva.

– Mulțumesc, spuse ea punând hainele pe pat. Poți pleca.

– Prea bine, domnișoară.

Slujnica plecă și Irene se duse în baie pentru a se spăla pe față, pe mâini și pe gât. Începu să se îmbrace, bucuroasă că pentru uniforma ei zilnică nu trebuia să se încorseteze atât de strâns cum făcuse cu o seară înainte pentru rochie. Rochiile la modă trebuiau să fie atât de strâns legate și ea nu mai era obișnuită cu așa ceva.

După ce termină să se îmbrace, bău ceaiul cu repezeală, își strânse părul și își puse o jachetă subțire albastră peste cămașă. Își legă o cravată la gât, își puse o pălărie din paie pe cap și o fixă cu un ac de păr, apoi trecu din nou prin baie, intenționând să-și ia la revedere de la Clara. Dar cu mâna ridicată pentru a bate la ușă, Irene se răzgândi. De mulți ani nu mai avuseseră luxul de a dormi până târziu și nu era ca și cum sora ei trebuia să traverseze orașul în mai puțin de o oră. De ce să o deranjeze?

Irene se întoarse, părăsi camera luându-și geanta și mănușile și merse pe coridor și pe scări în ritm alert. Cu toate acestea, când ajunse la parter, abia făcu doi pași spre foaier înainte de a simți mirosul de neconfundat al baconului prăjit.

Stomacul îi chiorăi din nou și se opri, extrem de tentată. Ce spusese slujnica? Ceva de vase calde pe dulap. Poate, dacă era prima jos, putea împături într-un șervețel niște pâine prăjită și bacon și să le mănânce în omnibuz?

Irene ezită, dar când văzu un lacheu ieșind de după niște draperii din apropiere cu o tavă încărcată cu mâncare caldă, se decise și îl urmă pe coridorul scurt într-o cameră cu pereți galbeni luminoși, cu sculpturi în ipsos și mobilier de mahon închis la culoare.

Lacheul o observă în urma lui și se dădu imediat la o parte pentru a o lăsa să intre prima, dar ea abia făcu un pas peste pragul ușii

înainte de a observa că nu era prima sosită. Torquil era așezat în capul mesei, cu furculița și cu cuțitul în mâini, citind ziarul împăturit de lângă farfuria lui.

– Oh, spuse ea și se opri brusc.

El își ridică privirea, și la vederea ei se ridică imediat în picioare, punându-și tacâmurile și șervețelul pentru a se pleca.

– Domnișoară Deverill.

După schimbul dur de replici din seara precedentă, ea nu îl mai văzuse din nou și nici nu avusese vreo dorință să facă asta. Văzându-l acum, amintindu-și disprețul lui față de profesia ei și de propria frustrare mocnită, care o ținuse trează jumătate din noapte, Irene se simți foarte stânjenită și își dori să fi rămas la hotărârea ei inițială de a sări peste micul dejun.

Părea că și el avea sentimente similare, pentru că își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și se uită pe după ea, ca și cum spera că și alții începeau să vină.

– Duce, spuse ea și făcu o reverență, dând superficial din cap și îndoindu-și ușor genunchii. Tocmai veneam în căutarea mâncării.

Se strâmbă în sinea ei la cuvintele pe care le alesese, considerând că tocmai se descrisese drept ceva similar cu un animal sălbatic, dar dacă Torquil observase, nu o arătă. În schimb, îi făcu semn să ia un loc în dreapta lui.

– Luați loc? întrebă el când ea nu se mișcă.

– Eu... nu... eu doar... făcu o pauză, neputând să găsească o explicație pentru intenția de a lua mâncarea cu ea.

Ideea ei părea, dintr-odată, îngrozitor de stângace. Ceasul din spatele ei, de pe coridor, bătu o dată, și ea profită de sunet ca de o scuză perfectă.

– Dumnezeule, spuse ea cu o voce gâtuită, deja este opt și jumătate? Nu am timp pentru micul dejun acum.

Făcând din nou o reverență rapidă, se întoarse, dar vocea lui o opri.

– Dacă prezența mea este cea care vă necăjește, voi pleca, desigur.

Ea tresări la asemenea cuvinte și se forță să se oprească și să se întoarcă.

– Nu, vă rog, terminați-vă micul dejun. Nu sunt necăjită. Nu chiar. Adică... Se opri din nou, conștientă că se bâlbâia, neputându-se abține, și astfel simțindu-se ca o prostuță. Doar că sunt... sunt atât

de în întârziere. Sunt... sunt mereu la birou la această oră. Mereu, termină ea lamentabil.

– Contează dacă sunteți un pic în întârziere? întrebă el încruntându-se puțin. Dumneavoastră conduceți afacerea.

– Este adevărat, spuse ea râzând, un râs care îi sună un pic disperat. Dar angajații mei vor ajunge în orice moment la lucru, și nu mă vor găsi acolo. Vor fi îngrijorați.

– Dar din moment ce nu puteți traversa orașul pe un covor magic, o întârziere de jumătate de oră pentru a lua micul dejun cu greu va face o diferență. Trebuie să mâncați, domnișoară Deverill, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde. Iar în ceea ce privește îngrijorarea dumneavoastră că alții se vor întreba unde sunteți și se vor îngrijora pentru dumneavoastră, aceasta este o problemă care se rezolvă ușor. Boothby le poate telefona.

– Aveți un telefon? Imediat ce puse întrebarea, oftă. Bineînțeles că aveți.

– Este un instrument la îndemână.

– Nu foarte la îndemână. Majoritatea oamenilor nu au unul.

– Îndeajuns să-l facă să-și merite osteneala. Clubul meu, avocații mei, casa mea din Dorset toate au telefoane, așa cum au și câțiva dintre prietenii noștri, inclusiv dumneavoastră. Am văzut telefonul din birourile dumneavoastră când am fost acolo. Vă rog, luați loc.

– Prea bine, atunci, spuse Irene politicoasă, rămânând fără scuze. Mulțumesc!

– Hugh? spuse el întorcându-se către lacheul care era la dulap, aranjând vasele calde.

– Excelență? răspunse servitorul venind imediat lângă el.

– Roagă-l pe Boothby să telefoneze la birourile domnișoarei Deverill și să le spună că va întârzia și că va ajunge în aproximativ o oră. Numărul dumneavoastră este...

– Holborn 7244, spuse ea la privirea lui întrebătoare, întorcându-se către lacheul de lângă el.

Lacheul plecă, și Irene acceptă scaunul pe care Torquil îl trase pentru ea.

– Doriți ceai? întrebă el, făcând un semn către bufetul de lângă el. Sau cafea?

– Pot aștepta ceaiul meu, spuse ea în timp ce se întoarse să ia o ceașcă, manierele lui foarte meticuloase făcând-o să se simtă și

mai inconfortabil. Nu este nevoie să mă serviți dumneavoastră, duce.

– Din contră, spuse el peste umăr în timp ce îi turna ceai din ceainicul de pe bufet. Datoria mea în calitate de gazdă este să vă servesc, din moment ce nici un servitor nu este prezent. Și nu îmi ignor niciodată datoria. Lapte și zahăr?

– Un pic din fiecare, mulțumesc.

Se întoarse la masă câteva clipe mai târziu, așezându-i în față ceașca de cafea și farfurioara.

– Doriți ouă și bacon? Sau poate preferați porridge?

– Ouă și bacon ar fi minunat, mulțumesc, spuse Irene, își scoase mănușile și despături șervețelul în timp ce el îi umplu o farfurie și i-o aduse, iar faptul că era servită de un duce făcu ca acest întreg episod din viața ei să pară și mai nerealist.

– De fapt, mă bucur că am această ocazie să vorbesc cu dumneavoastră, spuse ea în timp ce el se așeza din nou. Am de făcut o cerere.

– Mă voi strădui să o îndeplinesc.

– Se pare că slujnica mamei dumneavoastră a devenit cumva a mea.

– Da, desigur, spuse el fără să pară surprins. Așa se întâmplă mereu când o musafiră nu-și aduce propria cameristă. Nu vă place de ea? Putem...

– Nu, nu, nu despre asta este vorba. Nu am cunoscut-o încă. Dar nu avem nevoie de ea. De fapt, nu avem nevoie de nimeni. Am vorbit serios aseară. Eu și sora mea suntem obișnuite să ne îmbrăcăm una pe cealaltă.

– Sunteți o femeie foarte mândră, nu-i așa? spuse el cu totul neașteptat, după ce se uită la ea câteva clipe. Mă scuzați. Nu am vrut să vă stânjenesc, spuse el când Irene se înroși la față.

– Am partea mea de mândrie, cred, recunoscu ea după câteva clipe și se uită în jos, prefăcându-se foarte interesată de micul dejun. Considerați că este un lucru rău, presupun.

– Deloc. Și eu sunt foarte mândru. Am adus vorba numai pentru că aș vrea să vă sfătuiesc fără a vă jigni, și având în vedere ce s-a întâmplat aseară, mă tem că am făcut asta fără să vreau.

– Continuați, vă rog, spuse ea uitându-se la el și foindu-se în scaun, considerând că după cearta lor, el ar putea avea dreptate.

– Vă sugerez să acceptați ospitalitatea mamei mele cu bucurie. Să faceți altfel ar arunca o lumină foarte proastă cu privire la calitatea ei de gazdă și sunt sigur că nu ați dori asta.

Irene era confuză. Uneori, aristocrația chiar era derutantă.

– Nu am înțeles că ar fi o lipsă de politețe să refuz ajutorul servitoarei mamei dumneavoastră. Am făcut chiar opusul.

– Mama mea este o gazdă mult prea atentă pentru a vă lăsa să vă descurcați fără o servitoare. Ar întrista-o foarte tare să vadă două tinere domnișoare în timpul sezonului care se ocupă singure de ele.

– Dar ea ce ar face atunci?

– În astfel de cazuri, va decide ordinea de precădere. Mama mea va lua camerista Carlottei. Angela și Sarah, care sunt necăsătorite și deci împart o servitoare, vor ceda camerista lor Carlottei și o alta va veni să le ajute pe ele.

– Acum înțeleg ce a vrut să spună Lady David despre faptul că eu și sora mea am crea tuturor probleme. Atunci am crezut doar că este răutăcioasă.

– Nu trebuie să o luați în seamă pe Carlotta, sincer. Am luat-o deoparte aseară și nu mă aștept să mai fie probleme în ceea ce o privește.

– Dar sună ca și cum avea dreptate. Dacă lipsește o servitoare din personal, ceilalți servitori vor trebui să-i acopere sarcinile, nu-i așa? spuse ea și oftă. A fost o decizie dictată de mândrie, recunoscu ea. Nu m-am gândit ce urmări va avea alegerea mea asupra altor oameni.

Dacă el își dădu seama că ea îi înțelege punctul de vedere pentru prima dată de când se cunoscuseră, era prea politicos pentru a se lăuda cu asta.

– În acest caz, este perfect de înțeles. Gospodăria dumneavoastră este destul de mică, îndrăznesc să spun.

–O bucătăreasă, o slujnică, o menajeră și valetul tatălui sunt toți.

– În timp ce noi avem un personal de peste cincizeci de servitori, dintre care jumătate dintre ei ne însoțesc în oraș pe durata întregului sezon. Ați crede că într-o asemenea casă, o decizie atât de mică nu ar conta, dar este exact contrariul. Într-o gospodărie mare, îndatoririle arată rangul, și rangul înseamnă totul, chiar și pentru cei de jos. Nici un servitor nu este fericit să facă un serviciu

considerat a fi sub demnitatea lui. Nu ați crede ranchiuna pe care o poate genera chiar și cea mai mică hotărâre.

– Un motiv în plus, atunci, să nu vă privez de menajera mamei dumneavoastră, pentru că noi suntem clar sub poziția socială a ducesei. Nu poate fi convinsă să-și ia înapoi menajera?

– Mă îndoiesc. Și, deși nu știți încă, cele două săptămâni ale dumneavoastră în societate vor fi mult mai ușoare dacă veți avea pe cineva care să vă ajute. Făcu o pauză, apoi tuși. Îmi permiteți să fac o sugestie? Voi merge la Agenția de Forțe de Lucru Merrick astăzi pentru a angaja o dădacă pentru nepoții mei. Aș putea să angajez o servitoare care să vă ajute pe durata șederii dumneavoastră. Asta dacă sunteți dispusă să-mi acordați încrederea unei asemenea alegeri.

– Oh, nu, vă rog să nu vă deranjați.

– Nu va fi nici un deranj, domnișoară Deverill, pentru că așa cum am spus, voi fi oricum la agenția Merrick. Nepoții mei trebuie pur și simplu să aibă o bonă, pentru că au fost în grija servitoarelor și a lacheilor de câteva zile de-acum. Dacă vreți să vorbim de servitori nefericiți, să vorbim despre asta! Nici o servitoare și nici un lacheu nu ar trebui să aibă grijă de nepoții mei, credeți-mă. Sunt niște copii buni, dar sunt năzdrăvani. Familia mea a devenit de-a dreptul exasperată din cauza lor. Și la fel și personalul meu. Dacă nu găsesc curând o bonă, mă aștept la o revoltă.

– Nu ar trebui ca fratele dumneavoastră să fie cel care să le găsească copiilor lui o bonă?

– Ba da, cu excepția faptului că atunci când a făcut acest lucru în trecut, eforturile lui au fost mai puțin decât încununate de succes. Când m-am oferit să ajut, a fost bucuros să mă lase să o fac.

– Vă simțiți mereu obligat să rezolvați problemele altora? întrebă ea, curioasă.

– Așa este, de cele mai multe ori, spuse el ridicând din umeri, ca și cum această obligație particulară era inevitabilă. Sunt ducele.

– Greu este capul care poartă coroana, spuse ea cu seriozitate simulată. Sau coronița, în acest caz.

– Îl citați greșit pe Shakespeare, spuse el cu o privire ironică. Dinadins, mă aștept.

– Ei bine, da, spuse ea cu un rânjet. Vi se potrivește mai bine în acel fel.

– Pentru că doriți să mă tachinați, adică? Nu este foarte plăcut, mai ales când tocmai v-am oferit o favoare.

– Scuze, spuse ea fără nici un semn de regret. Dar păreați atât de extraordinar de solemn, încât nu m-am putut abține să nu vă tachinez.

– Îmi iau în serios poziția, mărturisesc. Și rezolvarea problemelor este o mare parte din ceea ce fac. Dintre toți oamenii, dumneavoastră ar trebui să înțelegeți asta, din moment ce rezolvarea problemelor este ceea ce face și Lady Truelove, nu-i așa?

– Nu chiar, spuse ea după ce se gândi. În cele din urmă, sfaturile pe care le oferă Lady Truelove fac o foarte mică diferență. Știu că nu credeți asta, având în vedere ce urmări a avut asupra familiei dumneavoastră decizia mamei dumneavoastră, dar este adevărat, vă promit. Majoritatea oamenilor nu îi scriu lui Lady Truelove pentru că vor sfaturi.

– Atunci ce doresc?

– Reasigurări. Până când ajung să-mi scrie, ei știu – chiar dacă nici ei nu își dau seama – ceea ce vor face. Tot ceea ce doresc de la mine este să le spun că alegerea pe care au decis să o facă este cea corectă.

Arătă de parcă era tentat să o contrazică în acea privință, dar înainte de a putea face asta, se auzi un strigăt, urmat de un râs și de zgomot de pași alergând pe coridor.

Câteva clipe mai târziu, doi copii de șapte sau opt ani intrară în cameră. În timp ce se opriră din alergat, unul lângă celălalt, lângă scaunul lui Torquil, Irene crezu pentru o clipă că vede dublu, atât erau de asemănător îmbrăcați în pantaloni bufanți albaștri și jachete, cu părul roșcat identic și bruma de pistrui. Cu toate acestea, imediat ce clipi, Irene putut să vadă o diferență vizibilă între ei. Unul dintre băieți avea în mâini un coș de picnic acoperit și celălalt strângea resturile mototolite a ceea ce cândva fusese un zmeu.

– Unchiule Henry, slavă Domnului că te-ai trezit, spuse băiatul cu zmeul. Am avut o mică problemă și avem nevoie de ajutorul tău.

– Hmm, spuse Torquil uitându-se la ei. Da, înțeleg. Dar este nevoia voastră atât de urgentă încât necesită să ne întrerupeți micul dejun mie și oaspeților mei? Nu păreți a sângera, nu păreți bolnavi. Și de ce este nevoie să alergați și să țipați așa? Sunteți urmăriți de câini sălbatici de vă purtați așa?

– Nu, domnule, șoptiră ei chicotind, împreună.

Mai mulți pași grăbiți se auziră și un lacheu intră în cameră.

– Îmi pare atât de rău, Excelență, spuse el, răsuflând în timp ce se opri în spatele băieților. Îi voi lua de aici. Doar că... nu prea am putut... să-i prind, spuse el și făcu o pauză, încercând în mod evident să-și recapete respirația.

– Este în regulă, Samuel. Sunt convins că nu ți-a fost ușor cu ei, pentru că par hotărâți să încalce regulile azi, purtându-se precum niște barbari în loc de gentlemeni și fără nici un pic de considerație față de ceilalți care locuiesc aici.

Acest discurs dur îi făcu pe băieți să-și plece caperele și lui Irene chiar îi păru rău pentru ei.

– Îmi pare rău că v-au deranjat la micul dejun, Excelență, se scuză din nou Samuel, încă respirând cu greutate. Îmi pare rău, domnișoară Deverill. Au vrut să înalțe zmeie, astfel că am împachetat micul dejun pentru ei și am mers în parc. Zmeul lui Owen s-a lovit de un copac și s-a zdrobit, și în timp ce încercam să-l repar, zmeul lui Colin... ah... s-a pierdut, spuse el din nou și apoi se opri, arătând îndurerat. Astfel că ne-am întors, însă înainte de a-mi putea căpăta suflul, au decis că trebuie să vă vadă și au venit alegând aici înainte de a-i putea reține. Din nou, îmi cer scuze că v-au deranjat.

– Te rog, nu îți face griji, Samuel, spuse Torquil. Nu este deloc vina ta. Este a mea. Până mâine, vor avea o bonă nouă și nu va mai trebui să-i alergi de colo colo, îți promit. Poți pleca.

Lacheul se îndreptă, dând din cap, dar în loc să plece, el ezită, deschizând gura ca și cum ar fi dorit să zică mai multe. Cu toate acestea, se uită la băieți și păru că se răzgândește, pentru că își închise din nou gura, dădu din nou din cap și plecă.

– Domnișoară Deverill, spuse Torquil, arătând spre băieții care stăteau de cealaltă parte a mesei, îmi permiteți să vi-i prezint pe nepoții mei, doi dintre cei mai buni pungași din Londra? Colin, Owen, aceasta este domnișoara Deverill.

– Ce mai faceți, șoptiră ei, fără să se uite la ea, știind bine că aveau probleme.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, răspunse ea, încercând să nu zâmbească.

– Ei bine, domnilor, spuse Torquil, dându-și la o parte șervetul, ați avut o dimineață foarte interesantă. Se ridică și se duse în fața

celor doi băieți, cu mâinile pe coapse. Ați pierdut un zmeu, ați rupt un altul, l-ați epuizat pe Samuel, ați țipat și ați alergat prin casă și ne-ați deranjat micul dejun mie și domnișoarei Deverill. Ce aveți să spuneți în apărarea voastră?

Ei plecară capul, tăcuți și rușinați. Irene, care știa prea bine cum era să fii certat de el, se uită cu compătimire la gemeni.

– Colin, ce s-a întâmplat cu zmeul tău? spuse Henry întorcându-se către băiatul care ținea coșul de picnic.

– S-a prins într-un copac. M-am urcat și am încercat să-l iau...

Băiatul se opri dintr-odată și își mușcă buza, ochii albaștri mărindu-i-se când realiză că tocmai spusese ceva neînțelept.

– Te-ai urcat într-un copac? Chiar și din profil, fața dezaprobatoare a lui Torquil părea mai degrabă intimidantă, dar chiar atunci, colțul buzei i se ridică în sus, făcând-o pe Irene să realizeze că nu era chiar atât de critic pe cât părea să fie. Nu avem o regulă cu privire la asta încă de vara trecută când Owen și-a rupt mâna? Fără cățărări în copaci până la ce vârstă?

– Doisprezece, spuse Colin.

– Exact, și ai împlinit doisprezece ani de când am stabilit regula aceea?

– Nu, domnule. Coline își ridică privirea, fața luminându-i-se ca și cum tocmai îi venise o ideea. Dar am avut un motiv întemeiat să mă urc în copac, unchiule Henry. Nu a fost numai pentru a lua zmeul.

– Într-adevăr? spuse Torquil zâmbind imperceptibil. Și ce motiv ar putea justifica încălcarea regulii cu privire la urcatul în copaci?

Colin puse coșul jos și se aplecă peste el, dispărând din ochii lui Irene. Când se ridică, ținea în mână o minge de blană albă și gri pe care o ridică spre unchiul lui pentru verificare.

– A trebuit să iau asta.

Irene își înăbuși un râset cu șervețelul, și Torquil își strânse buzele, în mod evident încercând să facă același lucru. Avu nevoie de câteva clipe pentru a vorbi.

– Ai salvat un pisoi din copac?

– Era prins acolo și plângea, și a trebuit să-l salvez. Nu puteam să îl las, speriat și singur, unchiule Henry, nu-i așa?

Pisoiul clipi la Torquil și mieună ușor.

El se înecă ușor. Presându-și pumnul de buze, se întoarse cu spatele la băiat și la pisoi, și doar Irene îi văzu expresia feței.

Râdea. Ea se uită la el, uimită, pentru că nu îl mai văzuse râzând până atunci. Nu se uita la ea, ci în jos, la farfuria lui. Nu scoase nici un sunet, dar își înăbușea zâmbetul larg cu pumnul și din mișcarea umerilor se vedea că încerca cu disperare să nu se dea de gol. Văzându-l așa, avu un efect bizar asupra ei; uimirea îi fu înlocuită cu un alt sentiment, o senzație plăcută și în același timp dureroasă pe care o simțea în piept și care o făcea să respire cu greutate.

După câteva clipe, el își ridică privirea, tuși și își coborî mâna.

– Salvarea unui animal este un lucru lăudabil, spuse el grav, întorcându-și atenția către nepotul său, fără nici o urmă de amuzament pe față. Dar dacă astfel de situații mai apar în viitor, vei chema un adult să te ajute în încercările tale de salvare. Regula cu privire la urcatul în copaci rămâne valabilă. Este clar?

– Da, domnule, spuse Colin și lăsă animalul jos, strângându-l la piept. Îl putem păstra?

Torquil se încruntă, dar deși Irene știa prea bine cât de intimidantă putea fi acea încruntătură, nu i se mai părea la fel după ce fusese martoră la ceea ce se întâmplase.

– Cu toate regulile pe care le-ai încălcat azi, nu văd nici un motiv ca să fii încredințat cu responsabilitatea îngrijirii unui animal.

Bieții băieți pălíră și Irene își puse mâna la gură pentru a nu scoate un sunet de compătimire pentru ei.

– Pe de altă parte, continuă el, ați salvat viața animalului, ceea ce înseamnă că acum sunteți responsabili pentru binele lui viitor. Astfel, dacă tatăl vostru nu are nimic împotrivă și dacă promiteți sincer că veți avea grijă cum se cuvine de el – să aveți grijă să fie hrănit și dacă vă purtați cu grijă și respect când vă jucați cu el –, îl puteți păstra.

Cu un sunet de fericire care fu imediat înăbușit, o serie de promisiuni că mereu vor avea grijă de el și că nu vor mai încălca niciodată regulile, cei doi băieți plecară spre bucătărie cu noul lor prieten pentru a face rost de niște lapte și fiertură.

În clipa când ieșiră cu bine din încăpere, Torquil nu se mai putu abține să nu râdă. Se prăvăli în scaun și râse copios.

Irene râse cu el, dar după câteva clipe, râsul ei dispăru. Și al lui, în timp ce întoarse capul pentru a se uita la ea, și Irene simți că i se oprește inima în piept. I se păru că și timpul se oprește, și, așa cum

se întâmplase seara trecută, camera păru învăluită în liniște, la fel de tensionată ca și înainte, dar într-un mod diferit.

El abordă aceeași nepăsare obișnuită, și ea nu avu nici cea mai vagă idee la ce se gândește, dar chiar atunci nu părea că era prea important. Îl văzuse râzând. Inima începu să îi bată din nou, din ce în ce mai repede, până când o simți cum îi bubuie în piept, atât de tare că se temu că el ar fi putut să o audă.

– Deci, spuse el, rupând tăcerea agonizantă și tușind, i-ați cunoscut acum pe infamii mei nepoți, domnișoară Deverill.

După ceea ce tocmai se întâmplase, folosirea numelui ei de familie părea ciudat de impersonal, aproape dezamăgitor, ceea ce era absurd. Nu se putea referi la ea altfel, pentru că nu se cuvenea ca un bărbat să i se adreseze unei femei pe care abia o cunoscuse pe numele mic, și Torquil era foarte cuviincios.

Irene își alungă din minte acest sentiment de dezamăgire fără noimă și se forță să reia conversația.

– Realizați faptul că motivul pentru care Colin a urcat în copac a fost să ia zmeul, apoi a văzut pisoiul și l-a folosit drept scuză pentru încălcarea regulii cu privire la cățăratul în copaci pentru a nu avea probleme?

– Bineînțeles, dar dacă cineva dorește să facă o observație, trebuie să sune un pic sever, spuse Torquil râzând din noi, scuturându-se în scaun în timp ce se lăsa pe spate cu ceaiul, și Irene simți din nou bizara senzație înțepătoare din piept. Recunosc că mi-a fost peste puteri să fac acest lucru în acel moment.

– Ce-au fost țipetele acelea? întrebă o voce din cadrul ușii, și amândoi își ridicară privirile în timp ce Angela intră. Băieții, presupun? I-am auzit tocmai de sus. Ce vom face cu ei?

– Nu îți face griji, Angie, răspunse Torquil. Așa cum am promis, voi angaja o bonă astăzi.

Se uită la Irene cu o privire întrebătoare, și când ea dădu din cap în semn afirmativ, nu mai avu nevoie să ghicească la ce se gândea. El zâmbi și Irene simți din nou înțepătura bizară din piept.

– Ar trebui să plec, spuse ea, părând dintr-odată imposibil să mai rămână acolo, și, luându-și geanta de jos, de lângă ea, se ridică în picioare. Deja sunt în întârziere.

– Bineînțeles, spuse el și se ridică imediat. Să îl rog pe unul dintre lachei să vă cheme o trăsură?

– Pot face ușor asta. Suntem în Park Lane, până la urmă, trăsuri sunt peste tot. Și-apoi, mă tem că veți avea nevoie de toți servitorii pentru a-i supraveghea pe băieți. La revedere.

Se ridică, realizând abia când ajunse afară că își uitase mănușile înăuntru. Nu se întoarse după ele. Îi era greu să-i fie în preajmă atunci când se purta urât, însă atunci când se purta frumos, îi era imposibil.

Capitolul 11

În ziua de dinainte de tipar erau mereu foarte multe de făcut, dar de când ajunsese la birou și începuse să lucreze, lui Irene îi fusese imposibil să se concentreze la sarcinile ei timp de mai mult de câteva minute la rând. La fiecare rotire a paginilor, mintea tinerei insista să se întoarcă la Torquil și la scena la care asistase la micul dejun.

Deja notase cât de bine arăta, dar asta nu ajutase să crească prea mult în ochii ei, pentru că încă îl considera fără speranță de rigid, snob și dictatorial, chiar neîndurător. Și cu toate astea...

Irene se uita la paginile din fața ei, liniile tipărite pălind, luându-le locul înfățișarea lui, luminată de un râs suprimat. În acel moment, masca de politețe rece îi căzu de pe față, scoțând la iveală un bărbat, și dintr-odată, deveni mai mult decât ducele arogant și arătos. Deveni uman.

Chiar și acum, imaginea lui în mintea ei era suficientă pentru a o întoarce cu susul în jos, și dacă cineva o întreba în acel moment ce părere are despre caracterul lui, nu ar fi știut ce să spună.

Putea fi atât de enervant, atât de afurisit de rigid. Și cu toate acestea, nu îi putea nega dragostea pentru familia sa. Era, știa acum, absolută și cuprinzătoare – centrul lumii lui. Până acum, nu apreciase îndeajuns cât de bine era întipărită în el acea calitate, sau cât de atractivă putea fi. Adevărul era că nu știa că astfel de bărbați chiar existau.

Își iubise tatăl, și fratele, de asemenea, dar nici unul dintre ei nu putea fi descris drept protector în vreun fel. Jonathan, cu cinci ani mai mic decât ea, era în partea cealaltă a lumii, și cine l-ar fi putut învinui? Încercase să-l avertizeze pe tatăl lor că afacerea se ducea spre faliment, dar Papa refuzase să-l asculte și respinsese ideea de a schimba direcția, iar după multe certuri îngrozitoare pe acest subiect, Papa îl alungase pe Jonathan din casă. Fratele ei

plecase să-și facă un rost în lume așa cum putuse mai bine, și, deși întrebase despre ei în scrisorile lor, nici ea și nici Clara nu îi spuseseră vreodată cât de disperată era situația. Nu s-ar fi schimbat nimic, în afară de a veni acasă, ceea ce l-ar fi făcut pe tatăl lor doar și mai iritat și mai puțin înclinat să se poarte rezonabil.

Cât despre tatăl ei, avea o idee fixă despre viitorul fiicelor lui, și nimic altceva. Era convins – probabil pe bună dreptate – că introducerea lor în societate era singurul mod în care le putea ajuta. Mintea îi era alterată de băutură și de durere, nu avea să le ofere alte soluții sau abilități, nu avea o altă viziune pentru viața lor. Iar Irene se resemnase acum mult timp cu faptul că, din cauza dragostei tatălui ei pentru coniac, ea va trebui să fie cea care să-l protejeze, nu invers.

Torquil era un cu totul alt gen de bărbat, un bărbat pe care îl simțise complet în afara înțelegerii ei. Era obișnuită ca ea să fie cea care să-i țină pe toți laolaltă. Era, așa cum arătase el, o trăsătură pe care o împărtășeau. Era un lucru frustrant pentru ea să nu dețină controlul. Nu era obișnuită cu asta, nu îi plăcea și o irita enorm că Torquil reușise să o atragă într-o situație unde nu deținea controlul. Și cu toate acestea, acum...

– Putem să-i dăm drumul? întrebă Josie, băgându-și capul cu părul negru pe ușa deschisă a biroului lui Irene.

– Poftim? spuse Irene clipind, trezită ușor din reverie, ca și cum ar fi ieșit dintr-un vis.

– Editorialul meu. Putem să-i dăm drumul?

– Oh, corect, confirmă Irene îndreptându-se în scaun, răsfoind paginile din fața ei cu un aer vioi. Despre asta...

Nu mai spuse nimic, ofensată pe ea pentru că nu își putea aminti dacă citise ultimul editorial Delilah Dawlish al lui Josie, și o privire la prima pagina îi spuse că, deși poate o făcuse, nu se obosise să facă vreo corectură.

– Mai lasă-mă câteva minute, Josie, mormăi ea, frecându-și patru degete peste frunte. Nu am ajuns încă la bucata ta.

Cealaltă femeie parcă simți că ceva nu era în ordine, și asta, bineînțeles, îi trezi excelentele ei instincte de detectiv.

– Nu ai fost atentă întreaga dimineață. Ce s-a întâmplat? o întrebă ea pe Irene privind-o cu subînțeles peste ochelarii cu rame

aurii de pe nas. Durere de cap de la prea multă șampanie? O viață prea extravagantă și prea multe nopți târzii fără somn suficient?

– Abia a trecut o noapte, îi reaminti Irene cu o privire dojenitoare. Și dacă aflu că șederea mea în casa ducelui a fost menționată în editorialul tău, voi scoate știrea și te voi concedia.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Toți vom păstra tăcerea, din moment ce ne-ai ordonat așa, deși nu înțelegem de ce.

– Îmi place ca ziarul nostru să vorbească despre alți oameni. Nu despre mine.

– Ei bine, va fi în toate celelalte ziare despre societate până la finalul săptămânii. *Society Snippets* va fi singurul care nu va scrie despre asta.

Acesta era un lucru dezgustător asupra căruia prefera să nu zăbovească.

– În acest caz, sunt fericită că este așa.

– Prea bine, dar sper că vei reveni din acest sejur cu niște informații interesante pe care să le împărtășim cu cititorii noștri.

„Nu am dreptul la un pic de desconsiderare pentru o publicație care tipărește bârfe și insinuări despre familia mea și prietenii mei și le numește știri?"

Irene își aruncă creionul exasperată, iar gestul neașteptat o făcu pe cealaltă femeie să-și ridice o sprânceană.

– Scuze, scuze, spuse Josie. Nu e nevoie să fii atât de sensibilă.

– Nu ești tu de vină, spuse ea, alungând din minte cuvintele lui Torquil din seara precedentă. Dar hai să ne înțelegem. Nu îi spionez pe acești oameni. Nu de aceea sunt acolo.

– Știu că este pentru Clara și pentru reuniunea familiei, și toate astea. Deși nu îmi pot imagina cum a reușit tatăl tău să obțină o favoare din partea ducelui după editorialul nostru cu Lady Truelove.

Irene nu o lumină.

– Dar cu toate acestea, continuă Josie când ea nu vorbi, acest sejur în casa ducelui ar fi o oportunitate perfectă, Irene. Foarte mult în stilul lui Robert Burns, spuse ea cu un aer cunoscător și cită un vers din Burns.

– Ajunge, Josie. Nu voi lua notițe, așa cum spui tu, așa că încetează să-l citezi pe Burns și fă-mi o favoare. Citește poveștile Elsei și ale lui Hazel și asigură-te că sunt gata până mâine. Am

tergiversat foarte mult lucrurile azi, astfel că mă tem că nu voi avea timp mâine, din moment ce trebuie să fiu înapoi în Upper Brook Street la timp pentru a mă schimba pentru cină, și este aproape ora cinci.

– Stai, spuse Josie cu ochii negri măriți de uimire. Vrei să editez poveștile Elsei și ale lui Hazel pentru tine?

– Da, dacă crezi că te poți descurca.

– Doar uită-te la mine! Dumnezeule, adăugă ea, încă arătând uimită, mă lași să corectez. Cine ar fi crezut asta? Cred că planetele s-au oprit în orbitele lor.

– Da, fu de acord Irene cu un oftat în timp ce o imagine cu zâmbetul devastator al lui Torquil îi trecu prin minte din nou, trezindu-i aceleași emoții care înainte, care îi opreau bătăile inimii. Cred că s-au oprit.

Era șase fără un sfert când Irene ajunse în Upper Brook Street. Se duse direct în camera ei, sperând că va avea timp de o baie în acea cadă magnifică înainte de cină, dar imediat ce intră în cameră, planul îi fu aruncat pe fereastră.

Ușile către camera Clarei erau deschise și abia își aruncă geanta pe un scaun și își scoase pălărie înainte ca sora ei să vină din camera ei, deja schimbată pentru cină într-o rochie din brocart verde.

– Slavă Domnului că te-ai întors. Am crezut că vei veni mult mai devreme.

– Totul a durat foarte mult azi. Nu m-am putut... hm... nu m-am putut concentra. Și apoi, traficul a fost îngrozitor. A durat secole să găsesc o trăsură, și când am găsit, s-a târâit în jurul pieței Trafalgar, absolut înțesată...

– Nu mai contează asta acum, îi întrerupse Clara explicațiile. Trebuie să te schimbi numaidecât, pentru că trăsurile ducelui vor veni de la grajduri în mai puțin de jumătate de oră pentru a ne lua. Ieșim, spuse ea și făcu un semn cu mâna către pat. Am avut grijă să ți se calce rochia și am aranjat totul în speranța că vei veni la timp pentru a ne însoți.

Irene se uită peste umăr și își văzu rochia de seară din mătase albastră întinsă pe pat, împreună cu diferite piese de lenjerie alături.

– La timp pentru ce? întrebă ea, dându-și jos jacheta. Unde mergem?

– Mai întâi, luăm o gustare la Criterion, apoi la teatru, apoi cina la Savoy. Nu este minunat?

– Merge toată lumea? întrebă Irene gândindu-se la duce, și nu era sigură că minunat era cuvântul potrivit.

– Doar doamnele, spuse Clara dând din cap.

Irene răsuflă ușurată. După seara de ieri și dimineața din acea zi, era confuză și era bucuroasă să găsească o ocazie să se adune, fără el prin preajmă pentru a-i întuneca gândirea.

– Ce piesă vedem?

– Oscar Wilde. *O femeie fără importanță*. Nu mai vorbi, Irene, și grăbește-te.

Urmară douăzeci de minute de nebunie în care, cu ajutorul Clarei, se schimbă în hainele de seară. Cu șalurile de mătase în mână, alergară pe coridor, întâlnindu-se cu Angela și cu Sarah care erau, de asemenea, în întârziere. Toate patru ajunseră în foaier, fără respirație și râzând, chiar în momentul când Boothby anunță sosirea trăsurilor de la grajduri.

Graba nebună cu care începuseră seara continuă pentru următoarele șapte ore. Strălucitorul și zgomotosul Criterion, umorul inteligent al lui Oscar Wilde, entuziasmul de a sta în loja ducelui și cina privată elegantă de la Savoy – toate se petrecuseră cu o viteză amețitoare, lăsând-o pe Irene extenuată, fericită și un pic amețită atunci când reveniră în Upper Brook Street, chiar înainte de ora unu și jumătate.

– Oh, Doamne, spuse Irene și căzu pe pat cu un oftat, în timp ce Clara o urmă în camera ei și închise ușa. Aceasta a fost o avanpremieră a lucrurilor care vor urma?

– Cred că da, răspunse Clara, venind să se așeze pe margine patului lângă ea. Ți-a plăcut?

– Trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Mai ales la Criterion. O mâncare atât de bună. Și la Savoy, mormăi ea și își duse mâna la stomac. Mă tem că nu ar trebui să mai mănânc zile bune.

– A părut că te-ai simțit bine, spuse Irene întorcându-se spre sora ei. V-am văzut pe tine și pe Lady Angela vorbind foarte aproape una de cealaltă de câteva ori.

– Vorbeam despre acțiunea de caritate pe care vrea să o înceapă, deși nu am putut vorbi foarte mult – Criterion este atât de gălăgios, și nimeni nu dorește să vorbească în timpul unei piese de teatru.

– Chiar acum, gemu Irene, simt că nu mai pot vorbi deloc. Nici nu mai pot respira. Se întoarse, încercând să se ridice în timp ce Clara se mută. Trebuie să mă ajuți să ies din acest corset înainte de a exploda. Apropo, adăugă ea, întorcându-se astfel încât sora ei să-i poată desface nasturii de pe spatele rochiei, am uitat să-ți spun mai devreme – vom avea o cameristă cât vom sta aici.

– Da, camerista ducesei. M-a ajutat să mă îmbrac de trei ori azi. Mi-a fost de foarte mare ajutor.

– Sunt convinsă. De aceea vom avea propria noastră cameristă, printr-o agenție.

– Da? Ai angajat pe cineva? Ce idee bună!

– Nu îmi pot asuma meritele, îmi pare rău să spun asta. A fost sugestia ducelui. Se opri pentru a-și scoate mănușile, își aruncă corsajul și se dezbrăcă de fustă. Am încercat, la micul dejun, să-i dau înapoi servitoarea ducesei, dar, în schimb, mi-a recomandat această soluție, pentru a nu o jigni – cel puțin acesta cred că a fost motivul, spuse ea încruntându-se și apoi ridică din umeri. Chiar nu înțeleg aristocrația și ce îi ofensează, sincer. Ah, spuse ea cu ușurare în timp ce corsetul i se slăbi. Este mult mai bine. Cum se strâng femeile așa în fiecare zi?

– Mănâncă mai puțin homar cu smântână la cină, spuse Clara râzând și o îmbrățișă, sprijinindu-și obrazul de umărul lui Irene.

– Mănânc prea mult? Probabil că le-am șocat pe toate doamnele de la masă, oftă ea și se întoarse în timp ce Clara o elibera din îmbrățișare. Ești norocoasă să fii o persoană atât de liniștită și de retrasă. Chiar și dacă ai încerca, mă îndoiesc că ai putea jigni pe cineva. Cât despre mine, se pare că ofensez cu fiecare ocazie.

– Mă îndoiesc de asta.

– Cu toate acestea, cu cât mai repede îmi îndeplinesc sarcina și mă întorc la vechea noastră viață, cu atât mă voi simți mai confortabil.

– Ei bine, petreci foarte mult timp vorbind despre ducesă, o atenționă Clara în timp ce Irene își desfăcu corsetul și aruncă haina ofensatoare pe pat. Ești..., spuse ea și făcu o pauză, înclinându-și capul și ciupind vârfurile degetelor mănușilor ei. Faci vreun progres?

– Din nefericire, nu. Întoarce-te să te ajut. Nu am putut vorbi deschis despre Foscarelli, bineînțeles, continuă ea în timp ce sora ei se întoarse, din moment ce eram înconjurate de familia ei.

– Presupun că este precum elefantul din cameră, spuse Clara.

– Da, exact, râse Irene. Toată lumea știe despre el, dar nimeni nu vrea să recunoască. De fiecare dată când am avut ocazia să spun un cuvânt sau două de îngrijorare cu privire la el, tot ce mi-a mărturisit a fost cât de minunat este, sau cât de frumoasă este casa pe care ea a cumpărat-o pentru ei, sau cât de emoționant este să vrei să te căsătorești în loc să tărăgănezi lucrurile. Înțeleg că primul ei soț a fost un bărbat aspru, spuse ea și făcu o pauză, cu mâinile încă pe șnururile corsetului surorii ei. Nu sunt sigură că o pot face să se răzgândească chiar dacă îmi doresc să încerc. Pare atât de fericită. Oh, Clara, ce să fac?

– Trebuie să faci... ceva? spuse încet sora ei, după ce se gândi un pic.

– Bineînțeles că trebuie. Știi ce este în joc pentru mine.

– Dacă nu reușești, spuse Clara, întorcându-se și punând o mână pe brațul ei, ar fi chiar așa de îngrozitor?

– Da! Aș pierde definitiv ziarul.

– Adevărat, dar..., spuse Clara în timp ce făcea un semn la lucrurile din jur. Chiar ar fi o alternativă atât de rea o viață precum aceasta?

– Nu ar fi așa, nu pentru noi, indiferent ce se întâmplă. Nu vom mânca la Criterion și nu vom merge la teatru tot timpul. Ellesmere nu este nici pe departe atât de bogat precum ducele. Dacă nu ești îndeajuns de isteață să pui mâna pe un aristocrat extrem de bogat, nu vom avea niciodată o viață precum aceasta.

– Știi la ce mă refer.

– Știu. Dar..., făcu o pauză, încercând să găsească o metodă prin care să-i explice punctul ei de vedere. O viață plină de întâlniri și distracții, participând la sezon și strângând fonduri pentru cauze sociale și organizând petreceri acasă – este o viață ocupată, cu siguranță, dar nu este... îndeajuns de satisfăcătoare pentru mine. În urmă cu un an sau doi, ar fi fost, dar acum? Nu. Îmi place ceea ce fac. Își înclină capul, uitându-se la fața surorii ei. Știu că pentru tine este diferit. Visezi la o astfel de viață.

– Voi fi fericită să mă întorc la viața noastră așa cum era înainte, minți Clara, mușcându-și buzele, spunându-i astfel adevărul lui Irene.

– Dar nu la fel de fericită cum ai fi dacă ai avea un loc în societate.

– Nu sunt sigură. Mă îndoiesc că aș avea curajul să fac asta fără tine lângă mine, spuse Clara îndurerată. Este egoist din partea mea să-mi doresc asta pentru amândouă, știind că tu nu îți dorești deloc?

– Bineînțeles că nu. Dar nu pot să mă împac cu ideea că viața mea va fi una în care voi observa reguli care par atât de triviale, sau chiar de-a dreptul prostești, și să fiu preocupată doar de rochiile cu care mă îmbrac la o anumită oră și pentru un anumit bal, și cine stă lângă cine și să asist la modul în care conversațiile se opresc când cineva – probabil eu – spune ceva controversat. Totul să fie stabilit pentru mine, să nu am nici un pic de control. Înțelegi ce vreau să spun?

– Cred că da.

– Cu toate acestea, adăugă ea imediat, voi face tot ce voi putea ca tu să nu suferi din cauza alegerilor mele. Poate că lui Ellesmere nu îi place ca nepoata lui cea mare să publice un ziar, dar dacă poate trece peste acest aspect și te sprijină să intri în societate, eu voi fi încântată. Tu, draga mea soră, meriți toate balurile și piesele de teatru și cinele de la Criterion la care poți participa.

– Și petreceri pe apă, sper? Ți-a spus ducesa despre asta?

– A menționat că urma să aibă loc, dar atât.

– Torquil lucrează la asta de cinci zile. Dacă este o zi frumoasă, vom pleca din Queen's Wharf la ora 10, vom merge la grădinile Kew și vom lua prânzul la un picnic, apoi ne vom întoarce. Anunți că îți iei liber și mergi cu noi. Va fi minunat.

– Doar dacă nu vom avea rău de mare, spuse ea rânjind. Asta ar strica petrecerea.

– Ducesa m-a avertizat că se poate întâmpla asta, dar a mai spus și că este puțin probabil să se întâmple pe râu. Navigatul pe mare este, într-adevăr, îngrijorător. Dar în această situație, a spus că ar trebui să mănânc niște biscuiți cu bicarbonat înainte de a mă urca la bord. Și m-a asigurat că dacă mi se va face rău, barca va acosta imediat. Vei veni, nu-i așa?

– Întrebarea cea mai importantă este dacă ai nevoie de mine să vin.

– Nu este vorba de asta. Mi s-a spus că nu vor mai fi alți oaspeți. Doar noi și familia, și mă voi descurca destul de bine în compania

lor, acum că am ajuns să-i cunosc un pic. Lady Angela și Lady Sarah sunt mereu foarte drăguțe. Dar ar trebui să vii și tu.

Irene era tentată. Să meargă cu un iaht, cu scaune frumoase pe punte, cu pahare de șampanie și cu râul în jur suna la fel de tentant acum cum sunase și ieri. Și cât de des avea șansa unei astfel de excursii? Cu toate acestea, înainte de a se decide, Clara vorbi din nou.

– Mai este ceva ce ar trebui să știi. Torquil a vorbit cu Ellesmere, și vicontele a fost de acord să fie la Kew la prânz la aceeași oră ca și noi. Casa lui, mi s-a spus, este foarte aproape de acel loc, la Brentford, astfel că Kew ar fi la o distanță mică pentru el. A promis că va fac o plecăciune când ne vom întâlni, acceptându-ne.

– Cât de amabil din partea lui, pufni Irene. Știu, știu, continuă ea în timp ce Clara începu să vorbească. Înțeleg cum se fac astfel de lucruri. Mai întâi se înclină, apoi au loc introducerile, apoi vizitele, apoi invitațiile... Înțeleg toate astea, spuse ea în timp ce vocea i se stinse cu un oftat, amintindu-și vorbele lui Torquil de la micul dejun. Oh, Clara, doar că sunt atât de al naibii de încăpățânată. Urăsc faptul că un bărbat căruia nu i-a păsat niciodată de noi este acum înclinat să facă asta pentru că un seamăn de rang superior i-a cerut-o.

– Știu. Dar dacă bunicul nostru se înclină în fața noastră, ți-ar fi atât de greu să faci la fel?

– Oh, îngrozitor, spuse ea veselă. O voi face, bineînțeles, de dragul tău.

– Atunci este stabilit și vei veni cu noi? întrebă sora ei zâmbind, făcând să pară un sacrificiu mic pentru mândria sa.

– Presupun că trebuie să fac asta, acum. Josie se poate descurca o singură zi.

– Nu ai putea să o lași mai mult? Să spunem... două săptămâni?

– Eu..., spuse ea și își aminti cuvintele lui Torquil din noaptea precedentă. Făcu o pauză și înghiți cu greutate, neputând întreba ceea ce voia să întrebe, fiindu-i teamă de răspuns. Te stânjenește faptul că vreau să continui cu ziarul cât suntem aici?

– Să mă stânjenească? Oh, nu.

– Dar după aceea? Dacă lucrurile vor merge bine, speri că nu voi continua, nu-i așa? Ai fi fericită să renunț de tot la el.

– Nu m-am gândit atât de departe. Doar mă simt bine. Și singurul lucru pe care îl știu este că aș prefera să îți acorzi un pic de timp

să te simți bine cât ai ocazia. Lady David are dreptate, să știi. Să fii în ambele lumi, timp de două săptămâni, va fi epuizant.

– Lady David este un motiv în plus pentru mine să găsesc o metodă să o fac pe mama lui Torquil să se răzgândească pentru a putea pleca de aici. Dar, în orice caz, nu trebuie să-ți faci griji pentru viitorul tău. Dacă reușesc, ducele tot trebuie să-i plătească lui Papa o parte din bani, care vor fi folosiți pentru zestrea ta. Nu mă contrazice, adăugă ea în timp ce sora ei începuse să protesteze, pentru că sunt decisă.

– Dar sună ca și cum și ducesa este hotărâtă, Irene. Nu văd cum ai putea vreodată să o convingi.

Dintr-odată, lui Irene îi veni o idee, o soluție atât de simplă încât rămase uimită că nu se gândise la asta dinainte.

– Asta este, spuse ea bucuroasă. Am privit situația aceasta dintr-o perspectivă greșită. Ducesa nu trebuie convinsă de nimic.

– Nu înțeleg..., spuse Clara uitându-se la ea, pe bună dreptate uimită.

– Nu va fi un lucru ușor de făcut, șopti ea, gândurile alergându-i prin minte în timp ce ideea prindea contur. Dar va fi mult mai ușor pentru conștiința mea. Îmi voi lua timpul necesar. Făcu o pauză, mustăcind. Cum voi putea găsi asta?

– Așa cum am încercat să-ți spun, ai putea să-ți iei timpul necesar. O vacanță de două săptămâni...

– O vacanță? Dumnezeule, ai perfectă dreptate. O vacanță este exact ceea ce am nevoie, spuse Irene chicotind la uimirea evidentă a surorii ei. Vei fi încântată să afli că m-am răzgândit. Nu voi mai munci atât de mult pe cât îmi propusesem. Va trebui să mă întorc acasă în fiecare zi pentru o oră, bineînțeles, doar pentru a mă asigura că lucrurile merg cum trebuie și că Papa nu a transformat biroul ziarului înapoi în bibliotecă în lipsa noastră, dar în afară de asta, îi voi delega lui Josie toate atribuțiile pentru următoarele două săptămâni și îmi voi petrece timpul rămas ieșind în lume cu tine.

– Vei face asta?

– Da. Și mă voi strădui să mă port frumos cu ducele, continuă ea neputându-se abține să nu râdă la expresia uimită a surorii lui. Trebuie. Este singurul lucru de făcut, nu înțelegi?

Era evident că sora ei nu înțelegea nimic și că arăta foarte confuză.

Irene râse din nou și o pupă zgomotos pe obraz pe sora ei.

– Și tu ești cea care m-a făcut să-mi dau seama de asta. Oh, Clara, este nemaipomenit!

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, dar... Clara făcu o pauză, căscând. Dar mă tem că va trebui să explici totul de dimineață, pentru că mă duc la culcare. Și după ce ai muncit toată ziua, și tu ar trebui să mergi la culcare, adăugă ea în timp ce își aduna lucrurile împrăștiate și se îndrepta spre camera ei.

– Mă voi duce, mă voi duce, o aprobă Irene, dar cu mintea încă în altă parte chiar și după ce se îmbrăcă cu cămașa de noapte și se băgă în pat.

Mai trecu ceva timp înainte de a adormi, rămasă cu ochii în tavan și gândindu-se la cea mai potrivită abordare. Avea să fie la fel de dificil precum calea pe care Torquil o dorise pentru ea, sau poate chiar mai dificil. Dar, urmând-o, va avea o conștiință curată, pentru că nu va interveni în fericirea unei alte femei și nu ar acționa împotriva a ceea ce simțise a fi un sfat corect.

Dar cum să se descurce? Irene se întoarse pe o parte, gândindu-se. Ar fi ca și cum ar escalada un ghețar. Poate nu imposibil, dar cu siguranță nu ușor.

Aceasta era provocarea, dar, deși Irene rareori era intimidată de ceva, chiar și ea trebui să admită că găsea această provocare în mod particular un pic descurajantă. De fapt, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât devenea mai descurajantă, ținând-o trează și mai mult.

În cele din urmă, Irene cedă. Fie că era ideea care nu îi dădea pace, fie pentru că mâncase prea gras, sau era bucuria serii, pur și simplu nu îi era somn. Dând la o parte așternuturile, coborî din pat. Poate că o carte ar fi ajutat-o, se gândi ea în timp ce aprindea lampa. Ceva foarte plictisitor. *Predicile lui Fordyce*, poate, sau o versiune completă a *Poveștilor din Canterbury* a lui Chaucer. Acestea ar adormi pe toată lumea.

Se schimbă de cămașa de noapte cu o rochie pentru ceai, în cazul în care paznicul nu era adormit la postul său, apoi ridică lampa și ieși din cameră, mergând pe coridor în picioarele goale.

Nu trebuia să-și fi făcut griji pentru paznic, pentru că acesta era picat într-o parte în scaunul lui de lângă scări, cu ochii închiși și cu gura deschisă, sforăind încet. Trecu tiptil pe lângă el și coborî

la etajul următor, dar, în timp ce se îndrepta spre coridorul unde era biblioteca, lumina slabă care se vedea prin ușa camerei îi dădu de înțeles că nu era singura persoană din casă care încă era trează.

Irene se opri, ezitând. Nu era, știa, un lucru recomandat să bântuie la ora aceea. Pe de altă parte, deja era acolo și nu voia să se întoarcă la etaj și să se uite la tavan pentru tot restul nopții.

Porni din nou, dar când ajunse la bibliotecă, fu nevoită să se oprească iar când văzu că în fața ei era chiar ghețarul pe care își propusese să-l cucerească în dimineața următoare.

Torquil stătea cu fața la ușă, la biroul lui și scria o scrisoare, la fel cum fusese și cu o seară în urmă, deși îmbrăcat mai puțin formal, într-o haină brodată și cu o cămașă în loc de costumul pentru cină și lavaliera albă. Preocupat cu sarcina sa, încă nu o văzuse stând acolo, și Irene știu că ar trebui să se întoarcă înainte ca el să o vadă. Era mijlocul nopții. Nu se cădea.

Se mișcă pentru a pleca, dar chiar atunci îi atrase atenția și el își ridică privirea, înlemnind și cu o expresie de stupoare pe față. Asta, se temea ea, nu era bine. Trebuia să plece, dar părea că privirea lui o ținea în loc.

– Nu am putut dormi, îi scăpă ei. Am coborât după o carte.

El se ridică, și, dacă simți vreun pic de uimire văzând-o, îi dispăru imediat de pe față, luându-i locul o politețe dezinteresată.

– Domnișoară Deverill, spuse el și făcu o plecăciune.

– Sper că nu vă deranjez, se scuză ea dregându-și vocea.

– Deloc, zise ducele și întinse un braț către rafturile de cărți aliniate pe pereții de lângă el, invitând-o să-și aleagă orice carte dorește.

Ea ezită, știind că avea două opțiuni. Putea mormăi o scuză jalnică și apoi să plece precum un iepure speriat sau putea începe cățărarea acelui ghețar. Irene își ridică bărbia, trase adânc aer în piept și păși înainte.

Capitolul 12

Henry nu fusese niciodată genul care să creadă în soartă. Destinul, simțise mereu, era în puterea omului, prin prisma voinței, poate cu puțin sprijin divin din când în când. Cu toate acestea, în seara asta, cu Irene Deverill stând în fața lui în rochia-i largă și părul auriu căzându-i pe umeri, începu să se teamă că voința era inutilă și că divinul avea un simț afurisit a ceea ce era util.

După plimbarea lui din seara precedentă, avusese un somn bun și se trezise în această dimineață convins că era din nou pe teren sigur. Chiar și la micul dejun cu ea fusese îndeajuns de bine, și întreaga dimineață și aproape toată ziua fusese capabil să-și alunge din minte imaginea feței ei superbe, luminată de râs. Dar apoi organizase plimbarea pe apă și se întrebase dacă i-ar plăcea să meargă cu barca. Îl sunase pe Ellesmere, un lucru care îl forțase să vorbească despre ea. Mai rău, apoi se dusese la agenția Merrick și îi alesese o servitoare, lucru care îl făcuse să-și imagineze lucruri despre hainele și lenjeria ei, un teren foarte nesigur, și se hotărî că ar fi cel mai bine să nu meargă cu ele la teatru în seara aceea. În astfel de cazuri, o direcție clară era singura cale onorabilă pentru un bărbat.

Negândind la aceasta acum, se forță să aibă o expresie politicoasă, dezinteresată, care i se cerea unui om civilizat și se ridică în picioare.

– Domnișoară Deverill, spuse el și se înclină, dar în timp ce făcea asta, îi văzu picioarele goale pe sub mătasea roză și corpu-i începu o răscoală împotriva civilizației, și atunci se smuci, stând drept.

– Sper că nu vă deranjez, spuse ea dregându-și vocea.

„Deranjat", consideră el, era un fel de a descrie cum se simțea.

– Deloc, minți el și se forță să-și amintească de ce venise ea acolo.

Se întoarse ușor, făcând un gest cu brațul, invitând-o să cerceteze rafturile cu cărți.

Ea trecu pe lângă el și, în timp ce el se întorcea, se pregăti să se scuze și să fugă înainte ca imaginația lui mult prea bogată să-l ducă și mai mult în agonie sau, mai rău, să facă ceva ce ar regreta.

– Mă bucur că v-am întâlnit, de fapt, spuse ea. Acesta ar putea fi un moment excelent pentru noi să vorbim.

– Să vorbim?

Acea noțiune imposibilă îi dădu un impuls să acționeze. Începu să se gândească și își pregăti o scuză – ora târzie sau cât de obosit era. Dar când se întoarse, nu își mai aminti nici o scuză de a pleca.

Ea era aplecată, căutând printre rafturile de jos, cu lampa pe podea, lângă ea. El îngheță, uitându-se la formele de neconfundat ale coapselor și ale fundului ei, vizibile prin stratul subțire de mătase roz, făcându-l perfect conștient că nu avea nimic pe dedesubt. Nu avea pantalonași, nu avea chiloți, nu...

„Oh, Dumnezeule, ai milă..."

Pironit, se uita fix la ea, simțind cum îi crește dorința și cum îi slăbește curajul.

– Pare că aveți ceva important pe care doriți să-l discutați.

– Poate aștepta, dacă doriți. Doar că..., spuse ea și se apleacă și mai mult, întinzându-se să ia o carte, și el știu că nu pleacă nicăieri. Această întâlnire este oarecum accidentală.

– Predestinată, ați putea spune, afirmă el în timp ce traversa camera către ea, cu privirea ațintită asupra coapselor ei, cu fantezii în minte.

– Exact, spuse ea și se îndreptă, întorcându-se către el în timp ce el se opri lângă ea. Toată lumea este în pat, deci nu ne va auzi nimeni.

Natura mai primitivă a lui Henry era foarte conștientă de acest lucru.

– Și ceea ce vreți să discutăm este un subiect interzis?

Dintr-un motiv anume, ceea ce spuse el o făcu să râdă.

– Interzis? Oh, nu. Doar că este mai ușor de vorbit despre mama dumneavoastră dacă nu există nici o șansă să ne audă.

– Mama mea? spuse el și se simți ca și cum tocmai fusese stropit cu apă rece. Vreți să vorbim despre mama mea?

Vorbitul, mai ales despre mama lui, părea ridicol chiar atunci, dar era un subiect de discuție mult mai sigur decât cel la care se gândise el. Neștiind dacă să fie ușurat sau dezamăgit de acest lucru, Henry își calmă dorința și se resemnă cu conversația.

– Ce este cu ea?

– De fapt, aș vrea mai degrabă să vorbesc despre Foscarelli. Presupun că l-ați întâlnit?

– Ce Dumnezeu v-a făcut să credeți asta? spuse el clipind uimit.

– Ei bine... am presupus. Mi-ați spus că ați încercat să-l mituiți.

– Așa am făcut. Prin intermediul avocaților mei.

– Avocați? spuse ea și se uită uimită la el, dând din cap în timp ce râdea ca și cum nu-i venea să creadă ce auzea.

– Asta vă amuză, domnișoară Deverill?

– Evaluarea dumneavoastră cu privire la caracterul acestui om și adecvarea lui sunt bazate pe ceea ce ați auzit, nu din ce ați aflat din propria cunoaștere și experiență. Îmi condamnați bietul ziar că lansează bârfe când este vorba despre familia dumneavoastră, și cu toate acestea, păreți dispus să îmbrățișați cu inima deschisă bârfele când este vorba despre cineva pe care nu doriți să-l plăceți. Un pic ipocrit, nu credeți?

– Asta este ridicol.

– Este? Pretindeți că disprețuiți bârfa și zvonurile, cu toate acestea, acele criterii par să stea la baza întregii dumneavoastră păreri despre acest bărbat.

– Și?

– Nu credeți că ar trebui să-l întâlniți personal înainte de a-i evalua caracterul?

– Nu pot face asta, spuse el, întreaga idee părându-i-se îngrozitoare. Nu este posibil.

– De ce nu? întrebă ea râzând din nou și ridicându-și mâinile într-un gest de nedumerire.

– Nu am fost niciodată prezentați. Nu mi s-a oferit nici o prezentare în numele lui, și chiar dacă s-ar fi întâmplat, ar trebui să o refuz. Nici măcar mama nu ar sugera-o.

Ea scoase un sunet de nerăbdare și se întoarse către rafturile cu cărți.

– Voi, aristocrații și regulile voastre, șopti ea în timp ce scoase un volum pe jumătate și se uită la titlu. Atât de prostești.

– Poate că așa vă par dumneavoastră, cu toate acestea, ele există și eu trebuie să le urmez, pentru că, spre deosebire de dumneavoastră, nu sunt dispus să suport consecințele dacă nu fac asta.

– Atunci cum l-a întâlnit mama dumneavoastră, dacă regulile acestea sunt atât de importante, întrebă ea întorcându-se spre el după ce puse cartea înapoi la loc.

– A dorit să i se facă un portret. L-a angajat. Apoi s-a decis ca el să o învețe să picteze în ulei. Un lucru a dus la celălalt și iată-ne.

– Era atrasă de el și voia să aibă o aventură, vreți să spuneți, zise ea râzând. Cât de adorabil de neastâmpărat din partea ei. Oh, duce, chiar îmi place de mama dumneavoastră.

– Mă bucur să aud asta, dar nu văd ce poate fi încântător la o aventură.

Chiar când pronunța acele cuvinte, își dădu seama cât de prostesc sunase. Și ea la fel.

– Nu vă dați seama? spuse ea, ochii castanii strălucindu-i poznaș. Chiar nu vă dați seama?

El se încordă, simțind pericolul față de calmul nou găsit, și se temu că era chiar acel ipocrit despre care ea vorbea, acuzându-l, în timp ce dorința pentru ea se aprinse din nou.

– Aș prefera să nu vorbesc despre condițiile în care a avut loc aventura mamei, dacă nu vă deranjează. Este, până la urmă, mama mea.

– Este foarte romantic, nu-i așa? continuă domnișoara Deverill, surdă la dorința lui de a schimba subiectul. Să ai o aventură, apoi să te îndrăgostești.

– Nu văd cum, mormăi el, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, foarte stânjenit de această discuție. Din moment ce cu greu poate fi numită dragoste.

– Nu înțeleg cum mama dumneavoastră v-ar putea considera vreodată un romantic fără speranță, spuse ea oftând.

Nici Henry nu putea vedea asta, pentru că gândurile despre femeia din fața lui nu erau ceea ce ar fi numit romantice. Își coborî privirea, corpul începu să-i ardă și știu că se îndreaptă spre teritorii periculoase.

– Aspectul principal, spuse el, ridicându-și din nou privirea către fața ei, este că nu poate avea loc nici o discuție între mine și domnul Foscarelli. Conveniența interzice acest lucru. În timp ce vorbea, era perfect conștient de cât de arogant suna, dar păru singurul lui refugiu în acel moment. Presupun că mă considerați foarte mofturos.

– Este un fel de a spune, zise ea în timp ce trase o altă carte, o deschise și începu să-i răsfoiască paginile.

Acea replică rece, o reamintire a așa-zisei lui ipocrizii, îl făcu să devină imediat defensiv.

– Foscarelli este unic, cu multe cuceriri feminine. Este, de asemenea, ca să fiu crud, pus pe făcut bani. Dacă permit să-i fiu introdus, trimit un mesaj lumii că aprob un astfel de comportament. Nu pot face asta. Și chiar dacă l-aș întâlni, continuă el în timp ce ea deschise gura să-l contrazică, abia dacă mi-ar schimba părerea. Dacă un bărbat s-a comportat precum un lup, dacă a prăduit precum un lup și s-a ospătat precum un lup, contează dacă behăie precum o oaie?

– Oh, pentru Dumnezeu, spuse ea exasperată și închise cartea cu zgomot, acest bărbat ar putea fi curând un membru al familiei dumneavoastră.

– Aș prefera să nu mi se reamintească această posibilitate, o posibilitate, aș putea adăuga, pe care dumneavoastră ar trebui să mă ajutați să o evit să devină realitate.

– Asta se dovedește a fi ceva dificil după cum vă dați seama, spuse ea uitându-se la el și punând cartea deoparte. Sunteți fiul ei. Dacă eforturile dumneavoastră de a o convinge contrariul au eșuat, nu sunt sigură la ce vă așteptați de la mine.

– Să-i scoateți în evidență lipsurile, să-i accentuați reputația. Să o îndemnați la precauție. Sunteți editorul lui Lady Truelove. Cineva ar putea deduce că sunteți și confesorul ei. Scoateți în evidență prietenia cu editorialistul dumneavoastră și îi veți câștiga încrederea. Asta o va putea convinge pe mama să vă asculte.

– Este evident pentru mine – a fost tot timpul, spuse domnișoara Deverill în timp ce dădea din cap, că este o pierdere de vreme să o sfătuiesc pe mama dumneavoastră să nu se căsătorească cu el.

– Pentru că oamenii nu doresc sfaturi, spuse el, amintindu-și cuvintele ei de la micul dejun, cuvintele pe care nici acum nu voia să le accepte. Vor reasigurări cu privire la ce au decis deja.

– Exact, oftă ea. Știu că nu credeți asta, dar când mi-a scris, am urmat toate sugestiile dumneavoastră, și așa cum v-am spus deja, am sfătuit-o cu tărie să-și asigure banii. Faptul că este de neclintit în hotărârea ei de a-l avea nu mă surprinde, dar refuzul de a nu-i acorda o zestre și de a-i oferi o alocație mă uimește, recunosc.

Mama dumneavoastră pare o femeie cu adevărat inteligentă. Nu înțeleg de ce a fost de acord să-i ofere o sumă de bani atât de mare ca parte a căsătoriei.

– Eu înțeleg, spuse el oftând. A făcut-o ca să-mi deturneze planurile.

– Ce vreți să spuneți?

– Știa că voi încerca să-l mituiesc și a evitat ca acest lucru să se întâmple.

– Nu înțeleg. Sunteți foarte bogat, nu-i așa. Cu siguranță sunteți mai bogat decât mama dumneavoastră. Dacă Foscarelli este, într-adevăr, escrocul pe care îl suspectați, de ce nu continuați să ridicați suma de bani până când ajungeți la una pe care el o consideră acceptabilă?

– Nu este atât de simplu. Mare parte din averea mamei – care este considerabilă, apropo – este în fonduri și acțiuni care pot fi convertite cu ușurință în lichidități.

– Cu siguranță și dumneavoastră aveți lichidități, nu?

– Da, însă majoritatea sunt legate de proprietăți și de titlu într-un anumit fel, fie țin de terenuri în sine, dintre care majoritatea sunt asociate proprietăților, fie sunt în fonduri și acțiuni care subvenționează proprietățile prin intermediul câștigurilor pe care le aduc.

– Și transformarea acelor fonduri în lichidități ar fi o problemă pentru dumneavoastră?

– Nu pentru mine. O persoană poate trăi foarte bine cu un venit foarte mic. Dar dacă lichidez bunurile, ar suferi și mulți alții. Sunt sute de persoane care depind de mine și de veniturile pe care le produc proprietățile mele. Nu voi lipsi de fonduri titlul și nu voi risca mijloacele de trai ale celor care depind de mine pentru a cumpăra un vânător de averi, nici măcar pentru mama, și ea știe asta. Știe că oferta ei este cu mult mai bună decât aș putea eu să ofer vreodată. Îl cumpără, și drept rezultat, va fi legată pe viață de un bărbat complet nedemn de ea.

– O concluzie pe care nu puteți să o trageți până nu îl cunoașteți. În ceea ce mă privește, refuz să cred că lucrurile sunt atât de dramatice cum le prezentați dumneavoastră. Este evident că ea îl iubește.

– Dar dragostea nu este mereu legată de fericire. Este un vânător de averi. Chiar credeți că mama ar putea fi fericită cu un astfel de om?

– Poate, spuse ea ridicând din umeri. Mama mea a fost.

– Tatăl dumneavoastră a fost un vânător de averi? întrebă el, uitându-se uimit la ea. Dar familia dumneavoastră a avut bani când tatăl dumneavoastră era tânăr, nu-i așa?

– Detectivii dumneavoastră particulari v-au spus asta?

– Da, mi-au spus, zise el nevăzând nici un motiv să se eschiveze. Din câte am înțeles, Deverill Publishing a fost un concern care, cândva, era foarte prosper. Cu siguranță tatăl dumneavoastră nu a fost nevoit să se căsătorească din considerente financiare.

– Oh, dar exact asta a făcut. Vedeți, tânăr fiind, tatăl meu a fost un pierde-vară – sălbatic și iresponsabil. A fost și foarte nepriceput cu banii – încă este, mă tem. A avut nefericitul obicei de a cheltui toți banii din salariul foarte generos pe care i-l dădea bunicul meu în cadrul companiei. Nu a acordat nici un interes afacerii publicistice și nici o dorință să vină dimineața la muncă, la program, după ce băuse cu o seară înainte. Bunicul meu – care era un om destul de dur, apropo – a devenit exasperat din cauza lui. L-a concediat, l-a dezmoștenit și l-a alungat din casă. I-a spus să nu se întoarcă până când nu a realizat ceva în lume în afara jocurilor de noroc, a băuturii și a alergatului după femei.

– Așa că tatăl dumneavoastră a plecat în căutarea unei moștenitoare și rezultatul a fost că s-a căsătorit cu fiica lui Ellesmere? Dar nu a funcționat, sublinie el când ea îl aprobă dând din cap. După ce părinții dumneavoastră au fugit, vicontele a dezmoștenit-o pe fiica lui și a refuzat să-i ofere o zestre.

– Adevărat, dar nu aceasta era important. Bunicul era mândru că aveam o adevărată lady în familie, fiica unui viconte, și asta l-a făcut să-l primească înapoi pe tatăl meu și să-i intre din nou în grații. Și chiar a reușit să mențină lucrurile așa. Mama, vedeți dumneavoastră, putea face singurul lucru pe care bunicul nu l-a putut face vreodată: să-l țină pe tatăl meu pe calea cea bună. A renunțat la băutură și a muncit din greu să se ridice la nivelul așteptărilor ei.

Un bărbat care consuma coniac în orice moment al zilei cu greu putea fi descris ca fiind pe calea cea bună, dar nu sublinie asta.

– Abia după ce a murit mama, spuse ea ca și cum i-ar fi citit gândurile, Papa a început din nou să bea. Pentru că timp de cincisprezece ani cât au fost căsătoriți, nu s-a atins de nici o picătură de

băutură sau să se așeze la vreo masă cu jocuri de noroc. Dar după ce a murit...

Domnișoara Deverill se opri, un semn de durere vădindu-i-se pe față în timp ce își întoarse privirea.

– Continuați, spuse el. După ce ea a murit...

– Cu siguranță ați văzut singur rezultatul, spuse ea și se uită din nou la el, ridicând din umeri ca și cum nu conta, dar el înțelese opusul. Papa a fost complet distrus. Bunicul a încercat să-l ajute – nu voia să-și vadă fiul cum recidivează, sunt convinsă. Dar apoi a murit și bunicul, și tata nu a mai avut apoi pe nimeni care să-l ajute. A încercat fratele meu, dar după o serie de certuri violente, tata la dezmoștenit și el a plecat în America.

– Și fratele dumneavoastră v-a lăsat aici singure?

– Papa nu era atunci atât de rău cum este acum. Și din moment ce Papa l-a alungat, ce ar fi putut face altceva decât să plece să-și facă un rost singur? Și eu am încercat să-mi ajut tatăl, dar nici asta nu a fost bine. Cred că Papa pur și simplu nu a mai considerat că are vreun motiv să fie responsabil, nu fără mama, spuse Irene și se uită din nou la Henry, care văzu pe fața ei o afecțiune clară pe care consideră că tatăl ei nu o merita. A iubit-o, vedeți. Poate că a fost un vânător de averi atunci când a cunoscut-o, dar s-a și îndrăgostit de ea. Și ea l-a iubit pe el.

– Dar după moartea mamei dumneavoastră, lucrurile s-au degradat, înțeleg?

– Da, spuse ea cu un râs forțat și lipsit de umor. În ciuda tuturor eforturilor bunicului meu de a-l învăța, tatăl meu nu a putut niciodată să dezvolte o înclinație pentru afaceri, bietul prostuț. A început din nou să bea și să facă investiții nesăbuite. Cu cât pierdea mai mult, cu atât bea mai mult și cu atât mai iresponsabil devenea.

– Mă tem că încercarea de a recupera pierderile este un lucru foarte obișnuit la oamenii care sunt pasionați de jocurile de noroc. Și băutul mult încețoșează mintea. Cu toate acestea, a fost dificil pentru dumneavoastră și sora dumneavoastră.

– Asta nu contează. Pot avea grijă de mine și de sora mea. Dar nu vedeți de ce vă spun toate aceste lucruri? Poate că tatăl meu a fost un vânător de averi și un escroc, cu toate acestea a făcut-o fericită pe mama.

– În ciuda puținelor șanse.

– Poate, dar nu aceasta este ideea. Tata este un om slab, nu este nici un dubiu cu privire la asta. Și unele femei nu ar fi fericite cu un astfel de bărbat, sau cu un bărbat precum Antonio Foscarelli, în cazul acesta. Dar nu toate femeile sunt la fel.

El își frecă fruntea cu mâna, încercând să decidă ce să spună. Își aminti impresia mai puțin decât plăcută despre tatăl lui Irene și simți că este discutabil cât de fericită ar fi putut fi mama lui cu acel bărbat. Pentru el, imaginea familiei ei pe care tocmai o prezentase era un sentiment care ignora realitatea crudă: un escroc nu se putea schimba cu adevărat niciodată. Poate avea intenția să o facă, ar putea să-și țină viața în ordine pentru o perioadă de timp de dragul celor la care ține, dar era în primul rând și în ultimul rând, pentru totdeauna, un escroc. Spunând asta nu ar fi făcut decât să susțină argumentul împotriva căsătoriei mamei lui, dar când se uită la Irene, blândă și plină de compasiune pentru părintele ei, nu putu să o facă.

– Încep să înțeleg, spuse el în schimb, de ce vă simțiți atât de confortabil dându-i mamei sfatul pe care i l-ați dat. Ați crezut că este precum mama dumneavoastră.

– Nu chiar. Am crezut că mamei dumneavoastră, ca și mamei mele, trebuie să i se acorde prezumția că știe ceea ce simte și ceea ce gândește, și să fie singura care ar putea sau ar trebui să decidă unde se află adevărata ei fericire.

– Cu acel bărbat.

– Știți, ar putea să o iubească sincer.

– Credeți asta, spuse el și nu se putu abține să nu râdă.

– Este posibil. Așa cum am spus, tatăl meu s-a îndrăgostit de mama. A fost după ce a început să o curteze, dar cu toate acestea, chiar s-a îndrăgostit de ea. În ceea ce-l privește pe Foscarelli, nu pot spune ce simte, cred că cineva ar trebui să întâlnească pe altcineva înainte de a emite păreri cu privire la caracterul lor, și nu l-am întâlnit pe bărbat. Mi-ar plăcea să o fac, pentru că sunt curioasă în legătură cu el, recunosc.

– Nu vă puteți întâlni cu el, spuse Henry nevenindu-i să creadă ceea ce auzea.

– De ce nu?

Ideea ca domnişoara Deverill, care nu numai că era o femeie nemăritată, dar şi una incredibil de frumoasă, să fie în apropierea acelui escroc era suficientă pentru a-l face pe Henry să simtă o furie totală.

– Nu, spuse el, dând din cap. Este o cunoştinţă de neacceptat pentru dumneavoastră în aceeaşi măsură în care este pentru mine. Ba mai mult, chiar, pentru că sunteţi o tânără domnişoară.

– Un lucru care cu atât mai mult mă face să vreau să-l cunosc, spuse ea râzând, respingând cu repeziciune regulile care guvernau lumea lui. Se spune că este un bărbat fascinant.

– Şi cobrele sunt fascinante, dar tot sunt otrăvitoare. Întâlnirea cu el v-ar pune reputaţia serios în pericol. Este un libertin, un desfrânat, complet imoral.

– Hmm... spuse ea cu un zâmbet care îi spuse lui Henry că nu o impresiona deloc. Cu fiecare cuvânt, îmi oferiţi şi mai multă înţelegere cu privire la farmecul bărbatului.

– Fiţi serioasă, îi făcu el observaţie. Publicaţi un ziar de scandal, aşa că probabil ştiţi că Antonio Foscarelli este un fustangiu notoriu, deşi nu pot spune dacă acea reputaţie este datorată în mare parte legăturilor lui cu femeile sau portretelor lui cu ele nud.

– Legături? Portrete nud? spuse ea ridicându-şi mâinile, prefăcându-se complet şocată. Oh, Dumnezeule!

– Observ că aţi luat în serios cuvintele mamei mele de a mă tachina, spuse el uitându-se la ea, fără să fie amuzat.

Ea se opri, punându-şi mâinile pe piept, atrăgându-i imediat privirea la pielea albă de sub vârful degetelor ei. Toată dorinţa pe care o stăpânise de când intrase ea în cameră se aprinse din nou, mai puternică decât oricând, şi îi veni în minte faptul că nici o femeie pe care să o fi cunoscut vreodată nu avusese talentul de a-i provoca, în acelaşi timp, atât dorinţă, cât şi furie.

– Domnişoară Deverill, începu el.

– Orice artist cu un caracter decent este celibatar, desigur, continuă ea cu solemnitate gravă. Şi pictează vase cu fructe care îţi taie respiraţia.

Exasperarea lui se transformă în supărare amuzată şi, în timp ce îşi ridică privirea de la pieptul ei, în sus, spre gâtul delicat, spre faţa uimitor de frumoasă şi în ochii ei, corpului lui nu îi mai păsă deloc că toată bucuria ei era în detrimentul lui.

Cu toate acestea, mintea îi lucra pentru a le aminti amândurora ceea ce era important.

– Ideea dumneavoastră nu merită discutată, din moment ce tot ceea ce încercăm să facem este să o împiedicăm să se căsătorească cu el.

– Ceea ce, așa cum încerc să vă spun, nu va funcționa. Aș putea să-i înșirui defectele în fața ei de-acum și până la sfârșitul timpului, și așa ați putea face și dumneavoastră, și oricine din familie, și mă îndoiesc că i-ar schimba sentimentele pentru acest bărbat.

– Atunci ați face bine să veniți cu o altă soluție să o determinați să se răzgândească.

– Sau ați putea să vă resemnați în fața hotărârii ei, să-mi permiteți o încercare de a-l convinge să semneze o înțelegere și să vedeți ceea ce este mai bun din ce se întâmplă. Nu îi confirmă acea sugestie cu un răspuns, dar expresia lui probabil că spunea foarte clar ce gândea. Serios, Torquil, strigă ea, sunteți cel mai imposibil bărbat. Să știți că nu puteți controla totul și pe toată lumea.

– Se pare că nu, șopti el, uitându-se la femeia care părea a fi capabilă să-i distrugă tot controlul de sine într-o clipită. Și cu toate astea, sunt hotărât.

– Dacă mama dumneavoastră vrea să se căsătorească cu el, cine sunteți dumneavoastră să spuneți că nu poate? Dacă este îndrăgostită de el, cine sunteți dumneavoastră să o judecați pentru asta?

– Dragoste? spuse el cu dispreț, dând din cap cu putere. Nu este dragoste.

– Bineînțeles că este. Este pe cale să sacrifice totul, să riște totul pentru a fi cu acest bărbat. Ce ar putea fi altceva dacă nu dragoste?

– Este pasiune. Pasiune pură și de nestăpânit.

– Pasiune. Dragoste, spuse ea ridicând din umeri și râzând în timp ce se uita la el, dându-și pe spate buclele aurii, răspunzând celor mai întunecate dorințe din el. Este o diferență așa de mare?

– Este o diferență imensă. Una este stabilă, de durată, sănătoasă. Cealaltă este sălbatică, de nestăpânit, nebună..., spuse el și se opri, uimit de inocența care îi lumina râsul și fața ridicată către el. Habar nu avea despre ce vorbea el. O dorea cu o îndârjire care îi tăie respirația, o femeie pe care o știa de cinci zile. La naiba, o dorise de când abia o cunoscuse de cinci secunde. Dar ea nu știa nimic de genul acela de sentimente. Foamea, disperarea, dorința

durereoasă – acestea erau senzații pe care ea nu le experimentase încă. Vreți să știți diferența dintre pasiune și dragoste? continuă el și își puse o mână în jurul taliei ei, trăgând-o puternic spre el, înclinându-și capul. Aceasta este pasiune, spuse și o sărută.

Capitolul 13

Fiind deja sărutată o dată, la vârsta de treisprezece ani, Irene se gândi că era oarecum pregătită pentru o a doua astfel de experiență. Acea tentativă de sărut cu băiatul de vizavi, când își lipiseră buzele, întreruptă imediat de pașii guvernantei care se apropia, fusese una blândă, dulce și, adevărul fie spus, destul de dezamăgitoare.

Sărutul lui Torquil nu era deloc așa.

Nu era nici dulce și nici blând. În schimb, era puternic și fierbinte, deloc experimental, și îi provocă un fior pe care nu îl mai simțise înainte în viața ei.

Închise ochii și, în momentul în care făcu asta, el îi copleși simțurile. Nu mai era nimic pe lume decât el. Parfumul lui – săpun de Castilia, apă de colonie Bay Rum și ceva mai pătrunzător. Gustul lui – coniac și fructe. Brațul lui precum o centură de oțel în jurul taliei ei. Haina lui, catifea moale și bumbac aspru sub palmele ei, iar sub acestea, inima lui, bătându-i cu putere în piept.

El își deschise buzele, îndemnându-le și pe ale ei să se deschidă, dar când ea se supuse, limba lui îi pătrunse în gură și ea sări înapoi, întrerupând sărutul. Imediat, el înlemni, cu gura la câțiva milimetri de gura ei, respirația-i puternică amestecându-se cu respirația ei. El aștepta, își dădu ea seama. Ce aștepta?

Nu știa, dar știa că nu dorea să se oprească, așa că își strecură mâna în jurul gâtului lui și se ridică pe vârfuri pentru a-i atinge buzele cu buzele ei.

El gemu simțindu-i gura și, parcă așteptând asta, o strânse din nou de talie și o împinse în spate, urmând-o în colțul camerei.

Ea se lovi cu umerii de rafturile de cărți din spate și cărți căzură de pe rafturile de sus în timp ce cu celălalt braț o strânse și mai tare. Își adânci din nou sărutul, cu mâna încâlcindu-se în părul ei și cu gura lipită de gura ei.

Irene fu cuprinsă de plăcere în timp ce el gusta adânc din ea, de un val de dorință puternică, întunecată. Își puse cealaltă mână

în jurul gâtului lui, dorindu-l mai aproape. Se mişcă, lipindu-se de el, desfătându-se, simţindu-i forma tare, masculină. Dorinţa din ea deveni mai fierbinte, mai puternică, şi cu toate acestea, tânjea după mai mult. Îşi înfăşură piciorul în jurul lui, dorindu-l chiar mai aproape, şi în timp ce îşi freca piciorul de-a lungul coapsei lui, senzaţia pantalonilor lui pe pielea ei goală îi crescu cumva plăcerea şi o făcu şi mai acută. Gemu în timp ce îl săruta, dorind ca senzaţia să continue la nesfârşit.

Fără nici un fel de avertisment, el se desprinse de buzele ei, o retragere abruptă, aproape violentă care o forţă să-şi deschidă ochii.

– Doamne, Dumnezeule, spuse el cu o voce răguşită, respirând greu şi repede. Asta trebuie să înceteze. O prinse de mâini, i le luă de pe gâtul lui, dar, în ciuda cuvintelor pe care le spusese, nu îi dădu drumul. Pentru binele amândurora, asta trebuie să înceteze. Cu siguranţă, domnişoară Deverill, şi dumneavoastră trebuie să aveţi aceeaşi părere.

Irene nu putea gândi deloc. Capul i se învârtea, inima îi bătea cu putere şi corpul îi ardea, cu toate acestea, în ciuda a tot ce se întâmplase, se simţea absolut magnific. Ultimul lucru la care se gândea era să oprească această experienţă extraordinară şi să se întoarcă la realitate, astfel că dădu din cap, se apropie şi mai mult de el şi-şi puse din nou mâna în jurul gâtului lui.

– Având în vedere ce tocmai s-a întâmplat, spuse ea fără suflare şi râzând, cred că îmi poţi spune, probabil, Irene.

O umbră îi traversă chipul – vină, poate, sau regret – şi euforia încântătoare a lui Irene începu să se evaporeze. El făcu un pas în spate, se desprinse din îmbrăţişarea ei şi dădu din cap.

– Nu pot face asta, spuse el. Ar fi... Vocea i se stinse şi se opri câţiva paşi mai încolo. Îşi frecă mâinile peste faţă ca şi cum încerca să se gândească. Ar fi o libertate de neiertat. Şi mult prea intimă.

Simţul lui cu privire la ceea ce era bine şi ceea ce era rău şi ceea ce se cuvenea era ceva ce Irene niciodată nu găsise a fi mai confuz ca în acel moment.

– Prea intim? repetă ea, nefiind sigură că îl auzise bine. M-ai sărutat, Henry.

El făcu o grimasă, îşi prinse mâinile la spate şi îşi ridică privirea, uitându-se la tavan.

– Da.

– M-ai ținut în brațele tale, continuă ea, înroșindu-se în timp ce spunea acele cuvinte care îi amplificau dorința erotică pe care el o începuse. Limba ta a fost în...

– Da, o întrerupse el, și, deși păru că își pierde interesul față de tavan, când își coborî bărbia, nu se uită la ea. Trebuie să cer să mă iertați, pentru că v-am supus unei atenții masculine pe care o tânără domnișoară nu ar considera-o binevenită.

Ea se înroși și mai tare amintindu-și acea atenție masculină încântătoare și i se confirmă părerea că viața unei domnișoare trebuie să fie îngrozitor de plictisitoare.

– Nu aș spune neapărat că...

– Făcând asta, continuă el ca și cum ea nu vorbise deloc, v-am expus și la o trăsătură lipsită de bun-simț a caracterului meu, una pe care prefer să o țin ascunsă. Trăgând puternic aer în piept, își trecu mâinile prin păr și îi întâlni privirea uimită. Ochii lui deschiși la culoare păreau că se întunecă, devenind de un gri mai adânc și mai pătrunzător. Adevărul, domnișoară Deverill, continuă el, este că, deși sunt un gentleman, sunt și un bărbat cu dorințe trupești puternice.

– Da, spuse ea ușor, strângând cu degetele de la picioare covorul de pe jos. Așa s-ar părea.

– Am avut, din momentul în care ne-am văzut, o dorință puternică față de dumneavoastră, una pe care o găsesc imposibil de controlat.

Ea se uită uimită la el, simțindu-se ca și cum ar fi fost într-un vis ciudat și nebun. Era ultimul bărbat la care s-ar fi așteptat să aibă dorințe trupești, deși cu sărutul lui încă arzându-i buzele, cu greu putea nega asta. Vorbea de pasiune, și după ce tocmai se întâmplase, știa că trebuie să fi simțit așa, și cu toate acestea, arăta de parcă se bucura de acel sentiment ca și cum s-ar fi bucurat de extracția unui dinte. Și ea era cauza a toate acestea? Tot nu părea să accepte asta.

Dar în seria de evenimente șocante din această seară, ce simțise pentru ea din momentul în care intrase în biroul ei era probabil cel mai șocant dintre toate.

– Stai, spuse ea, disperată pentru o clipă ca să se poată gândi. Ai simțit asta pentru mine de la început?

– Da, spuse el coborându-și privirea, apoi ridicând-o.

Se uită în ochii lui, atât de reci, de îndepărtați și cu toate acestea care continuau să ardă în ea scânteia pe care o aprinsese sărutul lui, și corpul îi răspunse imediat cu un fior puternic.

– Dar..., spuse ea făcând un pas către el.

Se opri când el făcu un pas în spate.

– Cu siguranță că sentimentul pe care îl am este temporar, spuse el. Va trece, dar până când se va întâmpla asta, mă tem că veți fi obiectul unor noi atenții de acest fel din partea mea, pentru că așa cum am spus, îmi este greu să le stăpânesc. Având asta în vedere, sugerez ca pentru restul timpului în care vă aflați aici să păstrăm o distanță atât de mare pe cât o vor permite politețea și curtoazia. Asta era mai puțin decât încântător, mai ales când vorbea despre lipsa de control ca și cum ar fi fost o obligație de a mânca lămâi. Voi face tot ce-mi va sta în putință, domnișoară Deverill, pentru a mă asigura că evenimentele din această seară nu se vor repeta. Bineînțeles că nu se poate aștepta nimeni să-mi uitați comportamentul, dar sper că îl puteți ierta. Noapte bună, spuse el și se înclină rigid, plecând.

Irene, uimită, amuzată și încă clar excitată, doar se putu uita la el în timp ce ieșea pe ușă, încă sunându-i în minte cea mai inexplicabilă recunoaștere. „Am avut, de când ne-am cunoscut, o dorință puternică pentru dumneavoastră." Își imaginase astfel de cuvinte doar în întuneric, în intimitatea propriei camere și cu siguranță nu s-ar fi gândit niciodată că ar putea fi rostite de un bărbat.

El dispăru pe ușă și Irene se uită la holul gol. Clipi, dădu din cap, râse ca și cum nu ar fi crezut și abia apoi fu capabilă să articuleze de ce anume găsea întreaga situație atât de absurdă.

– Dar nici măcar nu ne plăcem unul pe celălalt.

Chiar în momentul în care spunea asta, era perfect conștientă de sentimentele pe care el le trezise în ea, sentimente pe care nu le mai experimentase până atunci și nici nu știa că existau. Se părea că nu era necesar ca oamenii să se placă pentru a exista pasiune.

Își puse degetele pe buze, tresărind, pentru că erau umflate și un pic dureroase la atingere. Planul ei, se gândi ea, se dusese pe apa sâmbetei. Avusese ideea nebună că putea fi mai ușor – sau cel puțin, mai puțin imposibil – să-l convingă pe Torquil să accepte căsătoria decât ar fi să o convingă pe mama lui să nu se căsătorească cu iubitul ei, și întâlnirea de aici păruse o ocazie perfectă

să-și înceapă planul. Cu siguranță nu încercase să-l seducă; nici măcar nu se gândise la o idee atât de nechibzuită. Torquil atras de ea ar fi fost o noțiune ridicolă în urmă cu zece minute. Și, deși începuse să vadă că avea anumite trăsături atrăgătoare, nu-și imaginase niciodată nici în cele mai nebune gânduri că o asemenea căldură arzătoare exista sub suprafața aceea de gheață a lui.

„Sunt un bărbat cu dorințe trupești puternice."

Cam atât cu escaladarea ghețarului, se gândi ea cu îngrijorare. În seara asta, putea foarte bine să-l fi topit, ceva la care nici nu visase că ar fi posibil.

Viața, se gândi ea, era uneori imprevizibilă.

Pentru Henry, următoarele cinci zile fură agonie. De fiecare dată când o vedea, era gentlemanul perfect. Discuțiile cu ea erau superficiale și amicale. Atitudinea lui era impecabilă, atitudinea către ea era scrupulos de politicoasă, încât nimeni nu-i putea găsi vreun cusur.

Dar în inima lui, tânjea.

Singur în camera lui, închise ochii și și-o imagină cu el – cum ar arăta corpul ei minunat dacă ar fi fost goală lângă el, părul ei auriu căzându-i pe umeri. Își imagină textura pielii ei goale și sunetele pe care ea le-ar putea face și senzația corpului ei mișcându-se sub el – și deasupra lui, și în fața lui. Imaginația lui, unealta dorinței lui, părea că nu avea limite.

În fața altora, era grijuliu. Era discret. Nu se uita la ea mai mult de câteva secunde, și când o făcea, se asigura ca expresia lui să nu scoată nimic la iveală, asigurându-se că nimeni, nici măcar cei mai dragi și cei mai apropiați lui, nu ar putea ghici ce se întâmplase între el și domnișoara Deverill într-un colț întunecat al bibliotecii.

Dar în mintea și în corpul lui, el știa.

Știa fiecare detaliu pentru că îl retrăise, mereu și mereu. Mirosul părului ei și gustul gurii ei și ațâțarea piciorului ei urcând pe spatele piciorului lui. În loc de durerea superbă a propriei retrageri, își imagină finaluri diferite, mult mai satisfăcătoare.

Nimic din toate acestea, bineînțeles, nu făcea ca falsul dezinteres politicos față de ea să fie mai ușor. Dar nu-și putea opri gândurile indecente. Nici măcar nu dorea.

Această situație nu mai putea continua mult timp, știa asta. Dacă continua, ar fi înnebunit. Dar singura lui altă opțiune era să o trimită acasă pe domnișoara Deverill, și nu avea nici o intenție să facă asta.

Nu avea de gând să renunțe la singurul mijloc prin care ar fi putut să o separe pe mama lui de italianul ei. Dacă ajutase la ceva, incidentul cu domnișoara Deverill îl convinsese mai mult ca niciodată că mama lui făcea o greșeală. Dorința nu era o bază pentru un angajament pe viață.

Și nici nu era sigur că trimiterea domnișoarei Deverill ar fi făcut vreo diferență. Se temea că distanța din Upper Brook Street până la Belford Row nu era îndeajuns pentru a-i suprima apetitul.

Nu, era prins, precum o muscă în melasă. Dar trebuia să recunoască faptul că era o a naibii de dulce metodă de a se duce în jos.

Cu toate acestea, până în dimineața petrecerii pe apa, Henry reușise să ajungă la un echilibru stabil, chiar dacă agonizant, și simți că era chiar posibil să reziste următoarele opt zile fără a o răvăși pe domnișoara Deverill pe un coridor sau fără a se arunca singur de pe o stâncă.

Dimineața era senină și caldă, promițând acel gen de zi de vară atât de rară în Anglia și atât de frumoasă când se întâmpla. Și vântul părea potrivit pentru o zi pe apă, îndeajuns de puternic pentru a-i duce la Kwe și înapoi cu minimum de efort, dar îndeajuns de calm pentru o plimbare ușoară pe apă.

Cu toate acestea, *Mary Louisa* abia ieșise de la docuri după reparații costisitoare. Și pentru a se asigura că era complet pregătită pentru acea zi, Henry sosise la Queen's Wharf cu câteva ore mai devreme înaintea celorlalți.

Nu era ca și cum ar fi dormit mult oricum, și nu mai navigase de la începutul primăverii, astfel că pregătirea iahtului era o distragere a atenției binevenită. Îi supraveghe pe Andrew, pe Fitz și pe ceilalți membri ai echipajului și își făcu și propria parte din muncă, pentru că, în ciuda celor câtorva zile de pregătiri, iahtul nu era pe cât de pregătit ar fi dorit el. Când se făcu ora zece și veni toată lumea la Queen's Wharf, încă mai erau multe de făcut, astfel că lui Henry îi fu ușor să stea departe de domnișoara Deverill și lăsă în seama fraților lui să-i facă turul iahtului, găsind scuze pentru a fi ocupat în altă parte de fiecare dată când conversația cu ea devenea

o posibilitate. Dacă această tendință putea continua, ar fi putut fi capabil să treacă peste întreaga zi fără să și-o imagineze pe domnișoara Deverill dezbrăcată și totul ar merge strună.

Cu toate acestea, abia trecuseră de Battersea Park și de podul Albert, înainte de a face greșeala de a lua cârma de la Andrew, iar ofițerul secund abia plecase la bucătărie pentru o ceașcă de cafea înainte ca Henry să vadă sursa tuturor gândurilor sale venind pe puntea de la tribord direct către el, fără a fi însoțită și având o privire hotărâtă în ochi. Ducele se uită în jur, dar nici un alt membru al echipajului său nu era îndeajuns de aproape pentru a-i putea da cârma, și știu că toate eforturile lui de a o evita fuseseră în zadar.

Cam atât, se gândi el, cu plimbarea lină pe mare.

Într-o situație normală, Irene nu s-ar fi gândit niciodată să-și impună prezența în compania unei persoane care nu o dorea, și în timp ce mergea de-a lungul punții către el, era evident că Torquil prefera să fie în altă parte decât în apropierea ei. Făcuse foarte evident acest lucru timp de cinci zile deja. Având în vedere confesiunea lui din acea seară, nu îl putea învinui, și dacă ar fi fost vorba de oricare alt bărbat, nu ar fi visat niciodată să îi provoace și mai multă stânjeneală cu prezența ei, dar în cazul acesta, nu avea de ales.

Timpul trecea și ea nu era mai aproape de o finalitate fericită din situația aceasta decât era în ziua în care venise. Jumătate din timpul pe care îl avea la dispoziție pentru a găsi o soluție care să nu o coste mijloacele de trai trecuse deja și știa că pur și simplu trebuia să găsească o cale pentru a-l convinge să o lase să iasă din situația aceasta. Se dovedea o situație intolerabilă pentru amândoi și, după cinci zile în care o evitase, era hotărâtă să se ducă peste el, chiar dacă îi provoca durere sau nu, indiferent de câte ori era nevoie, pentru a-l face să înțeleagă.

Poate că ar fi fost mai puțin supărat să știe că nu era singurul care ar fi preferat să nu-i fie reamintită acea noapte. Poate ar fi găsit un pic de satisfacție știind că începând cu acea noapte extraordinară, nopțile ei au fost unele neliniștite. Poate că ar fi găsit un pic de desfătare în faptul că vocea lui, groasă și întunecată, îi tot revenea în vise, trezindu-i acele sentimente amețitoare pe care i le sugerase cu sărutul și confesiunea lui.

„Sunt un bărbat cu dorințe trupești puternice."

Poate că s-ar fi bucurat să știe despre nopțile ei albe, despre cum sărutul lui delicios și cuvintele pasionale au atins ceva carnal și în ea. Dar nu avea să știe nimic din toate acestea pentru că mai degrabă ar fi murit decât să-i spună.

Și până când ea ajunse lângă el, la cârmă, Henry deja avea atitudinea obișnuită de dezinteres rece. Dar nu conta, pentru că acum știa ce sălășluia dedesubt.

Începu să se înroșească chiar înainte de a ajunge la el, dar nu putea evita asta.

– Mă bucur să vă găsesc singur, spuse ea cu o voce pe cât putu de normală, găsindu-și curajul. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

– Dacă nava nu a luat foc, spuse el încet, rece, aș prefera să nu o faceți.

– Sunt convinsă de asta, continuă ea chiar dacă avea fața în flăcări, și îmi pare rău, dar nu se poate altfel. La un moment dat, duce, trebuie să vorbim.

El vru să refuze, era evident. Dar în cele din urmă, poate din cauza unei vieți întregi de politețuri, rețineri și curtoazie, nu refuză.

– Prea bine, spuse el și se dădu la o parte. Vreți să luați cârma?

– Mă scuzați? spuse ea și se uită la cârmă, apoi înapoi la el, supărarea pe el fiindu-i înlocuită pentru moment de surprindere. Mă lăsați să fac asta?

– Vă las.

– De ce? se încruntă ea, dintr-odată suspicioasă. Pentru ca în momentul în care voi pune mâna pe cârmă, să dispăreți și mă lăsați blocată?

Asta chiar îl făcu să râdă, și văzându-l și auzindu-l, râse și ea, reducând tensiunea dintre ei chiar dacă zâmbetul lui și râsul ei o făcură să simtă un nod de nervi în stomac. Era destul de frumos când își afișa expresia obișnuită de indiferență rece, dar când râdea, când coada ochilor lui se încrețea un pic, iar ochii aveau strălucirea gri și gura i se curba în acel zâmbet care îi oprea inima în loc... Dumnezeule, era impresionant!

– Nu voi dispărea și nu vă voi lăsa, domnișoară Deverill, spuse el. Având în vedere că asta făcuse în ultimele cinci zile, nu se putu abține să nu ridice, sceptică, o sprânceană. Este în joc, spuse el încă zâmbind un pic, vasul meu.

– Oricum ar fi, mă lăsați să-l conduc. Dacă îl distrug?

– Nu îl veți distruge, promise el. Vă voi ajuta.

Cel puțin vorbea cu ea și altceva în afară de vreme.

– Bine. Ce fac?

– Stați aici, spuse el și se mută în partea cealaltă, făcându-i semn să-i ia locul în fața cârmei mari, din lemn de stejar lăcuit. Acum, prefaceți-vă că sunteți ofițer secund.

– Ofițer secund? spuse ea cu indignare prefăcută. De ce nu căpitan?

– Nu vă forțați norocul, spuse el încruntându-se.

– Oh, prea bine. Chiar am sperat la șansa de a vă ordona, dar presupun că nu este să fie, spuse ea în timp ce se uita la cârmă. Ce fac?

– Mai întâi, vă decideți direcția, spuse el și își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse spre un pupitru rotund din stejar din dreapta ei, deasupra căruia era un instrument mare din alamă cu un cadran pe care ea îl recunoscu înainte ca el să continue. Busola spune că vă îndreptați spre sud-vest. Dar uitați-vă ce este înainte dumneavoastră.

O întoarse să se uite la cârmă din nou, apoi își luă mâna de pe umerii ei și se așeză un pic mai încolo, lângă ea. Își întinse brațul deasupra umărului ei drept, atingându-i ușor gâtul în timp ce arăta spre litoral, care era chiar în fața lor, deși la o oarecare depărtare.

– Stați pe această direcție și veți ajunge la mal.

– Deci trebuie să întorc cârma către dreapta?

– La tribord, da. Chiswick este la dreapta noastră, chiar acolo, spuse el și făcu un semn către malul nordic. Râul cotește spre nord-vest aici, astfel că va trebui să vă schimbați cursul 90 de grade până când busola va arăta NV. Înțelegeți?

– Da, cred că da, spuse ea și dădu din cap, uitându-se înainte, apoi înapoi la busolă.

– Bine. Acum, luați cârma și întoarceți-o ușor către tribord. În timp ce faceți asta, veți simți cum vasul începe să se întoarcă.

Era mai mult decât nervoasă, dar făcu așa cum i se spusese.

– Aveți răbdare, o atenționă el, întinzând brațul și aplecându-se. Corpul lui îl atinse pe al ei în timp ce își puse propria mână pe cârmă și dintr-odată toți nervii din corpul ei se treziră. Nu suntem la Regata Henley, nu azi, cel puțin, așa că nu este nevoie să vă grăbiți, spuse el în timp ce o ajută să-și corecteze un pic cursul, apoi se dădu înapoi. Bine, continuă el, luându-și brațul de deasupra

umărului ei în timp ce ea răsuflă încet ușurată. Continuați să întoarceți și mențineți privirea pe busolă. De îndată ce vedeți că arată nord-vest, îndreptați și veți fi bine pentru o scurtă perioadă de timp.

Ea întoarse așa cum îi spusese el, plimbându-și privirea între busolă și râul din față până când iahtul era pe un curs nord-vest și mergea paralel cu ambele maluri.

– Am reușit, spuse ea râzând, uitându-se din nou la busolă, pentru a fi sigură. Am reușit.

– Exact. Și foarte bine. Ați putea fi în echipajul Henley.

Ea râse, fericită, și se întoarse să se uite la el. El se uita la ea, ochii întunecându-i-se spre gri-închis și vocea căpătând o urmă de confesiune întunecată.

– Nu ați avut dreptate, apropo.

– În legătură cu ce anume? spuse ea cu voce șoptită în timp ce simți că i se usucă gâtul.

– Că nu veți putea niciodată să îmi dați ordine. Îmi trec câteva prin minte la care m-aș supune dacă ar veni de la dumneavoastră. Aveți mai multă putere decât îmi doresc să recunosc, domnișoară Deverill.

– Am? întrebă Irene râzând pentru a-și ascunde nervozitatea subită și simți cum inima tresare de panică. Presupun că dacă v-aș ordona să acceptați căsătoria mamei dumneavoastră și să-mi înapoiați ziarul nu ați face asta, nu?

Dintr-odată, văzu pe fața lui privirea aceea era rece, îndepărtată, pe care o văzuse în biroul ei în prima zi.

– De aceea ați venit înapoi aici? întrebă el, cu o voce incredibil de fermă. După ce am recunoscut seara trecută, ați crezut poate că sunt vulnerabil pentru a mă convinge cu privire la acel aspect?

– Sunteți cel mai imposibil bărbat, strigă Irene simțind cum îi explodează nervii deja fragili, iritată nu numai de acea acuzație, ci și din cauza faptului că de fiecare dată când începea să-l placă, reușea să spună ceva care o făcea să se simtă ca și cum lucrurile îi explodau în față. Spre deosebire de dumneavoastră, spuse ea, deja am acceptat faptul că mama dumneavoastră nu va putea fi făcută să se răzgândească, indiferent de ceea ce spun eu. Recunosc că am venit aici sperând că aș putea să mă înțeleg cu dumneavoastră pe acest subiect – deși nu știu cum m-am putut gândi că aș putea să mă

înțeleg cu un bărbat atât de încăpățânat și de arogant cum sunteți dumneavoastră! Făcu o pauză pentru a se uita la cârmă, apoi își întoarse atenția către el și continuă înainte ca bărbatul să poată spune un cuvânt. Nu v-am căutat din cauza motivului la care v-ați referit dumneavoastră. Nu, am venit înapoi pentru că singurul mod prin care pot discuta despre acest subiect cu dumneavoastră este să vă prind singur, ceva ce s-a dovedit a fi o sarcină dificilă în ultimele zile. Astfel, când am întrezărit ocazia de a vorbi cu dumneavoastră într-un cadru mai restrâns, am profitat. Dar nu a fost în nici un caz din pricina celor întâmplate cu câteva seri în urmă și cu siguranță nu m-am gândit niciodată să... să... îmi folosesc farmecele feminine asupra dumneavoastră. Făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept înainte de a continua. În primul rând, nu aș ști cum. Nu am nici un fel de experiență cu astfel de lucruri și nici darul flirtului, și cu siguranță nici o dorință de a folosi această putere asupra cuiva aflat într-o stare de vulnerabilitate așa cum ați descris dumneavoastră. Ar fi crud. Și-apoi, dacă vorbim despre a fi crud, nu sunteți...

„...singurul care simte astfel..."

Se opri, lăsând cuvintele să atârne în aer, reținându-se dintr-o nevoie acută de autoconservare. Nu putea, pur și simplu nu putea să-i mărturisească faptul că era la fel de vulnerabilă ca și el. Că sărutul lui fusese cea mai palpitantă și extraordinară experiență din viața ei. Ar fi mult prea umilitor să accepte că îl găsea atât de al naibii de atrăgător, când era și foarte conștientă despre părerea lui proastă despre ea, despre munca și viața ei. Și ura chiar să recunoască și față de ea însăși cât de mult o irita atracția față de el.

– Nu sunteți atât de vulnerabil pe cât credeți, spuse ea în schimb, uitându-se la el demnă. Aveți poziția dumneavoastră puternică în această lume și rangul dumneavoastră, pe când eu nu am nici una, nici alta. Cu toate acestea, dacă tot vorbim despre asta, permiteți-mi să vă spun că oricât credeți că poziția dumneavoastră vă îngăduie să dominați totul și pe toată lumea, nu este așa, și nu puteți face asta. Nici măcar marea putere ducală pe care o dețineți nu este atât de mare. Poate că ar trebui să începeți să acceptați acest lucru cu mai multă eleganță. Despre mama dumneavoastră și despre mine.

Se opri, respirând cu greutate, și așteptă, nefiind sigură dacă trebuia să plece nervoasă acum, cât avea ultimul cuvânt, sau să

aștepte ca el să spună ceva la fel de nesuferit ca să-l poată ataca din nou. Când el vorbi, nu spuse deloc ceea ce se așteptase ea.

– Aveți dreptate.

– Am? spuse ea clipind, furia domolindu-i-se un pic la această neașteptată recunoaștere.

– Da, și se pare că trebuie să vă cer din nou iertare, domnișoară Deverill. Ceea ce am spus a fost de neiertat și arogant, și aveți perfectă dreptate să mă mustrați. În apărarea mea, pot doar să repet că în ceea ce vă privește, și acum știm amândoi, sunt... făcu o pauză, înghițind cu greutate, ca și cum i-ar fi fost dificil să continue. Sunt dureros de conștient de susceptibilitatea dumneavoastră. Mă găsesc în situația în care fac tot felul de lucruri pe care nu le-aș face în mod normal pentru că simt lucruri pe care nu-mi permit, de obicei, să le simt.

– Da, ei bine, șopti ea, un pic liniștită, dar încă irascibilă și foarte jenată, nu sunteți singurul.

– Da, spuse el și fața lui nu lăsă să se vadă nimic, dar privirea îi coborî către buza ei de jos. M-am gândit că așa stau lucrurile.

Ea voi să-l întrebe ce-l făcea să creadă asta. Cum s-a dat de gol? Dar apoi își aminti cum își pusese mâinile în jurul gâtului lui și cum își plimbase piciorul pe piciorul lui, și înțelese cât de prostească ar fi fost acea întrebare. Cum să nu fi știut cum a făcut-o să se simtă acel sărut?

Simți că se înroșește, dar nu putu să se miște. Inima începu să-i bată cu putere din cauza panicii, dar nu putea fugi. El se gândea la acel sărut, poate să o sărute din nou, și ea nu se putu abține să nu se gândească la cum s-ar simți dacă ar face-o.

Buzele începură să o furnice și inima îi bătea cu și mai multă putere, dar apoi el se uită la cârmă și ea simți cum o străfulgeră dezamăgirea.

– Suntem în derivă.

– Hmmm? Cum? spuse Irene încruntându-se la fața lui în profil, încercând să revină la realitate.

– Suntem în derivă, repetă el și întinse mâna peste umărul ei pentru a realinia nava pe un curs paralel cu malul, și apoi se trase din nou înapoi. Mai bine aveți grijă pe unde mergeți.

Brusc, ea își îndreptă atenția la cârmuirea navei, realizând, spre umilirea ei, că dacă ar fi sărutat-o atunci și acolo, l-ar fi lăsat, deși

toată lumea de pe vas i-ar fi putut vedea dacă s-ar fi întors din greșeală și s-ar fi uitat la pupa, și văzu într-o lumină mai bună sugestia lui de a păstra o distanță discretă.

– Aceasta este o parte înșelătoare a râului, spuse el, întrerupându-i gândurile. Ar trebui să preiau eu.

Irene era fericită să-l lase. Se scuză și se alătură celorlalți, acceptând pe drum o cupă de șampanie de la un servitor, în speranța de a-și calma nervii și emoțiile puternice.

Se cufundă în scaunul ei de pe punte, unde conversația celorlalți curgea în jurul ei, dar, deși celelalte domnișoare încercară să o coopteze în discuția lor, Irene se uita morocănoasă în zare, gândindu-se că se confrunta cu o problemă serioasă.

Planul ei de a-l convinge de Henry să se răzgândească, în loc de a o face pe mama lui să se răzgândească, nu avea să funcționeze. În primul rând, era exact ce se așteptase el că va face. Și-apoi, nu intra în joc, nu având în vedere pasiunea arzătoare pentru ea, așa cum spusese chiar el. Doar amintirea acelor cuvinte era suficientă pentru a-i reaprinde dorința, și Irene se ridică repede în picioare și se duse la balustradă înainte să o vadă celelalte doamne roșind. Această situație nu putea continua. Dar ce putea face în legătură cu asta, se întrebă ea în timp ce se uita ursuză la apă și bea din șampanie.

Prima ei încercare – planul lui Henry, fusese blestemat să eșueze din start. Cel de-al doilea plan era și el aruncat pe fereastră. Nu avea un al treilea plan. Și în ciuda evenimentelor neașteptate de acum câteva zile, dacă ducesa se căsătorea cu italianul, Irene nu avea nici o iluzie în ceea ce-l privea pe Torquil. Poate avea o pasiune pentru ea, dar nu l-ar fi împiedicat din a o opri pe Lady Truelove și de la a închide *Society Snippets*. Pentru că acesta, știa bine, nu avea decât dispreț. Și cel mai rău dintre toate, de fiecare dată când se uita la el, descoperea că tânjește să o sărute din nou.

Irene își puse coatele pe balustradă oftând. Cum avea să iasă din această încurcătură?

Capitolul 14

Pe când era copil la Eton, Henry învățase că mulți preoți catolici din Evul Mediu făceau o ablațiune zilnică prin biciuirea proprie. Găsi acest lucru unul surprinzător, nu numai în calitate de anglican practicant, dar și asemenea cuiva care avusese mereu o bună doză de bun-simț.

Cu toate acestea, acum, cu mirosul pielii lui Irene și căldura corpului ei atât de vii în minte, Henry începu să înțeleagă înclinația către tortura de sine. Și cu siguranță trăise ca un preot pentru mult prea mult timp.

Nici nu e de mirare că o rugase pe ea să ia cârma. Știu că-i oferea scuza perfectă să stea lângă ea, să-i simtă mirosul, să o atingă, indiferent cât de puțin. Și fusese cuprins de dorință, drept rezultat.

Ca și cum asta nu era îndeajuns de rău, își descărcase propria frustrare pe ea prin acuzații grosolane, dându-i ei și mai multe motive să-l disprețuiască și sieși și mai multe motive de învinuire.

Da, merita o pedeapsă.

Sunetul unei persoane tușind îl trezi din gândurile sale și se uită peste umăr văzând-o pe mama lui la câțiva pași depărtare, cu o expresie pe față pe care o cunoștea foarte bine. Se încordă, dar când vorbi, reuși să aibă o voce calmă, sperând să-și păstreze bine ascuns secretul.

– Mama, ce faci aici? Vrei, la fel ca domnișoara Deverill, să preiei conducerea vasului?

– Ai permite asta? întrebă ea.

– De ce să nu permit? răspunse el un pic contrariat de întrebare. De ce crede toată lumea că sunt așa un tiran?

– Nu un tiran, spuse ea râzând, așezându-se lângă el. Doar un bărbat care este amiralul flotei sale, și care crede că este datoria lui solemnă de a se asigura că toate navele sale merg în direcția pe care o consideră el potrivită.

– Da, ei bine, șopti el defensiv, dacă asta este ceea ce cred, mă tem că sunt sortit dezamăgirii. Femeile din viața mea, vai, nu vor să fie la fel de predictibile precum iahturile mele.

– Nu, îl aprobă ea și se opri lângă el. Mai ales domnișoara Deverill, spuse ea după un moment, este o femeie care își stabilește propriul curs. Și o face și destul de bine.

Chiar și menționarea numelui ei era îndeajuns să-i amenințe slaba stăpânire de sine. Își menținu atenția fixă pe cârmă.

– Încetează să pețești, mama, spuse el, sperând că sunase la fel de indiferent pe cât își dorea să simtă. Domnișoara Deverill nu este, sub nici o formă, în viața mea. Și nici nu își dorește vreodată să fie. Nu are nevoie de cei ca noi. A spus acest lucru foarte clar.

– Poate că ai dreptate.

Ea nu dezvoltă subiectul spre care încercase el să o atragă, astfel că el își întoarse capul și îi întâlni privirea, abordându-l el în locul ei.

– Când am menționat femeile din viața mea, m-am referit la tine.

– Oh, spuse ea întorcându-se, plimbându-și mâna înmănușată peste suprafața de alamă a busolei din spatele lor și frecându-și buricele degetelor ca și cum instrumentul era prăfuit.

– Nu face pe modesta, mama. Nu cu mine.

– Prea bine, spuse ea, se întoarse și se uită din nou la el. Presupun că nu puteam să evit acest moment timp de două săptămâni întregi. Doar nu lăsa asta să se transforme într-o ceartă, dragule. Avem oaspeți.

– Îl iubești?

– Da.

– Chiar dacă îți vrea banii? spuse el dând din cap, așteptându-se la un asemenea răspuns.

– Nu este o problemă de vrut. Nu are nici un mijloc de trai și nici un venit al său și are rude de care trebuie să aibă grijă. Nu își permite să se căsătorească cu o femeie care nu are bani. Din fericire pentru noi, am eu destui pentru a ne întreține, pentru că altfel mă tem că ar fi trebuit să ne despărțim. Știi, nu numai un aristocrat este genul de om care are responsabilități și datorii față de membrii familiei sale.

– Și în ciuda aspectului mercantil al curtării lui, ai încredere în el în ceea ce privește viitorul tău?

– Da. Vezi tu, și el mă iubește, Henry.

Ea avea o voce fermă și o privire de neclintit. El găsi asta de neînțeles, având în vedere reputația pe care bărbatul acela o avea cu femeile.

– Cum poți ști că este dragoste? Cum poți fi atât de sigură?

– Sunt atât de sigură pe cât poate fi un om despre un alt om.

– Având în vedere natura umană, nu poți fi foarte sigur. Chiar dacă este dragoste, cum de știi că te va face fericită?

– Nu știu. Nimic în viață nu este absolut sigur. Uneori, cred că îți este foarte greu să accepți asta, Henry.

El înghiți cu greutate, temându-se că avea dreptate. Dar îi plăcea predictibilitatea, la naiba!

– Și fiicele tale? Deja am vorbit despre cum le va fi afectat viitorul. Ce părere ai în legătură cu asta?

– Va fi scandal, dar vom face tot ce vom putea să atenuăm daunele. Și dacă rezultatul este că Angela și Sarah găsesc bărbați care țin la ele îndeajuns de mult în ciuda alegerii mamei lor, atunci căsătoria mea va fi fost un lucru bun pentru viitorul lor, nu un lucru rău. Poziția și adecvarea nu sunt totul când vine vorba de căsătorie. Cu siguranță înțelegi asta, Henry, în ciuda propriei tale experiențe nefericite a căsătoriei din dragoste, nu?

– Poziția și adecvarea nu sunt singurele lucruri de luat în seamă, spuse el oftând, dar mă îndoiesc că Angela și Sarah vor vedea lucrurile așa.

– Le pot face să înțeleagă asta, dacă mă ajuți.

– Nu sunt sigur că ar trebui, mormăi el. Sau uneia dintre ele i-ar putea veni ideea de a fugi cu lacheul, și atunci unde vom ajunge?

– Oh, dragul meu, spuse ea râzând. Va trebui să le sfătuiesc să nu facă asta, pentru că mă tem că un lacheu în familia noastră ar fi prea mult pentru nervii tăi.

– Nu voi câștiga această luptă, nu-i așa? o întrebă el, uitându-se la fața ei.

Râsul ei dispăru, dar continuă să zâmbească ușor.

– Despre ce luptă vorbim? Cea pe care o ai cu mine? întrebă ea întorcând capul la doamnele adunate în partea din față a iahtului și în mod particular la una, care stătea un pic retrasă, uitându-se spre tribord. Sau, continuă ea, uitându-se la el din nou, cea pe care o ai cu tine însuți.

El se încordă, îngrozit că ar putea fi mai transparent decât se gândise, cel puțin în fața spiritului de observație atent al mamei lui, și fu rândul lui să se uite în altă parte. Dar tot îi putea simți privirea asupra lui și simți înțelegerea din zâmbet și îl făcu să se simtă foarte neconfortabil să se gândească că ea ar putea ști cauza suferinței lui.

– Dumnezeule, mama, reuși el să spună, sper că nu intenționezi să fii lipsită de tact.

– Cred că aș putea. Dar nu voi fi.

Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru acea mică favoare.

– Dar, continuă ea, sunt îngrijorată, recunosc.

Bineînțeles că era.

– Știu ce te îngrijorează.

– Chiar știi?

Își îndreptă umerii și se uită la ea, înfruntând teama care îi bântuia propria minte chiar în momentul în care vorbea. Te temi că voi face aceeași greșeală de două ori. Că îmi voi pierde capul.

– Nu îmi este teamă că îți vei pierde capul, Henry. Mă tem de ce s-ar putea întâmpla dacă îți vei pierde inima.

Nu era surprins că ea ar încerca să acorde conotații romantice la ceea ce simțea pentru domnișoara Deverill, când nu era nimic romanic în legătură cu asta, dar, de fapt, abia putea articula în fața propriei mame ceea ce simțea pentru a se mai putea contrazice pe această temă.

– Dacă este vorba despre inima mea, spuse el în schimb, de ce te-ar îngrijora asta? În ultima noastră discuție pe acest subiect, păreai să consideri că ar trebui să folosesc acel mușchi mai mult decât am făcut-o.

– Așa cred. Dar mă tem că insiști în a considera pierderea inimii cuiva ca fiind o greșeală, și pentru tine, o greșeală este ceva ce trebuie evitat cu orice preț. Aș vrea să te pot face să înțelegi cât de greșit este asta, spuse ea și se întoarse înainte ca el să o poată contrazice. Niciodată nu e o greșeală să-ți pierzi inima, Henry, spuse ea peste umăr. Indiferent de ce se poate întâmpla după aceea.

O filosofie convenabilă, se gândi el în timp ce își întorcea atenția către râu, nimic mai puțin decât s-ar fi așteptat de la ea, având în vedere situația ei actuală. Mama era într-o ceață romantică – și în mintea lui, nerealistă. Știa cum se simțea asta. Totul era

minunat, și să-ți urmezi inima era la fel de inevitabil ca și respiratul. Nu aveai unde să te duci de la acea înălțime amețitoare, fericire ireală, decât înapoi pe pământ, unde aterizai pe tărâmul realității, zdrobindu-ți oasele.

– Inima mea, mama, spuse el în cele din urmă, nu se află în pericolul de a fi pierdută.

Ea nu răspunse, și când el își întoarse capul, văzu că plecase, fiind prea departe pentru a auzi.

– Virtutea domnișoarei Deverill, murmură el oftând, poate fi o cu totul altă problemă.

Irene decisese că era, probabil, cel mai bine să-l evite pe Henry pentru restul zilei. Când ancorară la Kew și plecară spre pavilion, ea merse cu Clara, în spatele lui și al mamei lui. Regulile mai formale care se aplicau la cină nu erau urmate și la un picnic la prânz, și era bucuroasă pentru acest lucru, pentru că asta însemna că nu trebuia să stea în dreapta ducelui, și alese partea opusă a mesei. Cu siguranță și el era la fel de ușurat ca și ea.

Când se plimbară prin faimoasele grădini, după ce serviră masa, abia începuseră plimbarea de câteva minute că ducesa încetini pentru a fi în pas cu ea.

– Acum, domnișoară Deverill, spuse ea, luând brațul lui Irene, ne apropiem de grădina cu plante italiene, locul unde Torquil a aranjat ca Ellesmere să fie după prânz, pentru ca astfel să ne putem întâlni cu el. Torquil m-a asigurat că vicontele este dispus să se facă prezentările, astfel că, atunci când va sosi momentul, îl voi prezenta ție și surorii tale. Este posibil ca doar să se încline, să accepte prezentările și apoi să plece, sau poate va dori să vorbească un pic. Nu era decis asupra acestui aspect când Torquil s-a întâlnit cu el.

– Dacă dorește să vorbească cu mine, îl voi lăsa, spuse Irene schimonosindu-se. Și de dragul Clarei, voi fi foarte politicoasă. Dar sper că nu vă așteptați să-l plac.

– Bineînțeles că nu, draga mea, spuse ducesa râzând și o mângâie pe braț. Am multe rude pe care nu le plac. Ah, iată-l!

Bărbatul care venea spre ei pe alee era bătrân, și, deși Irene se așteptase la asta, nu se așteptase să fie atât de slab și de plăpând. Se mișca încet, ajutându-se de un baston și sprijinindu-se de un

bărbat care era, probabil, cu douăzeci de ani mai tânăr. Fiul lui, George, se gândi Irene, fratele mamei.

Apropierea era lentă, dar când se aflară unii lângă alții, ducesa făcu un pas în față.

– Ellesmere, ce plăcere să vă văd! spuse ea. Și pe fiul dumneavoastră. Ce minunat! Se întoarse, trăgându-le pe Irene și pe sora ei în față. Viconte Ellesmere, Lord Chalmers, vă rog să-mi permiteți să vă prezint prietenelor mele, domnișoara Irene Deverill și domnișoara Clara Deverill. Domnișoarelor, lordul Ellesmere, și fiul său, lordul Chalmers.

Vicontele pufăi uitându-se la ele în timp ce ele făcură o reverență.

– Nu mă voi înclina în fața dumneavoastră, spuse el în timp ce ele se îndreptară, și Irene se uită peste umăr către Torquil, care încă era la câțiva pași în spatele lor, întrebându-se dacă toată treaba asta fusese în zadar. Dacă bărbatul nici măcar nu se înclina... Sunt prea bătrân pentru astfel de lucruri, continuă el ursuz, recăpătându-le atenția. Mă doare spatele. Este de-ajuns că merg pe jos pe acest pământ tare. Nu le-am întâlnit niciodată pe prietenele dumneavoastră, ducesă, spuse el întorcându-se către ea, la fel de morocănos, dar, de fapt, sunt rudă cu domnișoarele Deverill.

– Într-adevăr? spuse ea cu falsă uimire, apoi continuă cu surprindere. Oh, Doamne, Dumnezeule, spuse ea cu un mic râset, cred că sunteți. Am uitat.

Irene asistă la acest mic schimb de replici false cu sentimente mixte. Toți știau realitatea, întreaga întâlnire fusese aranjată dinainte, și cu toate acestea, toți trebuiau să se prefacă că era o coincidență fericită. În urmă cu o săptămână, ar fi considerat o asemenea șaradă drept ipocrizie, chiar de-a dreptul prostie, și cu toate acestea, acum, în timp ce lua parte la așa ceva, trebui să recunoască că asemenea false politețuri ușurau lucrurile pentru toată lumea. Poate că unele dintre regulile acestea sociale nu erau atât de inutile cum crezuse. Uneori, se gândi ea, uitându-se la sora ei cea timidă, ar putea fi chiar utile.

Bătrânul tuși, făcând-o să fie atentă la el. Se uita la sora ei și Irene se încordă când acesta își exprimă dezaprobarea.

– Arăți precum mama ta, fato, chiar așa, într-adevăr.

Perfect conștientă că vicontele putea gândi acest lucru drept ceva pentru care ar fi putut să-și denigreze nepoata mai tânără,

Irene se mișcă pentru a interveni, dar spre uimirea ei, îi văzu fața și se opri. Ochii lui de un albastru-deschis erau umezi, dar nu, realiză ea, din cauza vârstei avansate. Uimită, se uită în timp ce el clipi de câteva ori, apoi se uită în altă parte, în zare peste grădini.

Dar dacă crezu că acel semn de sensibilitate ar fi valabil și pentru ea, se înșelă. Când își mută privirea către ea, el pufni din nou, de data aceasta mai puțin favorabil, se gândi ea.

– Tu, tânără fată, semeni mai mult cu tatăl tău. Era un bărbat frumos.

– Acesta a fost un compliment, bunicule? întrebă zâmbind Irene care, ca de obicei, se refugie într-un răspuns nepoliticos. Îl voi lua ca atare, pentru că o fată nu poate primi niciodată prea multe complimente.

– Ai o limbă ascuțită, fată, spuse el, dar cumva, ea își imagină că asta nu părea să-l deranjeze.

De dragul Clarei, se bucură. Cu toate acestea, când își întoarse atenția către ducesă, Irene nu se putu abține să nu se simtă ușurată.

– Prietenele dumneavoastră par o pereche elegantă de fete, spuse el ranchiunos.

Irene rezistă impulsului de a-și exprima speranța că își va reveni din șoc.

– Ducesă, spuse lordul Chalmers, intrând în conversație, tatăl meu nu mai primește musafiri și preferă să stea la casa lui din Brentford, dar mă gândesc să organizez o petrecere înainte de finalul sezonului, când vom pleca toți la proprietățile noastre. Dacă mă veți onora, voi trimite familiei dumneavoastră o invitație.

Înainte ca ducesa să primească ideea cu un favor, vicontele se uită spre Irene și Clara și îl înghionti pe fiul său cu cotul.

– Invită-i prietenele, George, adăugă el. Fetele au nevoie de societate. Este bine pentru ele. Acum, dacă mă scuzați, ducesă, trebuie să ne întoarcem la oaspeții noștri.

Se întoarse și, aplecându-se cu putere pe brațul fiului său, plecă. Și cei din partea ducesei făcură la fel, întorcându-se în direcția opusă.

În timp ce se întorceau la pavilion, ducesa încetini din nou pentru a fi în pas cu ea.

– A mers bine, nu crezi?

– Da, spuse Irene și întoarse capul, uitându-se peste umăr la bătrânul plăpând care o dezmoștenise pe fiica sa pentru că fugise cu

un bărbat a cărui familie tipărea ziare, și nu se putu abține să nu se gândească la cât va dura părerea bună a lui Ellesmere dacă va reuși să-și păstreze ziarul și să continue să-l publice.

– A mers bine pentru moment.

Vestea despre recunoașterea lui Ellesmere se răspândi și în următoarele câteva zile, în timp ce Irene și Clara erau duse la teatru, la operă și la diferite alte întâlniri, erau prezentate mai multor persoane decât vreuna dintre ele ar fi putut vreodată să-și amintească. Aceste zile erau lungi și pline de activități, și în mijlocul acelui vârtej social, chiar și Irene era recunoscătoare pentru ajutorul și sfaturile valoroase date de noua lor slujnică, domnișoara Holt.

Continuă să supravegheze activitatea de la ziar, folosindu-se din plin de telefoane și de mesageri. Îi lipsea munca ei, dar era plăcut, trebuia să recunoască, să aibă o vacanță. Nu se referea la ocupația ei când era în societate, și, din fericire, nimeni nu întrebase despre aceasta. Așa cum spusese Henry, chiar dacă cineva trebuia să aibă o ocupație, putea fi discret în legătură cu aceasta. Irene reuși să fie discretă.

Henry o evită cât putu de mult, ceea ce era lucrul cel mai potrivit de făcut având în vedere situația. Rareori le însoțea atunci când se întâlneau cu cunoștințele lui în societate. Ce făcea cu timpul lui, din câte își putu da ea seama, era să se ducă la clubul său, să conducă afaceri de tot felul și să fie plecat din casa de pe Upper Brook Street cât mai multe ore cu putință. Era, fără îndoială, fericit să nu îi stea în cale, dar în ceea ce o privea pe ea, Irene era frustrată. Faptul că el o evita făcea ca lucrurile să fie mai puțin dificile, cu siguranță, dar în ciuda eforturilor lui de a sta la distanță, confesiunea lui erotică încă o bântuia și sărutul lui o tortura.

Cu toate acestea, pe măsură ce treceau zilele, ea devenea obsedată de o nouă problemă, diferită.

Nu mai avea timp.

Când era întrebată în mod delicat de către Irene, ducesa nu arăta nici un semn cu privire la diminuarea afecțiunii ei pentru italian sau vreo înclinație de a-și schimba hotărârea și Henry nu dădea nici un semn că accepta situația.

Își stoarse creierii pentru o soluție. Vorbi despre asta de nenumărate ori cu Clara. Fără nici un folos.

Începu să se simtă de-a dreptul disperată. Cu două zile înainte să-i expire timpul, Irene stătea întinsă în pat, trează, și nu din cauza vreunei amintiri delicioase cu privire la sărutul ducelui de Torquil. Dar chiar și după ce reluă în minte de nenumărate ori situația, tot nu avea o soluție. Dacă ar fi putut măcar să se sfătuiască cu cineva.

„Sfat." Care era posibilitatea?

Irene dădu la o parte cuvertura, coborî din pat și aprinse o lampă. Mergând spre biroul de sub fereastra ei, scoase o hârtie și își adună gândurile pentru câteva momente. Satisfăcută, înmuie pana în cerneală și începu să scrie... „Dragă Lady Truelove"

Începu cu începutul, așezând pe hârtie întreaga situație, într-o scrisoare către faimoasa-i creație literară. În timp ce scria, nu se putu abține să nu simtă că acesta era un exercițiu inutil, dar nu se opri. Mintea începu să o certe pentru că considera că era prostește să-și scrie singură o scrisoare care nu va rezolva nimic, însă, cu toate acestea, continuă.

– Vedeți, Lady Truelove, șopti ea cu voce tare în timp ce scria, Torquil este convins că Foscarelli este interesat doar de bani, dar eu nu cred asta. Judecata ducesei este bună, sunt sigură, dar dacă amândouă ne înșelăm și Torquil are dreptate? Și chiar dacă el este cel care se înșală, ce l-ar convinge că banii nu sunt singurul motiv al acestui bărbat? Am sfătuit-o să nu îi dea zestre, ci doar o alocație, dar...

Se opri din vorbit și din scris și dintr-odată, în mintea ei, următoarea ei mișcare era acolo, strălucitoarea precum un bănuț nou-nouț.

– Trebuie să accepte să renunțe la zestre, șopti ea. Este singura metodă prin care Henry mă va lăsa să scap.

Ușurată că cel puțin avea o nouă soluție, Irene puse pana jos, stinse lampa și se întoarse în pat. Nu știa dacă planul ei va funcționa, dar grijile i se risipiră, pentru că atunci când puse capul pe pernă, adormi imediat.

În ziua următoare, își puse planul în acțiune. Josie obținu pentru ea adresa lui Foscarelli, și, deși avea fața luminată de curiozitate, nu puse nici o întrebare. În acea seară, când toată lumea plecă la un concert și la cină, ea acuză o durere de cap, se îmbrăcă toată în negru și luă o trăsură până la Camden Town.

Antonio Foscarelli locuia într-un apartament modest, dar res-ectabil. În timp ce trăsura ajunse în față și se opri, Irene își trase este față vălul care era atașat pălăriei ei. Cu identitatea ascunsă e ochii oricărui jurnalist care ar fi urmărit reședința lui Foscarelli entru orice semne ale ducesei, sau ale oricărei alte femei care l-ar i vizitat pe artist, Irene coborî din trăsură. Îl plăti pe birjar, apoi îi lădu un șiling în plus.

– Așteaptă aici. Mă voi întoarce în jumătate de oră.

Birjarul își atinse pălăria în semn de aprobare și ea intră în clădire. Urcă pe scări până la cel de-al doilea etaj și se opri la numărul 2, apartamentul din dreapta scărilor. La bătăile ei în ușă îi deschise un servitor bine îmbrăcat, însă cu o privire arogantă, care primi cu perfectă amabilitate prezența unei femei îmbrăcate în negru, cu un văl pe față, la ușa stăpânului său. Ea speră că asta se datora calităților lui excelente de servitor și nu ca o mărturie cu privire la caracterul stăpânului său.

– Vă pot ajuta, doamnă?

– Doresc să-l văd pe domnul Foscarelli, vă rog, spuse ea ridicându-și vălul negru, fiind acum la adăpost de ochii indiscreți.

– Cine să-i spun că-l caută?

– Sunt o prietenă a ducesei.

– Pe aici, spuse servitorul înclinându-se ușor și deschise imediat ușa, conducând-o într-un salon care în ochii lui Irene, care venea din clasa de mijloc, păru îndrăzneț de boem.

Pereții erau văruiți în culoarea verde-deschis, pe care atârnau oglinzi aurite, evocând atmosfera unui salon parizian. Pene lungi de fazan erau așezate într-o vază, erau teancuri de cărți și se simțea un miros pătrunzător de fum de țigară, iar un tablou al unei femei parțial îmbrăcate atârna pe un perete deasupra șemineului.

Irene zâmbi un pic la vederea acestuia, amintindu-și cuvintele lui Henry despre artist. Intenția lui fusese să o facă să-l desconsidere pe Foscarelli, bineînțeles, dar dacă acesta era un exemplu al muncii lui, putea vedea de ce femeilor le plăcea să fie pictate de el, pentru că imaginea era foarte bine redată și deloc impudică. Era, de fapt, o reprezentare cu bun-gust, și subiectul, deși frumos, nu era în genul fetelor pubere care păreau să placă atât de mult artiștilor pentru reprezentările nude. Era, poate, de vârsta lui Irene, sau poate un pic mai mare.

– Răposata mea soție.

Ea se întoarse la sunetul vocii bărbatului și se găsi față în față cu bărbatul considerat a fi unul dintre cei mai notorii burlaci ai Londrei. Cu un păr deschis la culoare și un ten palid specific nordului Italiei, arăta bine, dar nu extraordinar, și era mai scund decât se așteptase ea.

– O lucrare excelentă, răspunse ea.

– Mulțumesc, răspunse el și făcu semn spre o canapea din catifea de un albastru-închis, și Irene se așeză, aranjându-și în jurul ei fustele negre. Valetul meu mi-a spus că sunteți o prietenă a ducesei?

– Și poate și o prietenă a dumneavoastră, răspunse ea zâmbind ușor.

– Vă cunosc, *signora*? întrebă el surprins, aplecându-și capul și uitându-se la ea cu o privire nedumerită.

– Da, mă cunoașteți, într-un fel. Sunt Lady Truelove.

Capitolul 15

Henry se uita pe geam în timp ce trăsura în care călătorea trase în piața Thornhill din Camden Town. Nu plănuise să vină aici, și nici acum, după aproape patruzeci de minute în trăsură, nu era deloc convins că făcea lucrul cel bun.

Ignora regulile educației lui, bunele maniere și constrângerile unei întregi vieți, precum și propriul bun-simț. Îndoiala de sine nu era o emoție pe care și-o permitea prea des, dar având în vedere faptul că propria lume era un pic întoarsă pe dos în prezent, presupuse că avea dreptul la un pic de îndoială de sine.

Irene era, bineînțeles, motivul pentru multe dintre acestea.

„Nu crezi că ar trebui să-l întâlnești înainte de a-i evalua caracterul?"

O întrebare pe care nu voia cu adevărat să o exploreze și având în vedere toate celelalte lucruri care se întâmplaseră în acea noapte în bibliotecă, nu era greu să o ignore. Cu toate acestea, plimbarea cu barca îl forțase să accepte că mama lui nu va putea fi influențată să-și schimbe cursul acțiunilor, și acum singura lui alegere era să atenueze daunele. Pentru aceasta, întâlnirea cu Foscarelli nu mai era o alegere. Devenise o necesitate.

Trăsura se opri în fața casei și Henry își reaminti că, deși celălalt bărbat se dovedise a fi întru totul escrocul la care se așteptase, nu putea, sub nici o circumstanță, să-i dea un pumn în față.

Birjarul deschise ușa. Henry trase adânc aer în piept, își înghiți mândria ducală și ieși din trăsură. Plătind taxa, acesta îi spuse birjarului să aștepte, apoi intră în clădire și traversă holul către scări. Dar înainte de a putea urca, auzi pași deasupra lui și când își ridică privirea, văzu o femeie îmbrăcată în negru coborând. Se întoarse cu fața spre el și înlemni. La fel și ea, ținându-se de balustradă, cu un picior deasupra treptei din fața ei.

– Henry? tresări ea, uitându-se la el.

– Irene? spuse el șocat, uitându-se la ea. Ce naiba faci aici?

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru, spuse ea şi îşi ridică bărbia, uitându-se la el într-un fel pe care ajunsese să-l cunoască bine, în timp ce cobora restul treptelor.

Era o întrebarea pentru care nu avea starea de spirit necesară.

– Vino cu mine, spuse el mergând înainte şi apoi îi luă braţul şi începu să o tragă – nu foarte uşor – spre uşă, cu singurul gând de a ieşi de acolo. O femeie, singură, în Camden Town, după lăsarea întunericului, şopti el în timp ce deschise uşa. Doamne, Dumnezeule, eşti nebună?

– Stai, spuse ea cu o voce şuierată şi îşi trase vălul pe faţă chiar înainte ca el să o scoată afară pe uşă şi în jos, pe trepte.

– Ştii riscurile pe care ţi le-ai asumat? spuse el în timp ce traversau strada către trăsura lui care îl aştepta.

Şi trăsura ei o aştepta la curbă şi el îi făcu semn birjarului să plece, bărbatul ridicând din umeri, plesnind din frâiele şi pornind vehiculul în jos, pe drum.

Propriul birjar deja coborâse şi deschise uşa.

– Upper Brook Street, numărul 16, spuse el tăios, îşi dădu jos pălăria şi o împinse pe Irene în trăsură.

Urcă şi el, îşi aruncă pălăria într-un colţ şi se aşeză pe locul din faţa ei în timp ce birjarul închise uşa în urma lor.

– Doamne sfinte, Henry, bombăni ea în timp ce el trase perdelele. Nu este nevoie să mă bruschezi.

– Am crezut că am fost foarte clar când am spus că nu îl poţi întâlni pe domnul Foscarelli. Este evident că nu ai avut nici o problemă în a nu asculta acea indicaţie, astfel că nu aveam nici un motiv să cred că te vei supune de bunăvoie să mă însoţeşti într-o trăsură.

– Sunt bucuroasă să te acompaniez, spuse ea, îşi ridică vălul şi îşi aranjă fustele negre în jurul ei. Deşi nu mi-am imaginat că te voi întâlni. Am crezut că nu te poţi întâlni cu Foscarelli fără să fiţi prezentaţi.

– Presupun că, în ciuda indicaţiilor mele specifice, ai ales să-l vizitezi pe domnul Foscarelli din curiozitate, fără nici un considerent cu privire la reputaţia ta sau a persoanelor care te prezintă în acest moment în societate. Erau doi tineri care râdeau în cadrul uşilor de peste drum, şi aş paria ultimul ban că erau angajaţi de competitorii tăi. Sau te-ai gândit că ziarele de scandal similare cu al tău se vor abţine de la a scrie despre tine din etică profesională?

– Oh, nu mai exagera. Este întuneric afară. Am venit cu o trăsură, spuse ea și își ridică mâinile să își dea jos pălăria, vânturând spre el o grămadă neagră de șifon. Am purtat un voal, pentru Dumnezeu. Sincer, Henry, ai putea să-mi acorzi un pic de credit, adăugă ea, înfigând acul în vârful pălăriei și aruncând întreaga drăcie într-un colț al trăsurii, unde ateriză pe propria lui pălărie. Știu cum să iau măsuri pentru a mă proteja de bârfe.

– Nu sunt atât de sigur de asta. Stai în casa mea și sunt sigur că m-au văzut.

– Ei bine, faptul că nu poți fi discret nu este treaba mea! Și-apoi, dacă e ceva, vor crede că sunt mama ta.

– Ciudat, dar nu găsesc acea posibilitate foarte reconfortantă. Și, adăugă el, enervându-se și mai tare, discreția nici nu este cea mai importantă problemă. Cum rămâne cu siguranța ta? Ai risca asta pentru a-ți satisface curiozitatea?

– Nu m-am dus să îl văd pe Foscarelli din curiozitate.

– De ce, atunci?

– Îți spun motivul meu dacă mi-l spui și tu pe al tău. A fost pentru a încerca să-l cumperi din nou? Pentru că dacă acesta este motivul, nu vei avea nici un succes.

– Știu asta. Așa cum ți-am spus, mama mi-a deturnat planurile în legătură cu asta. Cu toate acestea, speram că ar putea fi convins să accepte o dotă mai mică decât cea pe care și-a însușit-o pe nedrept de la mama.

– Deci ai acceptat căsătoria lor ca fiind inevitabilă? clipi ea uimită.

– Nu capitulez încă, crede-mă, murmură el. Dar nu este nimic rău în a te pregăti pentru ce este mai rău. Și acum că ți-am explicat motivele pentru care sunt aici, aș vrea să le aud pe ale tale. Ce motiv ai putea avea pentru a-ți pune siguranța în pericol în felul acesta?

– Piața Thornhill este un cartier perfect respectabil, oftă ea, uitându-se în altă parte, dar diferența din vocea ei îi spuse că avea dreptate cu privire la riscurile implicate. Este îndeajuns de sigură.

– Îndeajuns de sigură? întrebă el și se uită la profilul ei frumos, amintindu-i consecințele pe care le-ar fi putut avea decizia ei de a hoinări singură, noaptea, în partea de nord-est a Londrei. Poate că piața Thornhill este sigură, cred, dar cartierele pe care le-ai traversat pentru a ajunge aici cu siguranță nu sunt. Dacă s-ar fi stricat o

roată la trăsură sau dacă unul dintre cai nu ar mai fi putut merge? Dumnezeule..., spuse el și se opri, pentru că gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla era mai mult decât putea suporta, și o scutură puțin. Unde îți este mintea, Irene?

Ea zâmbi la el și Henry își ținu respirația. Chiar și în lumina plăpândă, zâmbetul ei îl dezarma și furia lui se transformă în confuzie.

– De ce zâmbești așa, pentru numele lui Dumnezeu, când te cert? întrebă el.

– Mi-ai spus Irene.

– Îmi cer iertare, se scuză el imediat și îi dădu drumul, simțindu-se foarte stânjenit. Știu că mi-ai permis, dar chiar și așa, nu ar fi trebuit să fac asta. Pune-o pe seama nervilor încordați. Evenimentele de săptămâna aceasta m-au lăsat fără nervi.

– Ești îngrijorat pentru mine, spuse ea, părând a-i plăcea acel gând.

Zâmbetul i se mări, și Henry simți cum este cuprins de căldura lui, intrându-i în fiecare os și aducându-i nu numai plăcere născută din dorință, ci ceva mult mai adânc și mai profund, pe care nu era sigur că dorea să-l exploreze.

– Bineînțeles că sunt, spuse el stânjenit, uitându-se în altă parte. Orice gentleman ar fi.

– Ești atât de convins când spui asta, șopti ea, și cu toate acestea sunt mulți gentlemeni cărora puțin le-ar păsa. Era mai mult adevăr decât ar fi vrut el să recunoască. Nu sunt obișnuită cu asta, spuse ea contemplativ.

El se uită la ea, curios, și văzu că zâmbetul i se transformă într-o privire serioasă.

– Cu ce anume nu ești obișnuită?

– Ca o persoană să fie îngrijorată pentru binele meu. Este..., spuse ea și făcu o pauză. Este frumos, șopti ea, părând surprinsă.

– Da, ei bine..., zise el și se opri, străduindu-se să-și găsească echilibrul. Sper că, acum că ți-ai satisfăcut curiozitatea în legătură cu bărbatul care aspiră să fie tatăl meu vitreg, nu vei mai face alte plimbări în Camden Town după lăsarea întunericului.

– Deja ți-am spus, nu curiozitatea m-a adus aici. Am venit cam pentru același motiv ca și tine. Speram că îl pot convinge să accepte o alocație în loc de dotă.

– Înțeleg. Și ai avut vreun succes?

– Nu, pentru că are nevoie de o sumă substanțială de bani. Nu este pentru el...

– Bineînțeles că nu, o întrerupse el cu un râs trist.

– Știi că are pământ în Italia? îl întrebă ea ignorându-i sarcasmul. Și doisprezece frați și surori? Are o fermă de măsline în apropiere de coasta amalfitană pe care bunicul lor a lăsat-o în paragină. Tatăl lui este mort și, din moment ce el este cel mai mare, este de datoria lui să-i întrețină. De aceea are nevoie de o dotă.

– Și îndrăznesc să spun că își spune povestea înduioșătoare oricui ascultă. Ceva, cu siguranță, despre mama lui săracă, rămasă văduvă în mod atât de tragic, și dragii, dragii lui frați – poate o soră mai mică cu tuberculoză? Poate că a menționat și sânge regal – legătura lui de mult pierdută – și complet născocită – cu ducele de Milan?

Ea se strâmbă.

– Nu este vorba de regalitate, nici de tuberculoză. Doar șase sute de acri de livadă de măslini și de viță-de-vie. Sunt neglijați și neîngrijiți, ar putea fi făcuți profitabili, doar dacă...

– Doar dacă ar avea bani. Fără asta..., făcu o pauză oftând cu exagerare. Mă tem că familia lui va avea o soartă tragică.

– Serios, Henry, spuse ea încruntându-se, încerc să explic situația lui.

– Despre care presupun că ar trebui să-mi pese?

– Da, ar trebui, izbucni ea, exasperată, din moment ce foarte probabil va deveni membru al familiei tale în câteva zile, o posibilitate pe care ai recunoscut-o singur. Ideea este că are pământ. Cu siguranță asta îl ridică un pic în cercurile tale aristocratice?

– Pământul nu face dintr-un bărbat un gentleman.

– Și ce anume face? Un titlu? Un loc mai bun în herghelie? Dumnezeule, Henry, adăugă ea înainte ca el să poată răspunde, ești cel mai înțepat, încăpățânat și mai enervant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Și căzu în genunchi, apucându-i în pumni reverele hainei de seară, zdrobindu-i floarea de la buton și umplând trăsura cu un miros puternic de garoafe. Și vrei să știi care este cel mai enervant lucru în legătură cu tine? întrebă ea, punctând fiecare cuvânt cu o smucitură a reverelor lui. De fiecare dată când încep să cred ce bărbat incredibil de atractiv ești, deschizi gura și distrugi tot!

Henry clipi, uimit, sigur că nu auzise bine.

– Crezi că sunt atrac...

– Henry, spuse ea și căzu la picioarele lui înainte ca el să o poată opri și îl trase mai aproape. Mai taci, zise și îl sărută.

Buzele ei erau la fel de moi ca înainte, dar mai arzătoare, chiar mai dulci, și încântarea lor, atât de acută, era precum durerea. Simți dorința cum, dintr-odată, îi curgea prin vene, străfulgerându-i mintea, pulsându-i în sânge.

– Irene, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el apucând-o de mâini cât încă era în stare, și se trase înapoi.

Ea îl urmă și îi tăie orice cuvânt cu un nou sărut, unul rapid pe gură, dar indiferent ce voise să-i spună, îi zburase din mine în timp ce ea îl săruta ușor pe obraz, spre ureche și înapoi.

Nu găsi puterea să o îndepărteze din nou. Nu se putu mișca deloc.

Ea își înclină capul într-o parte și îl sărută, la fel, și pe celălalt obraz și apoi îl sărută pe buze. În cele din urmă, se retrase. Cu câțiva milimetri distanță de buzele lui, aștepta, și el stiu că dacă va exista un moment în care să-i oprească seducția îmbietoare, acela era momentul.

Începu să tremure pe dinăuntru.

Ea era atât de aproape de el, încât respirația i se contopea cu a lui. Îi putea simți mirosul pielii, al părului ei, amestecându-se cu mirosul de la butoniera lui. Dorința se agăța acum de el, încețoșându-i mintea, alungându-i bunul-simț.

În cele din urmă, ea se retrase, dar nu îi aduse nici o alinare. Un sunet agonizat i se auzi de pe buze, o prinse de brațe și o împinse înapoi în scaunul ei, dar în loc de a-i da drumul, o urmă, căzând în genunchi.

Îi prinse gura cu a lui, depărtându-și buzele și sărutând-o adânc, deschis și cu intensitate, dezlănțuind toată dorința cu care se luptase de când se cunoscuseră. Nevoia pentru ea care îi pusese acum stăpânire pe corp îl șocă chiar și pe el, și nu își putu imagina ce simțea ea. Când scoase un sunet în timp ce o săruta, se forță să se domolească.

Îi luă fața în mâini și o sărută ușor, gustând-o în mușcături ușoare, sugându-i buza de sus. O sărută pe obraz, apoi pe gât, dar deși se gândi să coboare, se opri la clavicula. Dacă avea să o aprindă la

fel cum era el de aprins, trebuia să înceapă de jos și apoi să continue în sus.

Își coborî mâna de la obrazul ei peste forma plină a sânului ei, blestemându-l pe cel care inventase corsetul, și merse în jos, peste coapsă și peste genunchi. Luând în mână pliuri de crep negru și de bumbac, îi ridică fustele și își strecură o mână pe sub ele.

O prinse de gambă și urcă pe toată lungimea piciorului, până la partea de sus a ciorapului, unde vârfurile degetelor se luptară cu jartierele și cu tivul ciorapilor. Când îi atinse pielea goală, era ca mătasea încinsă.

Sărutând-o în continuare, îi zgârie ușor partea din spate a genunchiului cu vârfurile degetelor și ea gemu din nou. Își prinse mâinile în părul lui și îi cuprinse capul, trăgându-l mai aproape, vrând mai mult.

El îi oferi mai mult, urcându-și mâna mai sus, pe coapsă, și apoi se mută între picioarele ei. Tresări surprinsă și se desprinse din sărutul lui țipând și își coborî mâinile pe pieptul lui.

Se opri, știind că, dacă teama feciorească ar fi făcut-o să se oprească acum, ar fi trebuit să îi dea drumul, și dacă se întâmpla asta, ar fi trebuit să coboare din trăsură și să se azvârle în plin trafic.

Având în vedere spațiul strâmt și multele ei straturi de îmbrăcăminte, opțiunile lui de a o excita erau limitate. Se hotărî că cea mai bună soluție erau cuvintele.

– Irene, vreau să te ating, spuse el, cu mâna între coapsele ei strânse. Lasă-mă doar să te ating. Doar la atât m-am gândit.

Ea se relaxă un pic, apoi și mai mult, și apoi el putu să-și bage degetele printre despicătura lenjeriei ei.

– Oh, gemu ea, prinzându-l mai tare, îngropându-și fața roșie în gâtul lui. Oh, oh.

Se mișcă pe canapea, cu coapsa lovindu-se de pântecul lui, și un val de pură plăcere îi cutremură corpul, obligându-l să se oprească.

– Dumnezeule, șopti el și se ridică în genunchi, forțându-se să se abțină.

După un moment, se aplecă, o sărută pe față și începu să o mângâie din nou.

– Irene, șopti el, spunându-i numele ca și cum și l-ar fi spus sieși timp de o săptămână de nopți de tortură, în timp ce vârful degetului său se mișca înainte și înapoi din despicătura ei secretă,

întinzându-i umezeala, până când corpul ei se mișca în tresăriri disperate și fiecare răsuflare era un geamăt.

Era aproape de orgasm, el știa asta, și se trase înapoi pentru a se putea uita la ea. Avea ochii închiși, buzele depărtate, o urmă ușoară de transpirație pe frunte în timp ce se îndrepta spre culmile plăcerii.

– Asta este, Irene, șopti el, îndemnând-o, vrând mai mult ca orice să o vadă cum termină. Asta este. Ești aproape.

Nu știa dacă ea înțelegea ce voia să spună, dacă își oferise vreodată singură plăcere, dar când țipă, coapsele arcuindu-se în mâinile lui, știu că fața ei era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, și sunetele ușoare ale plăcerii ei, cele mai dulci lucruri pe care le auzise vreodată.

Încercă să-i ofere fiecare picătură de plăcere pe care corpul ei o putea obține, și când, în cele din urmă corpul ei se încovoie pe scaun cu un suspin, îi sărută din nou gura și își trase mâna de sub fustele ei.

Privind mai târziu înapoi, i-ar fi plăcut să creadă că ar fi fost capabil să reziste și să nu-i ia virginitatea într-o trăsură, dar indiferent de cât de multe ori se gândise la acel moment, nu putu niciodată ști cu certitudine că putea fi atât de eroic. În orice caz, soarta nu îi dădu niciodată șansa să decidă.

Trăsura se zdruncină, oprindu-se.

Cu viteza luminii, îi trase fustele în jos. Se trase înapoi, departe de ea, și simți că se rupe în două.

– Du-te la intrarea servitorilor, îi spuse în timp ce ea se ridică și el se întinse după pălăria ei. Și imediat în camera ta, cât poți de repede. Dacă te vede cineva și te întreabă unde ai fost, adăugă el în timp ce îi îndesa monstruozitatea neagră pe cap și îi punea voalul la loc, ai fost la muncă și să-ți vizitezi tatăl. Din moment ce porți doliu, va trebui să inventezi o rudă decedată și să porți doliu timp de o lună, așa că să sperăm că nu te vede nimeni. Indiferent de ce se întâmplă, nu ai fost la Camden Town.

Ușa trăsurii se deschise, dar ea nu se mișcă pentru a coborî. În schimb, se uita la el cu ochi mari și fața îmbujorată, arătând delicios de ciufulită și copleșită pe de-a-ntregul.

– Da, știu, spuse el și se aplecă în față, luând-o de braț și trăgând-o spre el. Este destul de cutremurător, nu-i așa? zise el și o

sărută, puternic, înainte ca ea să îi poată răspunde și îi dădu drumul. Du-te.

De data aceasta îl ascultă, protestând șoptit, traversând aleea și coborând treptele de la intrarea servitorilor. El așteptă până când ea ajunse înăuntru și ușa se închise în urma ei, apoi se uită la birjar care aștepta lângă ușa trăsurii.

– La White, spuse el, căci avea nevoie de o băutură.

Capitolul 16

Familia ieșise și servitorii serveau masa de seară când Irene intră în casă, așa că putu să traverseze coridorul de jos, să treacă de camera unde servitorii serveau cina și să fugă sus pe scări în camera ei, fără a se întâlni cu cineva.

Plecând de acasă pentru a se întâlni cu Foscarelli, nu acordase prea multă importanță la ceea ce ar crede servitorii despre plecarea sau sosirea ei noaptea. Deja știau despre munca ei în oraș și, deși nu erau de acord cu asta și cu ea, la fel cum nu era nimeni de sus de acord, Irene nu fusese niciodată atât de preocupată de a avea aprobarea cuiva, indiferent din ce mediu social provenea. Cu toate acestea, în acest caz particular, era foarte recunoscătoare să ajungă în cameră fără a fi văzută.

Închise ușa în urma ei cu un suflu de ușurare și se sprijini de ușă, o mișcare ce îi înclină pălăria enormă pe spate.

O smulse și o azvârli cât colo, apoi se sprijini din nou de ușă, suflând greu nu numai din cauza faptului că alergase către camera ei, ci din cauza a tot ceea ce se întâmplase înainte.

Ceea ce îi făcuse Henry – oh, Dumnezeule, ce îi făcuse? Sărutul lui, mâinile lui, o făcuse să simtă lucruri pe care nu le mai simțise niciodată în viața ei, senzații care nu visase că sunt posibile. Un freamăt atât de delicios care o prinsese într-un vârtej de plăcere, ducând-o sus și tot mai sus, până când... nu se putea gândi cum să descrie. Nu erau cuvinte pentru ceea ce îi făcuse Henry.

„Este destul de cutremurător, nu-i așa."

– Cel puțin, șopti ea, punându-și o mână pe piept și trăgând aer în piept, încercând să oprească haosul din ea. Dar degeaba. Inima îi bătea cu putere, simțea furnicături în corp și o cuprinse un val de căldură. Părea că fiecare celulă îi era aprinsă în interior de o euforie încântătoare. Râse și se sprijini din nou de ușă. Se simțea absolut magnific.

Henry se simțea ca naiba. Băuse – de fapt, băuse trei pahare, dar chiar și trei pahare de whisky se dovediră un remediu complet neadecvat pentru boala lui. Ordonă să-i fie pregătită o cameră și trimise pe unul dintre valeții de la White pentru a-l aduce pe valetul său și un rând de haine de schimb, pentru că știa că sub nici o formă nu se putea duce în halul acesta acasă. Nu putea suporta gândul de a sta în fața lui Irene la micul dejun ziua următoare, bând ceai, mâncând pâine prăjită și vorbind nimicuri cu ea, cu sora ei și cu frații lui ca și cum era o dimineață obișnuită. Făcuse asta timp de aproape două săptămâni. Nu putea îndura să o facă din nou.

Făcu o baie rece, ceea ce ajută un pic, și își petrecu noaptea la clubul său, deși avu puțin de-a face cu dormitul, pentru că imaginea feței ei și ecoul sunetelor pe care le scosese în agonia pasiunii îl bântuiră întreaga noapte. Dar adormi în cele din urmă spre răsărit, și pe la mijlocul zilei, după un mic dejun fierbinte și o baie, se simți pregătit să facă ceea ce știa că trebuie făcut. Era vital să vorbească cu ea, și pentru asta, avea nevoie de toată hotărârea de care putea da dovadă. Altfel, putea foarte bine să o țintuiască de primul perete și să o aibă pe loc.

La începutul după-amiezii, merse acasă, unde mama lui îl trase imediat deoparte pentru o scurtă discuție, și ceea ce îi spusese sublinie faptul că trebuia să aibă o discuție privată cu Irene cât de curând posibil. Din nefericire, nu era acasă. Plecase, îi spuse sora ei, să lucreze la ziar.

Chemă trăsura și, douăzeci de minute mai târziu, era pe trotuarul din fața ușii placate cu sticlă care duce în birourile de la *Society Snippets*.

Cât de ciudată era viața, cât de neașteptată! În urmă cu doar două săptămâni, credea că este stăpânul propriei lumi și ce se întâmpla în ea. Apoi apăruse Irene Deverill, distrugând acea iluzie. În multe feluri, el era un dezastru complet drept rezultat, dar când se gândea la ea așa cum fusese seara trecută, nu putea schimba nimic. Problema era că haosul, dorința nemărginită și tortura, deși dulce, nu puteau fi suportate la nesfârșit. Trebuia să-și limpezească mintea. Dacă nu, rezultatul ar fi fost anihilarea sau ruina lui.

Deschise ușa. Clopoțelul sună când intră, un sunet slab care abia putea fi auzit de pe deasupra vacarmului mașinii de tipărit care bubuia într-un capăt al camerei, dar, cu toate acestea, tânăra

brunetă care lucra la ea îl auzi. Se uită peste umăr și el o recunoscu drept una dintre jurnalistele pe care le văzuse cu ocazia celei de-a doua vizite aici. Ea opri mașinăria imediat și veni repede către el, și peste ochelarii cu rame aurii de pe vârful nasului, ochii ei închiși la culoare îl studiară cu interesul profesiei ei.

– Domnișoara Deverill? întrebă el, dându-i cartea lui de vizită.

– Bineînțeles, Excelența Voastră, spuse ea și luă cartea de vizită fără a o citi, arătând clar că știa prea bine cine era. Vă rog să mă urmați, spuse ea împingându-și ochelarii pe nas și abordând o expresie de eficiență vioaie.

Îl conduse la ușa închisă de la biroul lui Irene, bătu rapid, apoi o deschise.

– Excelența Sa, ducele de Torquil, anunță ea, apoi se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă.

Irene se ridică în timp ce el intra, și, în timp ce ușa se închidea în urma lui, zâmbetul ei radiant îl lovi cu puterea unui pumn în stomac.

– Henry.

– Domnișoară Deverill, spuse el și se înclină, încordându-și maxilarul și dându-și jos pălăria.

Când se ridică, zâmbetul ei dispăruse. Avea bărbia un pic ridicată, amintindu-și de orgoliul ei, și îl durea să știe că rănea acea mândrie. După seara trecută, avea motive să aștepte mai multe de la el decât formalități ducale, dar deși se simțea precum un mitocan, nu putea permite, nu îndrăznea să permită nici un fel de intimitate între ei acum. Nu era îndeajuns de puternic să reziste.

– Sper că sunteți bine, spuse el, refugiindu-se în politețuri sociale.

– Sunt. Și dumneavoastră?

– Foarte bine, minți el. Tuși și apoi făcu o pauză, uitându-se la pălăria sa, încercând să găsească o altă întrebare politicoasă care ar fi putut ușura motivul venirii lui aici. Destul de ocupat. Ne pregătim să plecăm din Londra către Ravenwood.

– Proprietatea dumneavoastră din Hampshire?

– Da. Plecăm vineri. Atunci se termină sezonul, știți.

– Ah, da, spuse ea cu vocea strangulată, ceea ce îi spuse lui că discuția despre nimicuri se dovedea dificilă pentru ea, așa cum era și pentru el. Gloriosul Doisprezece. Va... participa familia dumneavoastră la vânătoarea de potârnichi sau la navigarea pe Solent?

– Oh, navigare, bineînțeles, spuse el zâmbind un pic, amintindu-și prima ei seară în casa lui. Până la urmă, suntem o familie căreia îi plac plimbările cu barca.

– Da, spuse ea și se foi de pe un picior pe altul, uitându-se în jur, amintindu-i că această situație trebuia să fie pentru ea la fel de stânjenitoare cât era de agonizantă pentru el.

– Mama se va căsători cu Foscarelli, spuse el chinuindu-se să treacă la subiect. Ea... se întrerupse, pentru că încă găsea greu de acceptat căsătoria mamei lui, dar după un moment, se chinui să continue. Voia să se căsătorească cu el mâine, dar am convins-o să mai aștepte o săptămână. De vreme ce vom pleca la țară, sunt multe de făcut, atât aici, cât și la Ravenwood, și ar fi o povară pentru Carlotta să supravegheze întreaga instalare. Nu pot ajuta pentru că am prea multe de făcut pe proprietate pentru a mai ajuta cu gospodăria.

– Deci..., spuse ea și făcu o pauză, părând nedumerită. Atunci îmi cereți să merg cu dumneavoastră? Credeți că încă o săptămână ne va fi de ajutor pentru a o face pe mama dumneavoastră să se răzgândească?

– Nu, mă tem că am trecut de acel punct. Este hotărâtă, și mă îndoiesc că va funcționa vreo insistență. Mama va merge cu noi în Hampshire vineri, pentru a ajuta la Ravenwood, apoi se va întoarce luni și se va căsători marți cu Foscarelli, la Registrul Stării Civile. Vor sta, așa cum mi-a spus ea, în noua lor casă în Chiswick pentru două săptămâni, apoi plănuiesc să plece în luna de miere în Italia, pentru a-i întâlni familia, lucruri de genul acesta.

Cuvintele lui erau afectate, ciudate și probabil că îi transmise ceva din ce simțea, pentru că Irene vorbi.

– Știu că este o îngrijorare serioasă și o dezamăgire pentru dumneavoastră și îmi pare rău pentru asta.

– Nu trebuie să vă gândiți că vă acuz pe dumneavoastră în vreun fel.

– Asta este o schimbare față de acum două săptămâni.

– Da.

– Am eșuat în sarcina pe care mi-ați dat-o, spuse ea și se uită în jos, la biroul ei, îndreptându-și sugativa, apoi își ridică privirea și își îndreptă umerii. Îmi veți lua ziarul?

Întrebarea îl șocă, deși știa că nu trebuia să se întâmple asta. El stabilise aceste mize și cu siguranță nu îi dăduse nici un motiv să-l creadă prea gentleman pentru a le urma. Nu putea niciodată să-i ia ceva ce iubea.

– Nu l-aș fi luat niciodată, Irene, spuse el. Știu că probabil nu crezi asta, dar eram furios, și disperat, și – nu îmi este rușine să recunosc – îmi era teamă pentru viitorul mamei mele. Uitându-mă în urmă, văd că așteptările mele ca tu să o poți convinge să se răzgândească erau nerealiste, fără să mai menționez că nu erau rezonabile. Îmi pare rău pentru asta.

– Încercai doar să o protejezi. Văd asta acum.

– Da, însă nu poți proteja pe toată lumea tot timpul. Nici măcar eu nu pot face asta, spuse el și reuși să râdă. Mai ales eu. Ceea ce mă aduce la motivul sosirii mele aici.

Ea se încruntă, fiind pe bună dreptate uimită.

El traversă camera, venind să stea în fața ei, fericit că biroul forma o barieră între ei.

– Așa cum am spus, plecăm vineri. Angela se întreba dacă sora ta poate veni și ea, dacă asta ar fi acceptabil? Nu cred, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde, că ar fi potrivit să o însoțești.

Durerea care îi licări pe față îl duru și pe el, precum un cuțit în piept.

– Corect, bolborosi ea și se uită în altă parte. Bineînțeles că nu.

– Irene, nu trebuie să mă înțelegi greșit...

– Nici nu aș putea, oricum, spuse ea cu o voce suspect de veselă. Am neglijat ziarul mult prea mult timp deja. Și mai este și tatăl meu. Nu este bine, așa cum știi, și...

Vocea i se stinse, și oricât de mult încercă el, nu putu ascunde ceea ce simțea.

– Nu te pot avea acolo, Irene, spuse el, călcându-și mândria în picioare, vocea fiindu-i un răgușit aspru și disperat. Nu pot. Nu în aceste circumstanțe. Comportamentul meu din trecut arată clar că nu pot fi de încredere alături de tine.

– Din cauză a ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, șopti ea plecându-și capul și înroșindu-se.

– Da. Și din cauza acelei nopți din bibliotecă și a imaginilor cu tine și cu mine care îmi inundă imaginația, imagini pe care le-ai găsi chiar mai șocante decât au fost deja faptele mele.

– Oh. Sunetul era slab, hâșâit și trecu un moment lung înainte ca ea să vorbească din nou. Și, cu toate acesta, șopti ea, ridicându-și privirea, acum nu mă pot gândi decât să-mi arunc mândria pe fereastră, să ocolesc biroul și să mă arunc pe tine în cel mai puțin cuminte fel cu putință.

Henry îngheță, pironit, uitându-se la ea. Simți că îi fuge pământul de sub picioare, împreună cu toate hotărârile lui onorabile.

– Irene, nu ai idee ce spui. Dorința... mea pentru tine este neschimbată.

– Da, spuse ea înroșindu-se mai tare. Eu... După seara trecută, acest lucru este evident.

– Când ești în apropiere, uit că sunt gentleman, și dacă nu este distanță între noi, mă tem că voi continua să profit de tine. Ce crezi că ți se va întâmpla dacă asta continuă?

– Eu..., spuse ea și făcu o pauză, umezindu-și buzele ca și cum ar fi fost uscate, un gest care îl atrase precum o muscă către lumină. Nu sunt foarte sigură.

– Iartă-mă, atunci, pentru că trebuie să fiu direct. Ești virgină. Nu te-ai culcat niciodată cu un bărbat. Este corect ceea ce presupun, da?

– Bineînțeles că nu! spuse ea, cu fața roșie ca focul. Dumnezeule, crezi că aș putea lăsa alt bărbat să mă atingă așa cum...

– Chiar și așa, interveni el. Trebuie să fiu departe de tine, pentru că dacă nu, voi continua să te seduc. Este supărător pentru mine să recunosc asta, spuse el repede înainte ca ea să poată răspunde, dar mă îndoiesc că voi fi capabil să mă opresc și mă tem că voi aduce avantajele experienței mele. Dacă nu cedezi, voi continua să trăiesc în chinuri, și dacă cedezi, consecințele pentru tine – pentru amândoi – ar fi disperate.

– Câteodată cred că te gândești prea mult la consecințe, Henry.

– Da, ei bine, am motive întemeiate să fac asta, având în vedere trecutul meu.

– Ce vrei să spui?

El se uită la pălăria lui, strângându-i marginile în pumni. Nu voia să-i spună, dar știa că era nevoit. Trebuia să o facă să înțeleagă de ce anume era în stare.

– Am mai fost căsătorit o dată.

– Cum? Ochii ei căprui se umeziră. Dar...

– Nimeni nu știe. Ei bine, mama știe, dar nimeni altcineva. Nici măcar fratele și surorile mele. A fost cu mult timp în urmă. Eram la facultate. Aveam doar nouăsprezece ani, ea avea șaptesprezece. Nu era din același mediu social ca mine. Am convins-o să fugim și am păstrat căsătoria secretă. Nu a fost..., făcu o pauză, trăgând aer în piept. Nu a fost o căsătorie fericită. Ne-am despărțit complet după un an și nu ne-am mai văzut după aceea. Ea a murit anul următor. Holeră.

– Înțeleg, spuse ea și își mușcă buza. Îmi pare rău.

– A fost cu mult timp în urmă, spuse el dând din cap și făcând un semn cu mâna în aer. Nu mai contează acum.

– Dacă nu contează, de ce îmi spui? se încruntă ea, nedumerită. Ce legătură are cu noi... cu situația noastră?

Asta, bineînțeles, era partea complicată, sordidă. Nu încercă să o îndulcească.

– Era fata unui vânzător din Cambridge, vânzător de tabac. M-am îndrăgostit de ea, complet și iremediabil, de prima dată de când am văzut-o la tejghea, chiar înainte de a ști cum o cheamă. Nu pretind că intențiile mele erau onorabile; chiar nu erau. Eram fiul unui duce, nu ne potriveam deloc, știam asta, dar eram hotărât să o am. Problema pentru mine era că era virtuoasă, o fată inocentă, și eu eram plin de pasiune, orb în fața rațiunii – Irene, de ce naiba zâmbești?

– Pentru că mă bucur foarte tare că îmi spui asta.

– Te bucuri? Doamne, Dumnezeule, de ce?

– Ei bine, ca să fiu sinceră, Henry, ești mult prea secretos pentru gustul meu.

Din moment ce simțea că trebuia să emane dorință douăzeci și patru de ore pe zi, astfel încât să vadă toată lumea, recunoașterea faptului că nu se întâmpla asta era oarecum o ușurare.

– Nu sunt cel mai deschis dintre bărbați, recunosc asta.

– Așa se întâmplă dacă vrei să fii politicos. În cea mai mare parte a timpului, nu am nici cea mai vagă idee la ce te gândești sau ce simți.

– Având în vedere situația, mă gândesc la tine, șopti el, uitându-se în altă parte, ceea ce este probabil un lucru bun.

– Nu, nu este. Și de aceea mă bucur. Ideea că mi-ai spune niște lucruri atât de personale, mai ales având în vedere profesia mea...

este... de-a dreptul uimitor, spuse ea și făcu o pauză, râzând un pic. Chiar extraordinar. Sunt onorată că ai atâta încredere în mine, și îți promit, nu voi spune nimănui.

– Bineînțeles că nu vei spune. Adică, știu asta, spuse el și se foi, simțindu-se inconfortabil, apoi se uită din nou la ea. Dar având în vedere situația, și ceea ce este între noi, este necesar să-mi cunoști trecutul.

– De ce? Pentru că ai impresia că acel trecut se repetă... îl întrerupse ea, făcând din nou ochii mari. Doamne, Dumnezeule, Henry, nu te gândești să te căsătorești cu mine, nu-i așa? Nu te... te îndrăgostești de mine?

– Nu este dragoste, Irene. Cel puțin, nu cea care ar duce la o căsătorie amiabilă. Asta încerc – prost, recunosc – să explic. Ești a doua femeie pe care am întâlnit-o vreodată pentru care sentimentele mele sunt atât de puternice încât nu pot fi negate, spuse el râzând amar. Am o înclinație, se pare, pentru femei care nu sunt potrivite cu viața mea, și este o viață pe care nu o pot schimba. Te doresc, da. Vreau să te sărut, să te ating așa cum te-am atins aseară, să îți aduc plăcere, să mă culc cu tine și – iartă-mă dacă îndrăznesc prea mult – dacă sunt lângă tine pentru prea mult timp, asta s-ar putea întâmpla. Dacă se întâmplă, te voi fi distrus, exact așa cum..., spuse el și se opri, pentru că și acum, zece ani mai târziu, durea să o spună. Așa cum am distrus-o și pe ea. Ar trebui apoi să ne căsătorim.

– Nu înțeleg de ce...

– Și cu toate astea, o întrerupse el, simțindu-se cel mai mitocan bărbat, aș face-o. În acest moment, sunt foarte vulnerabil în ceea ce te privește, atât de slab, încât dacă ai fi de acord, m-aș căsători cu tine, doar pentru a te putea avea. Da, aș face din nou aceeași greșeală.

– Înțeleg, spuse ea cu o voce rece și simți văpăi în ochi. Deci căsătoria cu mine ar fi o greșeală?

Nu voia să se certe. În mod normal, nu dădea înapoi într-o dispută cu ea, dar azi, nu avea putere pentru așa ceva.

– Știu că mereu reușesc să îți spun cele mai greșite lucruri, și nu știu exact de ce se întâmplă asta, oricum, nu crezi și tu că ar fi o greșeală să ne căsătorim? Spunând altfel, ai vrea să te căsătorești cu mine, să îți legi viața pentru totdeauna de a mea? Să fii ducesa mea?

Privirea înspăimântată de pe fața ei îi spuse cu o claritate brutală răspunsul pe care îl știa deja.

– Dumnezeule, nu.

În ciuda faptului că nu se așteptase la un alt răspuns, era un pic iritat de un refuz atât de radical la o poziție pentru care mii de alte femei ar sări prin foc să o aibă.

– Nu sunt fata unui vânzător de tutun, e-adevărat, continuă ea, dar nu fac parte din înalta societate, și nici nu am vreo dorință în acest sens.

– Chiar așa, spuse el, încă iritat.

– Nu aș mai putea să susțin drepturile femeilor.

– Ducesa mea cu siguranță nu ar mărșălui pe străzi, dacă la asta te referi. Și familia noastră are înclinații politice. Mereu i-am susținut pe Conservatori, dar nici unul dintre aceste partide nu susține votul...

– Ei bine, iată! Nu voi renunța să lupt pentru dreptul la vot, Henry. Niciodată. Și ar trebui să renunț la *Society Snippets*, ceva ce nu-mi pot imagina vreodată să fac. Îmi iubesc munca mult mai mult decât mi-ar plăcea să fiu o ducesă. Nu că știu cu adevărat ce fac ducesele, în afară de faptul că se duc la Ascot și organizează petreceri, și știu asta doar pentru că scriem despre astfel de lucruri tot timpul. Dar cunosc îndeajuns încât să-mi dau seama că nu mi-ar plăcea să fiu o ducesă, și nu m-aș descurca deloc, și m-aș plictisi îngrozitor, și...

– Atunci, se pare că suntem de aceeași părere, spuse el, încercând să-și recapete demnitatea în fața acestei evaluări nimicitoare a ceea ce ar însemna să fie ducesa lui. Încercă, de asemenea, să accepte cu grație că Irene ar prefera să conducă un ziar de scandal decât să fie soția lui. Dar știuse asta de dinainte. De la început, acest lucru în mod particular îl găsise al naibii de atrăgător la ea. Și asta nu duce nicăieri, așa cum am încercat să explic.

– Mai este o alegere, una despre care este evident că nu ai uitat. Am putea avea o aventură.

– Nu putem face asta, spuse el, de data aceasta el fiind cel uimit.

– De ce nu? râse ea, spre stupoarea lui. Nu este un păcat ceea ce simți.

– Nu este? Găsește un preot care să fie de acord cu tine și voi fi pe punctul de a ceda acestei variante.

– Ceea ce vreau să spun este că nu consider că este un păcat, indiferent de doctrină. Tu?

– Nu știu, spuse el și încercă să se gândească la întrebare în mod rațional, dar știu că nu putea avea încredere în abilitatea de a fi rațional, nu când venea vorba de ea. Am fost crescut să consider că este un păcat, așa cum sunt convins că ai fost și tu. Amândoi suntem necăsătoriți. În ochii celorlalți – dacă nu în ai noștri –, o aventură între noi doi este desfrâu și incalificabil de imoral.

– Când m-ai atins, Henry, nu m-am simțit imorală, spuse ea și se uită la el, cu fața caldă și drăgăstoasă, chemându-l pe diavolul din el.

– Consecințele ar fi îngrozitoare, mai ales pentru tine, insistă bărbatul, atât pentru el, cât și pentru a-i explica ei. Ai fost acceptată în societate prin intermediul bunicului tău și, dacă cineva află că avem o legătură, ți-ar fi pătată onoarea pe loc. Ai ajunge să regreți amarnic, și aș urî să...

– Nu aș face asta, îl întrerupse ea. Nu îmi pot imagina nici o situație în care aș regreta o legătură de dragoste cu tine, Henry.

Blândețea din vocea ei era aproape sfârșitul lui și încercă să o îndepărteze și mai mult înainte de a-și spune ideea de neconceput.

– Astfel de sentimente minunate sunt ușor de spus, dar cum rămâne cu familia ta? Ce se întâmplă când află lumea și familia ta este făcută de rușine odată cu tine? Ce se întâmplă când rivalii tăi îți pun numele ruinat în ziarul lor și discută cu poftă aventura noastră sordidă? Crezi că nu ar face asta?

– Ei bine, bineînțeles că ar trebui să fim extrem de precauți! Nu aș vrea să se afle, de dragul Clarei. Și al tău.

– Dar nu de dragul tău?

– Societatea nu mă va accepta oricum, Henry, spuse ea zâmbind ca și cum propria ruină era o problemă trivială. M-am simțit atât de bine în aceste două săptămâni cum nu am crezut că o voi face, e adevărat, dar astfel de lucruri nu pot dura, nu pentru mine. Conduc un ziar de scandal. Am o carieră. Sunt o sufragetă. Cât timp crezi că va trece până când Ellesmere va afla că nu am nici o intenție să renunț la toate acestea sau la părerile mele radicale? Clara va fi bine. A plăcut-o, și poate să beneficieze de bunătatea lui și de cea a familiei tale, indiferent de lucrurile scandaloase pe care le fac eu.

– Nu sunt sigur cât de mult va putea familia mea să o protejeze pe sora ta de îndată ce mama se va căsători cu italianul ei. Dar desigur, vom face tot ce putem pentru amândouă.

– Așa cum am spus, nu este pentru mine. Societatea, mă tem, nu mă va accepta niciodată, indiferent dacă între noi se va întâmpla ceva sau nu.

– Nu trebuie să fie astfel lucrurile. Așa cum am vorbit mai devreme, va trebui să eviți să te lauzi cu profesia ta și să nu mai fii atât de radicală, dar...

– Cum să nu mai fiu așa de radicală? Nefăcând munca pe care o iubesc? Abandonând o cauză în care cred? Nu voi face asta, nu pentru tine, nu pentru tatăl meu, nici măcar pentru Clara. Lucrez să formez o uniune cu alte femei, ca să facem o petiție pentru vot, și când se va întâmpla, competitorii mei, nu am nici un dubiu, se vor bucura foarte tare afirmând lucruri nedemne de o femeie, mai ales când voi fi arestată și poliția mă va duce la închisoare.

– Oh, Dumnezeule, gemu el, temându-se foarte tare că acea profeție avea să se adeverească într-o bună zi.

– Deci vezi? Mă tem că dezaprobarea și ruina sunt inevitabile pentru mine, într-un fel sau altul, și nu vreau să pierd această șansă cu tine pentru a evita ceea ce este inevitabil. Cu toate astea, o asemenea asociere cu mine este un risc și pentru tine, deci dacă tu..., spuse ea și făcu o pauză, părând dintr-odată nesigură. Dacă nu mă vrei în aceste condiții, aș înțelege.

Să nu o vrea? Dumnezeule, cum putea gândi un asemenea lucru, chiar și pentru o clipă. Nu știa deja că ar face orice pentru a o avea în patul lui? Dar nu era vorba numai despre el și despre ceea ce voia el. Știa asta prea bine. Se forță să rămână onorabil.

– Sunt diferite tipuri de ruinări, Irene. Făcu o pauză, gândindu-se cum să spună mai bine, dar nu exista o metodă delicată de a purta o asemenea conversație. Chiar și dacă suntem discreți, chiar dacă putem ascunde aventura noastră de ochii iscoditori – ceea ce este deja dificil –, mereu este posibilitatea apariției unui copil. În acel moment nu se mai pune problema de discreție.

Ea se înroși din nou și el speră că poate, într-un final, o convinsese, dar următoarele ei cuvinte îi demonstrară contrariul.

– Da, ei bine... ahm... deja m-am gândit la asta.

Niciodată, se hotărî el, nu avea să o înțeleagă pe femeia asta. Acest lucru însă nu îi diminuă deloc dorința pentru ea.

– Te-ai gândit?

– Ei bine, sincer, Henry, spuse ea și îi aruncă o privire cu reproș, poate că încurajez urmarea pasiunii inimii, dar nu sunt proastă.

– Bineînțeles, fu el de acord imediat, neștiind ce să spună altceva. Dar se pare că încurajezi dragostea liberă. Cum rămâne cu copiii care o însoțesc?

– Așa cum am discutat, chiar cred că oamenii ar trebui să fie liberi în a iubi pe cine doresc, atâta timp cât este alegerea ambelor părți și nici unul nu este căsătorit cu altcineva.

În ciuda circumstanțelor blestemate, el nu se putu abține să nu râdă.

– Realizezi că părerea ta despre asta este complet opusul celei a societății? Printre cei ca mine este absolut în regulă ca oamenii căsătoriți să aibă aventuri, doar că nu cu cei care nu sunt căsătoriți.

– Un motiv în plus ca cei ca tine să își refacă prioritățile. Dar în ceea ce privește copiii, nu, având în vedere rigorile societății, să aduci pe lume copii într-o asemenea situație ar fi crud. Pentru că ar fi nelegitimi și condamnați pentru ceva ce nu este vina lor.

– Și astfel...?

– Cred că îmi amintesc de la ultima întâlnire a sufragetelor la care am participat că a fost menționată o... o... Se opri, uitându-se în altă parte în timp ce își puse mâna pe gât. Moduri de a ... hm... preveni... ahm... anumite situații.

În urmă cu doar două săptămâni, Henry ar fi fost complet șocat de tot ceea ce ar ști o tânără domnișoară despre astfel de lucruri, că cineva i-ar spune despre ele sau că ea ar vorbi despre ele, mai ales cu el. Ar fi fost șocat să știe că ar discuta atât de deschis subiecte precum copii nelegitimi și dragoste liberă, sau că ar lua în considerare posibilitatea, chiar și teoretic, de a dezvirgina o femeie cu care nu era căsătorit. Chiar și cu Elena, a așteptat până după nuntă pentru a revendica acea onoare.

Să aibă o legătură nelegitimă cu o femeie până atunci inocentă și nemăritată era complet inacceptabil, era de neimaginat. Dar conștiința lui, știa, era foarte slabă atunci când venea vorba despre această femeie. Cât despre ea, începea să accepte faptul că lui Irene nu îi păsa de ceea ce credeau ceilalți. Avea un fel care îi arunca

pe apa sâmbetei toate noţiunile cu privire la comportamentul cuviincios. Mai ceva ca dinamita.

Poate că suferea de un fel de şoc din această cauză, pentru că mintea lui nu era dispusă să renunțe la acest subiect și să-l arunce pe ușă afară. Și din moment ce depășiseră discuția despre refuz, nu avea nici un rost să se învârtă în jurul a ceea ce voia ea să spună prin eufemisme prostești. Acum asta era.

– Te referi la metodele de protecţie, spuse el direct. E adevărat, previn sarcina, precum și boala, dar sunt şi ilegale. Cu siguranță ştii asta, nu?

– Ei bine, da. Tocmai de aceea tu ar trebui să fii cel care ar face rost de ele. Eşti duce. Poliţia nu te-ar aresta niciodată.

Asta, fu el obligat să accepte, era adevărat.

– Se pare că te-ai gândit mult la asta, spuse el încet.

– Da, zise ea. M-am gândit. Oh, Henry, chiar tu ai spus că îți este imposibil să stai departe de mine, și trebuie să știi că și mie îmi este foarte greu să stau departe de tine.

El începu să vorbească, dar ea se apropie peste birou, punându-i mâinile peste gură pentru a-l opri.

– Dacă sărutul acela din bibliotecă nu a dovedit-o îndeajuns, cu siguranță a făcut-o plimbarea cu trăsura.

În oricare altă situație, s-ar fi simțit foarte măgulit să o audă recunoscând asta cu voce tare, și atingerea degetelor lui îi trimitea fiori periculoși prin corp, dar în acest moment, mintea lui nu putea fi lăsată să se bucure de nimic din toate astea. O prinse de încheietură, îi trase mâna în jos și îi dădu drumul.

– După aseară, te simți copleșită. Înțeleg asta şi este vina mea în totalitate...

– De ce? întrebă ea râzând uimită. Numai tu ești de vină că în fața atențiilor tale nu mă pot abţine să-ți rezist? Se pare că trebuie să fac rost de niște săruri sau voi leșina data viitoare când mă vei săruta.

– Te rog, Irene, nu mă tachina, te implor. Nu acum.

– Nu sunt copleșită, Henry, spuse ea serioasă. Doar că ştiu ce propun și îți promit că fac asta fără nici o constrângere.

El se întoarse, mergând spre mica fereastră a biroului ei și se uită la zidul din cărămidă al casei solide de vizavi, gândindu-se la toate consecințele știind că ea nu poate face asta.

– Dar ceea ce încerc să-ți explic este că nu este o decizie care să se justifice. Nu pentru tine. Nu poate fi. Se chinui să se întoarcă și să se uite în ochii ei, să-i vadă aceeași dorință pe care și el o simțea înăuntru și pe care o refuza. Nici măcar nu-ți poți imagina ce înseamnă să-ți pierzi inocența, Irene. Nimeni nu poate, până nu se întâmplă. Și odată ce se întâmplă, nu mai este cale de întoarcere, indiferent de consecințe. Nu ai idee ce înseamnă să-i oferi inocența ta unui bărbat.

– Așa este, Henry. Dar, adăugă ea ușor, ești singurul bărbat pe care l-am întâlnit și căruia mi-am imaginat să-i ofer inocența mea. Dacă nu ești tu, mă îndoiesc că va fi cineva vreodată. Nu vreau asta.

Cu acele cuvinte, atât de simple și de plăcute, pierduse, și știa asta. Încă de la început, chiar înainte de sărutul din bibliotecă și de acea călătorie fierbinte cu trăsura, încă de când toate acestea nu erau nimic altceva decât imaginația lui erotică, dorise acest lucru de la ea, și în ciuda faptului că era împotriva a tot ceea ce fusese crescut să creadă despre bine și rău, știu că răspunsul lui era inevitabil. Poate că mereu știuse asta.

– Prea bine, spuse el. Voi face aranjamentele. Se întoarse brusc înainte ca vreunul dintre ei să se răzgândească, dar se opri la ușă pentru încă un lucru. Vei avea nevoie de pălăria aceea îngrozitoare, spuse fără a se uita la ea, apoi deschise ușa și ieși.

Capitolul 17

În timp ce Irene privea cum se închide ușa în urma lui Henry, se simți atât de amețită încât trebui să se așeze. Sugerarea unei legături ilicite nu era genul de lucru pe care o fată îl făcea în fiecare zi.

Cu toate acestea, propunerea ei curajoasă nu este singurul lucru care îi făcea genunchii să tremure. Faptul că știa că dorise o fată cu atât de multă pasiune încât sfidase toate regulile societății pentru a o avea era la fel de uimitor. Lui Irene îi veni să râdă gândindu-se la ziua aceea, acum două săptămâni, când venise vijelios acolo, când îl crezuse atât de rece. Henry, descoperea ea acum, era la fel de rece precum un incendiu. Cine ar fi crezut?

Știa că drumul pe care urmau să-l înceapă era unul necugetat, nebunesc, inconștient, chiar. Și, cu toate acestea, nu îi păsa. Era atât de entuziasmată de acest gând că abia putea respira. Era dispusă să își asume orice risc, să plătească orice preț. Pentru că părea de neimaginat acum să nu fie cu el.

Până la finalul zilei, trebuia să se întoarcă în casa din Belford Row, după ce o asigura pe Clara că ea trebuia, bineînțeles, să se ducă vineri la Hampshire cu familia ducelui și să refuze fericită toate rugămințile surorii ei de a merge cu ei la Ravenwood.

Ignoră, de asemenea, și dezamăgirea, și dezaprobarea tatălui ei cu privire la decizia de a se întoarce acasă. Tatăl ei, oricât de mult ținea la el, încetase să mai fie o persoană de a cărei aprobare avea nevoie. În trecut, acest lucru o făcuse mereu să se simtă atât tristă, cât și un pic vinovată, dar acum, în lumina noii alegeri, era bucuroasă de distanța emoțională care exista de mult între ei, pentru că îi era mai ușor să facă ceea ce intenționa.

Așteptarea era partea cea mai grea. Toată ziua de duminică, nu se putuse gândi decât la Henry și la cum ar fi să o atingă. Chiar și în timpul slujbei, Dumnezeu să o ajute, se gândise numai la el.

Luni, primise o scrisoare de la el cu indicații, și în acea seară își împachetase o mică valiză și îi spusese tatălui ei că îi era atât de dor de Clara încât se ducea înapoi, să petreacă restul nopților rămase cu ea, înainte să plece din Upper Brook Street. Apoi, își pusese o pelerină lungă peste haine și ceea ce Henry numise „pălăria îngrozitoare" împreună cu voalul care îi ascundea fața și luă o trăsură până la un mic hotel de pe o stradă obscură din St. John's Wood. Acolo, se prezentă la recepție drept doamna Jones. Domnul Jones, o informă sobrul portar, ajunsese deja și era în apartamentul lui – care era alăturat de al ei.

– Sper că doamna Jones găsește acest lucru satisfăcător?

– Bineînțeles, spuse ea, încercând să pară naturală când, în schimb, simțea ca și cum avea sute de fluturi în stomac.

Valetul îi luă valiza și o conduse la cel de-al doilea etaj, și apoi pe un coridor scurt, slab luminat, către o pereche de uși aflate în capăt. Descuie ușa din partea dreaptă, o deschise și se dădu într-o parte pentru ca ea să intre. Apoi o urmă și el, așezând valiza lângă o ușă închisă care, presupuse ea, putea duce doar către camera alăturată.

– Veți avea nevoie de o servitoare, doamnă? Dacă da, pot trimite una.

– Nu, nu voi avea nevoie de o servitoare, mulțumesc, spuse ea abia dezlipindu-și ochii de la ușa închisă, uitându-se în jur în timp ce el dădea la o parte draperiile. Nu era o cameră mare, dar era neașteptat de drăguță, cu pereți de culoarea turcoaz și draperii de un albastru mai închis. Avea candelabre aurite, mobilă din lemn de alun și un considerabil pat din alamă.

Lui Irene îi bătea inima în piept cu putere.

– Vă mai pot ajuta cu ceva, doamnă? tuși ușor, în spatele ei, valetul.

Se întoarse, realizând că acesta se dusese spre ușă și aștepta, cu mâna înmănușată întinsă în mod discret. Imediat, Irene își deschise poșeta.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea punându-i o monedă de un șiling în palmă. Puteți pleca.

– Prea bine, doamnă. Dacă aveți nevoie de ceva, soneria este lângă pat, spuse el și plecă, închizând ușa în urma lui.

Irene își dădu jos mantia și pălăria, dar abia le aruncă pe un scaun înainte de a auzi o bătaie în ușă, venind dinspre camera

alăturată. Traversă camera și, trăgând adânc aer în piept, deschise ușa pentru a-l descoperi pe Henry de cealaltă parte, iar imaginea lui în cămașă o făcu să tresară de bucurie, încât râse.

– Emoționată? întrebă el zâmbind.

– Îngrozitor, dar..., spuse ea și făcu o pauză, uitându-se la el o clipă. Mi-am dat seama, spuse ea încă zâmbind un pic, este prima dată când te văd fără sacou.

Acest lucru păru să accentueze intimitatea situației lor și îi reaminti de consecințele a ceea ce urmau să facă. Dar el vorbi din nou, fără a-i da răgaz lui Irene să se gândească la cât era de nervoasă.

– Cada este conform așteptărilor tale, sper?

– Ce anume? întrebă ea uitându-se la el cum făcea un semn cu capul către ceva din spatele ei și se întoarse spre baia alăturată camerei ei. Văzu, prin ușa întredeschisă, conductele din cupru și cada albă, din email. Dumnezeule, nu am observat-o când am venit.

– Mă rănești, Irene. Mi-a luat întreaga după-amiază să găsesc un hotel îndeajuns de discret care să aibă o baie privată.

– Mulțumesc, spuse ea râzând și se întoarse din nou către el. A fost un gest foarte cavaleresc.

– Nu atât de cavaleresc, zise fără să râdă. Se uită în ochii ei și ea amuți, văzându-i privirea intensă. Sper că o vom împărți, continuă el.

La acele cuvinte, inima lui Irene bubui cu putere, și fluturii din stomac i se transformară într-un stol de păsări speriate. Probabil că el simți asta, pentru că păși pe ușă și îi cuprinse fața în mâini, palmele calde pe obrajii ei.

– Ești absolut sigură că vrei să faci asta?

– Da, spuse ea dând din cap, confirmându-și atât sieși, cât și lui. Nu cred că am mai fost sigură de ceva în toată viața mea, Henry. Deci... se opri ea pentru o clipă. Ce se întâmplă acum?

– Sunt câteva căi pe care le putem urma. Dacă îți este foame, pot comanda cina și putem mânca mai întâi, zise, mâna alunecându-i pe gâtul ei, vârfurile degetelor lui plimbându-se pe ceafa ei. Sau poți folosi cada, să faci o baie, și apoi să te schimbi într-o ținută mai confortabilă. Aș sugera o rochie largă care nu necesită corset. Sau..., spuse el și făcu o pauză, și degetele i se opriră. Intensitatea privirii lui deveni mai pătrunzătoare, făcându-i ochii de culoarea fumului. Sau îmi poți permite mie să te dezbrac.

Irene nu avu nevoie de mult timp pentru a se decide ce preferă și, în timp ce mâna lui o mângâia, i-o prinse și i-o ridică spre butonul de sus al costumului ei de oraș.

– Cred, spuse ea, că prefer cea de-a treia opțiune.

Gura lui era peste a ei chiar înainte ca ea să termine, trăgându-și mâinile din prinsoarea ei și cuprinzându-i fața, sărutând-o. Sărutul era și tandru, și arzător, iar buzele ei se deschiseră imediat către el și către orice experiență avea el să-i ofere în seara asta.

Henry îi gustă gura cu săruturi tandre, bogate, în timp ce o conducea cu spatele către camera ei, și încercă să nu se gândească la faptul că o împingea peste râul Rubicon. De îndată ce se găsiră amândoi în camera ei, împinse ușa din spatele lor și o închise. O sărută și mai adânc chiar, aprinzându-și propria dorință pentru a-și face conștiința să tacă, trecutul și orice alte contemplări neconvenabile despre bine și rău.

Dar această strategie de a se ocupa de propria conștiință avea și dezavantaje, pentru că, în câteva secunde, era complet excitat, și dacă continua astfel, seara aceasta nu avea să fie experiența extraordinară pe care și-o dorea pentru ea. Trebuia să o lase mai ușor.

Întrerupse sărutul, încercând să echilibreze cele două forțe opuse din el în timp ce începu să-i descheie sacoul. Făcea acest lucru încet, pentru că mâinile îi tremurau de la efortul de a-și controla mișcările. Ea observă, bineînțeles.

– Nu ești și tu emoționat, nu-i așa? șopti ea, părând surprinsă.

– Glumești? Bineînțeles că sunt, murmură el, dându-i sacoul jos de pe umeri și aruncându-l alături. Apoi se uită din nou la ea, ducându-și mâna prin păr și trăgând puternic aer în piept. Sunt al naibii de emoționat. Dintr-un motiv anume, acest lucru o făcu să râdă. Continuă, atunci, spuse el în timp ce începu să-i descheie nasturii cămășii. Râzi pe socoteala mea. Se pare că îți place în mod deosebit acest lucru.

– Ei bine, da, recunoscu ea. Îmi place să te tachinez, e adevărat. Dar îmi place și că ești emoționat.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Pentru că arată că nu deții mereu controlul așa cum pretinzi.

Suspectă că ea nu ar spune asta dacă și-ar pierde controlul atât de mult pe cât își dorea și lăsa liber ceea ce sălășluia în el, și era fericit că ea alesese să-l lase să o dezbrace. Dacă s-ar fi îmbrăcat cu

ceva larg, cu nimic pe dedesubt, se temea că ar fi fost sfârșitul lui, iar dezvirginarea ei, o experiență scurtă și deloc romantică. Așa cum se întâmpla acum, deschiderea nasturilor și dezlegarea fundelor îl făceau să-și liniștească, puțin câte puțin, propriile porniri, iar când ajunsese în cămașă și pantalonași, se simți pregătit să își concentreze întreaga atenție pe ceea ce era cel mai important: excitarea și plăcerea ei.

De când începuse să o dezbrace, se uitase la fața ei. Era îmbujorată, respira repede – un semn bun că era la jumătatea drumului, dar nu era suficient. Nici măcar pe-aproape. Îi prinse bărbia și o sărută, apoi se trase înapoi.

– Este în regulă dacă mă tachinezi și râzi, spuse el în timp ce începu să-i desprindă acele de păr. Înainte ca noaptea să se termine, Irene, mă voi răzbuna.

– Dumnezeule, șopti ea, plecându-și genele. Se pare că voi avea nevoie, până la urmă, de săturile acelea.

În ciuda cuvintelor ei glumețe, el simți fiorii care îi cutremurau corpul, deși nu știa dacă din cauza spaimei sau a anticipării. Probabil amândouă.

Se întoarse pentru a arunca acele de păr pe măsuța de lângă el, în timp ce își trecu cealaltă mână prin părul ei, răsfirându-i-l pe umeri, exact așa cum fusese în noaptea aceea în bibliotecă, exact așa cum fusese în toate visele pe care le avusese cu ea de atunci.

Apucă în pumn un mănunchi mătăsos auriu și îi trase capul pe spate. O sărută, cu cealaltă mână deschizând nasturii cămășii ei. Voia să-i atingă sânii, să-i prindă în mâini și să-i sugă, dar îl împiedică decolteul mic al cămășuței ei. Prinse marginea cămășuței și trase de ea în sus, însă, brusc, ea îl apucă de încheieturi pentru a-l opri.

– Este în regulă. Nu-ți fie teamă, spuse el aplecându-se și sărutând-o pe ureche.

– Nu îmi este teamă. Doar că..., zise ea și făcu o pauză, râzând ușor. Amândoi știm că nu am experiență în astfel de situații, dar sigur nu sunt singura care rămâne fără haine, nu?

– Nu. Însă probabil că este cel mai bine dacă rămân îmbrăcat cât mai mult timp posibil.

– Nu cred că este prea corect, spuse ea, cum îi era obiceiul, fără a putea accepta această explicație.

Nu era corect, într-adevăr, dar era mult mai ușor pentru el să se abțină dacă rămânea îmbrăcat. Voia ca totul, fiecare secundă din ce se întâmpla, să fie ceva ce ea ar prețui fără regret, și să-l atingă, se gândea el, era parte din asta. Trebuia să suporte tensiunea.

– Prea bine, spuse el și își desfăcu brațele. Dacă dorești să mă dezbraci, nu mă voi opune.

– Nu știu nimic despre hainele bărbaților, spuse ea în timp ce își ridica mâinile la nasturii de sus ai vestei lui. Mă tem că mă voi dovedi mai puțin îndemânatică decât valetul tău.

– Te vei descurca. Hainele noastre sunt ca toate celelalte lucruri despre noi, răspunse el la privirea ei întrebătoare. Directe. Necomplicate.

Ea pufni sceptică în timp ce îi scotea vesta, dar nu se opri să îl contrazică.

El deja își scosese lavaliera și gulerul, astfel că ea trebuia să-i dea jos doar butonii, bretelele și să îi deschidă nasturii cămășii. Cu toate acestea, nu observă nasturele care îi prindea cămașa de pantaloni, și el nu se putu abține să nu râdă când îi văzu uimirea că nu reușea să-i scoată cămașa din pantaloni.

– Lasă-mă pe mine, spuse el și termină în locul ei, scoțându-și cămașa și bluza de dedesubt în câteva secunde.

Le aruncă alături, dar când se uită din nou la ea, fața ei îl făcu să înțepenească.

Avea buzele întredeschise și privirea neclintită în timp ce se uita la pieptul lui gol, părând fascinată. Își puse palmele pe pieptul lui și își plimbă mâinile peste umeri, coborând pe brațe. Mângâierea caldă și înceată se simțea atât de bine încât Henry gemu, lăsându-și capul pe spate, lăsând-o să-l exploreze și să-și satisfacă curiozitatea, deși se lupta să-și controleze starea de excitare. Ea își plimbă mâinile pe mușchii pieptului lui, pe umeri, pe brațe și pe abdomen. Dar când ajunse la talia pantalonilor, el știu că nu putea îndura mai mult.

– Este suficient, spuse și, ignorând protestele ei, o apucă de încheieturi și îi îndepărtă mâinile. Vei putea explora mai târziu. Este rândul meu.

El se uită în jos, observându-i forma plină a sânilor și linia proeminentă a sfârcurilor pe sub materialul subțire al cămășuței, o imagine care îi crescu și mai mult dorința, și știu că nu mai avea răbdare să vadă ceea ce până acum doar își imaginase.

– Ridică brațele, îi ceru prinzând cu mâinile materialul delicat, și când ea făcu întocmai cum îi spusese, trase de material în sus și îl aruncă peste grămada de haine de la picioarele lor.

Dar când se uită din nou la ea, imaginea ei era atât de frumoasă, atât de răpitor de frumoasă, încât nerăbdarea i se risipi și trebui să se oprească și să se uite la ea. Avea pielea albă precum frișca, cu o tentă delicată de roz. Sânii îi erau rotunzi și plini, sfârcurile tari și excitate, cu areole mătăsoase rozii.

I se uscă gâtul.

Se lăsă în genunchi în fața ei și îi prinse sânii cu ambele mâini. Ea trase adânc aer în piept, lăsându-și capul pe spate, arcuindu-se la atingerea lui. Piele ei era fină ca mătasea, iar Henry se jucă cu ea, plimbându-și degetul peste sfârcurile ei, frecându-i-le între degete. Ea începu să geamă, încet, legănându-și capul, plimbându-și degetele prin părul lui, dar nu era suficient. El o voia atât de dornică, atât de excitată, ca atunci când venea momentul să o aibă cu totul, să fie la fel de pregătită cum era și el.

Se aplecă mai aproape, îi prinse în palmă unul dintre sâni în timp ce își plimbă gura peste el din nou și din nou. Ea țipă, corpul tresărindu-i drept răspuns. El o supse, ușor, apoi mai tare, mușcându-i sfârcul cu dinții.

– Henry, țipă ea ușor, mișcându-se, agitată. Oh, Dumnezeule, Henry.

El se mai jucă un pic cu ea, apoi se trase înapoi, dar nu avea nici o intenție de a se opri, pentru că o voia și mai excitată. Prinse nasturele care îi ținea pantalonașii și îl desfăcu, apoi îi trase în jos. Cuprinzând-o cu ambele brațe de coapse, începu să o sărute pe pielea goală și mătăsoasă de pe abdomen. Ea tresări, agitată, dar el o ținu și mai strâns, știind că i-ar amplifica și mai mult dorința pe care o simțea dacă nu se putea mișca. O sărută pe abdomen și o linse pe buric și își strecură mâna între coapsele ei.

Își presă degetul pe pliul sexului ei, și ea gemu, cu genunchii tremurându-i, însă el o ținu nemișcată, cu mâinile prinse în jurul coapselor ei, și continuă să își miște degetul.

Ea își plimbă mâinile prin părul lui, în timp ce coapsele îi tresăreau în prinsoarea brațelor lui în timp ce, instinctiv, încerca să aibă orgasm, dar el continua să o țină strâns, împiedicând-o să ajungă

la climax. Ea gemu protestând, dorința din ea crescând și mai mult în timp ce el o mângâia cu degetul.

Își săltă capul pentru a se uita la ea. Nu îi putea vedea fața, pentru că avea capul căzut pe spate, dar era în regulă pentru el, fiindcă ceea ce putea vedea – pielea ei îmbujorată, gâtul lung și zvelt, sânii plini și bombați – era îndeajuns de minunat.

Era umedă și excitată, și el își împinse degetul în ea doar un pic, apoi îl scoase din nou, împrăștiindu-i umezeala pentru a-i crește plăcerea. Ea gemu din nou, corpul cutremurându-i-se.

– Henry, se plânse ea. Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!

– Acum cine este tachinat, hm? O sărută pe abdomen în timp ce îi mângâia clitorisul. Te-am prevenit, continuă el.

Ea gemea, disperată.

– Te rog, gemu ea. Oh, te rog.

– Te rog, ce? întrebă el în timp ce făcea cercuri cu vârful degetului pe clitoris. Vrei să mă opresc?

– Nu, nu, nu te opri, spuse ea dând din cap cu putere. Oh, Dumnezeule, te rog nu te opri. Doar vreau... vreau... coapsele i se smuceau incontrolabil. Mai mult. Te rog, Henry.

– Nu încă. Așteaptă, spuse el sărutându-i abdomenul și mângâindu-i sexul fără a o lăsa să se miște, ințețindu-i flăcările dorinței, și pe ale lui, în timp ce rugămințile ei dulci de a avea mai mult îl aduceau și mai aproape de orgasm. Doar când știu că era pe punctul de a nu mai rezista, se opri, slăbindu-și strânsoarea. Imediat, șoldurile i se mișcară cu putere, își strânse coapsele în jurul mâinii lui și, cu un geamăt ușor pe care deja îl știa și o tresărire zguduitoare, termină în grabă și căzu în genunchi.

El se ridică, trăgându-și mâna dintre picioarele ei și o luă în brațe. O sărută și apoi o ridică, așezând-o pe pat.

Irene putu doar să se uite la el, uimită și rămasă fără cuvinte în timp ce se așeza pe pat lângă ea. După ceea ce tocmai experimentase, nu își putea imagina ce senzații ciudate și minunate ar fi fost posibil să urmeze.

Știuse că informațiile pe care le cunoștea despre relațiile fizice dintre bărbați și femei erau incomplete, puține câte erau dintr-o discuție dureros de stânjenitoare cu mama ei, pe când avea cincisprezece ani, câteva discuții șoptite de-a lungul anilor cu câteva doamne căsătorite la întâlnirile sufragetelor și trasul cu ochiul la

cărţi interzise atunci când reuşea să facă rost de ele. Dar combinate cu călătoria nebună şi minunată cu trăsura, cu Henry, noaptea trecută, venise aici în această seară gândindu-se că avea o idee destul de bună la ce să se aştepte. Dar acum, dezbrăcată fără ruşine în faţa lui, cu toate simţurile într-un tumult ameţitor şi euforic, îşi dădu seama că nu ştia absolut nimic despre asta.

Dar asta nu era tot, o ştia, pentru că Henry se uita la ea, fixând-o cu ochii lui gri strălucitori de saltea în timp ce începu să-şi descheie pantalonii, şi când îi trase în jos, Irene nu putu decât să se uite uimită la pântecul lui, înţelegând, în cele din urmă, ceea ce voiau de fapt să zică acele discuţii şoptite şi stânjenitoare. Pentru prima dată, simţi o urmă de panică. Privirea îi zbură către faţa lui.

– Henry?

El îşi coborî pantalonii şi lenjeria până la glezne, apoi le scoase de tot şi, când se îndreptă, Irene văzu că ţinea în mână un plic mic, roşu. Înghiţi cu dificultate, încercând să alunge accesul brusc de panică.

Probabil că el văzuse pe chipul ei ceea ce simţea, pentru că se aplecă şi o sărută pe gură.

– Va fi în regulă, o asigură el.

Se întinse pe pat lângă ea, ascunzând plicul roşu sub pernă, şi când se întoarse, ea îi simţi partea tare erectă a corpului pe coapsă.

– Henry? spuse ea din nou, simţind dintr-odată o nevoie disperată de asigurare.

– Dumnezeule, eşti minunată, spuse el ridicându-se şi sprijinindu-se pe un braţ, uitându-se în ochii ei în timp ce o mângâia. Mâna îi alunecă, urmată de privire, în timp ce palma se plimba peste sânul ei, de-a lungul coastelor, peste abdomen şi jos, între coapse. De fapt, spuse el, râzând uşor, cred că eşti, cu-adevărat, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Brusc, mâna i se opri pe şoldul ei şi o umbră îi traversă privirea. Dacă vrei să te opreşti, spuse el cu o voce şoptită şi răguşită în timp ce îi prinse din nou obrazul cu mâna şi se uită în ochii ei, poţi, Irene. Ar fi... mai uşor pentru mine dacă ai face asta acum mai degrabă, decât mai târziu.

– Nu vreau să mă opresc, spuse ea întorcându-se şi sărutându-i palma.

– Ai vrea, spuse el. Înainte de final.

– De ce aş vrea?

În loc să-i răspundă, își strecură mâna sub pernă. Găsi plicul roșu, îl deschise și scoase ce era în interior.

– Este asta... spuse ea și făcu o pauză, ridicând capul pentru a se uita mai bine, dar el deja îl ascunsese în palmă.

– Da, spuse el și începu să îi acopere ușor corpul cu corpul lui, mișcându-se încet ca și cum îi dădea destul timp pentru a se răzgândi, până când fu complet așezat între picioarele ei, și ea îl simți, tare și erect, în locul unde o sărutase atât de intim acum câteva clipe. El își strecură mâna între ei, și după un moment, o atinse unde o mai atinsese înainte, mângâindu-i cu degetele pliurile celui mai intim loc, trezindu-i din nou acele sentimente minunate. Ea se lăsă pe spate, închizând ochii, dar vocea lui o preveni să se adâncească în pasiunea pe care părea că o aducea mângâierea lui.

– Irene, ascultă-mă. Uită-te la mine.

Ea se supuse, deschizând ochii.

– Va fi dureros pentru tine, spuse el. Nu este cale de a evita asta. Dar dacă, oricând, vrei să mă opresc, spune, și... se opri și o sărută, puternic. Și mă voi opri. Îți promit. În regulă?

Vocea lui suna straniu, strangulată și dură, și respirația i se înteți, dar ea nu se temea.

– Nu vreau să te oprești, șopti ea, și în timp ce vorbea, orice urmă de panică se risipi.

Pentru că își dorea asta. Acum mai mult ca oricând.

El se mișcă și ea putu simți partea lui tare frecându-se de ea. Locul dintre coapsele ei părea foarte sensibil la senzații acum și îi simți erecția foarte fierbinte și delicios de senzuală. Ea gemu, lipindu-și coapsele de el.

– Irene? Acum vorbea repede, ridicându-se deasupra ei și sprijinindu-se pe brațe. Nu mă mai pot abține. Intru în tine.

Înăuntru? Făcu ochii mari uitându-se la fața lui, tăcută și de necitit deasupra ei, dar înainte de a spune întrebarea care-i stătea pe buze, îl simți cum se împinge. În ea.

Trase adânc aer în piept, uimită, în timp ce corpul i se lărgi pentru a primi această invazie mare, neconfortabilă. El se opri deasupra ei, așteptând. Știa ce așteaptă și dădu din cap, grăbindu-l, ridicându-și coapsele.

Părea că doar de asta avea nevoie. Dintr-odată, cu un sunet aspru, el mișcă puternic din șolduri și partea lui tare și erectă intră

cu totul în ea, și, deși o avertizase, ea nu se putu abține să nu țipe la acest asalt imediat. El prinse sunetul durerii ei sărutând-o, în timp ce ea își strânse brațele în jurul lui. Se opri din nou, sărutând-o, săruturi încete în timp ce o mângâia pe păr. Apoi se trase înapoi și începu să o sărute peste tot – pe gât, pe obraji, pe gură și chiar și pe vârful nasului.

– Va fi în regulă, Irene. Îți promit că va fi.

Dar chiar în timp ce o liniștea, durerea se estompa.

– Sunt în regulă, Henry, șopti ea și încercă să se miște sub el, ca să se obișnuiască cu el în felul acesta.

El își îngropă fața în gâtul ei și începu să se miște în ea, mărind ritmul. Pe măsură ce făcea asta, mișcările îi deveneau mai adânci și mai puternice, iar ea știu că simțea și el aceeași plăcere pe care i-o oferise ei. Ea se împinse înainte, strângându-și și îndoindu-și coapsele și când el răspunse cu un geamăt, zâmbi, începând să-i placă această parte. Durerea se transformă într-o jenă ușoară înăuntru, nimic ce nu putea fi tolerat, și începu să se miște cu el, încercând să găsească același ritm.

Respirația lui era sacadată și își împingea coapsele în ea cu putere, cu mișcări repezi, urgente. Irene începu să simtă din nou acea plăcere minunată pe care i-o oferise înainte, dar chiar mai aprinsă și mai adâncă.

Dar apoi, dintr-odată, fiori îl scuturară pe Henry și îl auzi cum țipă răgușit, cum se împinge în ea o ultimă dată și apoi se oprește, întregul său corp acoperindu-l pe al ei, respirând repede pe gâtul ei.

Îl mângâie, plăcându-i cum se simțeau mușchii tari și catifelați de pe spatele lui, iar când el se ridică și se uită la ea, fu cuprinsă de o nemărginită blândețe, care nu semăna cu nimic din ceea ce simțise înainte în viața ei. Îi strânse inima și o făcu să vrea să râdă și să plângă în același timp. Părea că-i umplea întregul suflet.

Deci asta însemna să fie o femeie distrusă. Nu simțea nici un regret și nici o rușine. Simțea doar o bucurie copleșitoare, care creștea în ea până când nu mai putu să o țină, și râse cu poftă. Să fie distrusă se simțea extraordinar de bine.

Capitolul 18

– Irene? spuse Henry și se ridică de pe ea, părând suspect. Râzi?

– Ei bine... da. Îl zăpăcise, era sigură. Îmi pare rău dacă este nepoliticos să fac asta într-un astfel de moment. Doar că... sincer, nu înțeleg deloc represiunea și cenzura cu privire la asta. Făcu o pauză, râzând din nou. Este glorios. De ce nu fac oamenii asta mereu?

Asta îl făcu și pe el să râdă, un râs adânc, din inimă, și îi plăcu sunetul acestuia.

– Mulți oameni o fac, spuse el, prinzându-i fața cu palmele. Crede-mă, sunt oameni care se întâlnesc în camere de hotel și în dormitoare peste tot în Londra chiar în acest moment în care noi suntem aici și vorbim de asta.

– Dar tu? întrebă ea, dispărându-i râsul în timp ce se uita la fața lui. Ai fost cu multe femei? În afară de soția ta, adică.

– Nu, nu cu multe. Adică, îndeajuns de multe să știu ce fac. Dar nu îndeajuns de multe încât să fiu cinic în legătură cu asta, slavă Domnului.

– Și unii oameni sunt cinici?

– Mult prea mulți, mă tem, spuse el și se uită la ea, și zâmbetul îi fu înlocuit de o expresie gânditoare. Ești o femeie neobișnuită, știi asta?

– De ce? Pentru că deși te cunosc abia de două săptămâni, te-am făcut iubitul meu?

Încercă să sune degajată, dar se temu că aceste cuvinte spuse pe nerăsuflate o dădură de gol.

– Într-un fel, da. Ești neașteptată, Irene. Pare că niciodată nu pot prezice ceea ce gândești sau ce simți despre ceva. Sau ce îți pui în minte să faci.

– Este parte din șarmul meu.

Era glumeață, dar el nu râdea.

– Într-adevăr, este. Cred că, de fapt, începe să-mi placă, spuse el și o sărută, apoi se ridică de pe ea și ea răsuflă uimită în timp ce el se desprinse de ea.

Ducele puse mâna între ei, căutând între coapsele ei, dar nu era o mângâiere, și ea știu că el caută ceea ce fusese în pachetul roșu. Ciudat, știind asta, o făcu să se simtă, dintr-odată, rușinată.

– Ce se întâmplă acum? șopti ea.

– Depinde unde crede lumea că ești.

– Dacă te referi la Clara, ea crede că sunt la Belford Row. Dacă te referi la Papa, el crede că-mi petrec noaptea în Upper Brook Street.

El se încruntă. Pe neașteptate, se rostogoli, iar ea simți un fior de teamă în timp ce el se ridică, cu spatele la ea, cu conținutul pachetului roșu strâns în pumn.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Doar că este un pic ciudat, spuse el râzând ușor. Să vorbim despre tatăl tău în acest moment.

– Dacă crezi că regret ce s-a întâmplat, Henry, să știi că nu o fac.

– Mă bucur, spuse el întorcându-și capul, zâmbind ușor, și cu mâna liberă întinzându-se spre mâna ei.

O sărută, apoi îi dădu drumul și se ridică din pat. Irene se ridică, permițându-și să-l privească lung în timp ce se ducea spre camera lui. Avea un corp chiar splendid, se gândi ea, lungindu-și gâtul. Umerii lați, spatele musculos, fundul. El dispăru pe ușă, și ea se mai uită o dată, oftând îngrijorată înainte de a se arunca din nou pe saltea.

Când se întoarse, era îmbrăcat cu un halat lung, roșu-închis, spre exasperarea ei. Se așeză pe marginea patului.

– Dacă nu trebuie să fii acasă imediat, luăm cina aici?

– Oh, putem? Ce idee minunată! Sunt lihnită.

Asta îl făcu să râdă, și ea zâmbi la auzul râsului lui.

– Oricât de mult aș vrea să te fac să râzi, spuse ea și se ridică, de ce a fost asta amuzant?

– Pentru că știu motivul pentru care îți este foame.

Zâmbind înapoi, o sărută, apoi se uită în jos și îi prinse sânul cu mâna.

Corpul ei răspunse imediat la atingere, arcuindu-se în mâna lui, dar anticiparea ei delicioasă fu distrusă înainte ca ea să aibă șansa de a o savura.

– Va trebui să-mi acorzi un pic de timp să-mi revin, draga mea, spuse el. Bărbații au nevoie de asta.

– Oh, spuse ea și se înroși, realizând că erau o groază de lucruri pe care nu le știa despre bărbați. Apoi se încruntă, bătându-l pe încheietură. Atunci dacă așa este, de ce mă tachinezi?

El făcu ochii mari și, pentru un moment, arătă la fel de nevinovat precum unul dintre nepoții lui.

– Asta fac? șopti el, trecându-și degetele peste sfârcurile ei, aprinzând dorința în ea.

– Da, spuse ea hotărât și îi îndepărtă mâna. Și-apoi, mi-ai promis mâncare.

– Deci, cina pentru doi, atunci? Ai încredere să comand pentru tine?

– Bineînțeles. Fiind un duce, cu siguranță știi ce vin se potrivește cu ce fel de mâncare, și toate lucrurile de genul acesta, comandă deci ce consideri că e cel mai bine. Dar fără desert, adăugă Irene în timp ce Henry se ridică.

– De ce fără desert? întrebă el așezându-se înapoi, uitându-se la ea cu o privire uimită și un pic încruntată, una care îi spuse că îl înfruntase din nou.

– Nu vreau, spuse ea și zâmbi, punându-și mâinile în jurul gâtului lui și sărutându-l. Tu ești desertul meu.

Și astfel începu viața doamnei și a domnului Jones. Henry îi telefona de la club spunându-i la ce hotel puteau sta, un hotel diferit în fiecare noapte. El aranja transportul valizei ei și curățarea hainelor ei, pentru ca, indiferent unde petreceau noaptea, ea să aibă lenjerie curată fără ca vreo persoană din casa lui sau din casa ei să aibă suspiciuni când îi spălau hainele. Și o asigură că nu venea niciodată cu propria trăsură și că mereu venea pe o rută ocolitoare. Se întâlneau după căderea nopții și se despărțeau înainte de răsărit.

Aceste aranjamente ilicite erau un aspect al vieții despre care ea deja știa câte ceva, pentru că pâinea și cuțitul editorialelor de zvonuri implicau legături de dragoste ale diferiților membri ai aristocrației. Și aceste cunoștințe îi folosiseră pentru a se proteja împotriva oricărui zvon îndreptat către ea și Henry. Se asigura mereu că pleca învăluită în mantaua ei neagră și cu voal. Gările foloseau

drept locuri bune pentru a se dezbrăca de hainele ei întunecate și pentru a se îmbrăca în obișnuita ei cămașă și fustă, o uniformă cu nimic deosebită de cea a vânzătoarelor, a telefonistelor și a dactilografelor care fugeau prin Londra seara târziu și dimineața devreme. Chiar și culoarea părului ei era bine ascunsă sub o pălărie simplă din paie. În ciuda precauțiilor, unul dintre competitorii lui Irene menționase în ediția de miercuri despre interesul subit la ducelui de Torquil pentru o anumită doamnă misterioasă, forțând-o pe Irene să se asigure că următorul editorial Delilah Dawlish al lui Josie va face același lucru, pentru că lipsa unei astfel de mențiuni ar fi fost cu siguranță observată de competitori. Începu chiar să inventeze o identitate pentru amanta lui Torquil. Bineînțeles că familia lui nu îi puse nici o întrebare despre această femeie, pentru că așa cum o asigură el, printre genul acesta de oameni, amanta unui bărbat nu era niciodată un subiect de discuție.

Tatăl ei, care nu citea nici un ziar de bârfe și fusese de mult obișnuit cu orele ciudate la care venea și pleca Irene, nu avea nici un motiv să fie suspicios, și atâta timp cât Clara nu vizita Belford Row, secretul privind aranjamentele de dormit ale lui Irene putuseră rămâne intacte.

Pentru Irene, nopțile lor împreună erau minunate, nu numai datorită bucuriei pe care o simțea în brațele lui Henry, dar și datorită conversațiilor lor, pentru că ea nu avusese niciodată în viață ocazia unor discuții oneste, deschise cu un bărbat. Avusese un pretendent sau doi, tineri respectabili care îi fuseseră introduși prin intermediul verilor săi sau pentru că locuiau în vecinătate și îi știa de o viață întreagă. Toți fuseseră politicoși, sinceri și plictisitori. Orice părere din partea ei care nu era în acord cu opiniile lor sau sfaturi îi făcuseră să se simtă stânjeniți și înclinați să schimbe subiectul. Nu interacționase niciodată cu un bărbat care să o poată înfrunta, așa cum o făcea Henry. Nu îi găsea mintea deloc intimidantă și nici inferioară propriei minți. Și nici nu obișnuia să îi vorbească de sus sau să îi facă pe plac pentru a evita discuția, și conversațiile lor îi făceau să fie, de obicei, la fel de înflăcărați ca atunci când făceau dragoste. Așa cum se întâmplase din clipa în care se cunoscuseră, el era capabil să o provoace, să o enerveze și să o facă să gândească.

– Dar de ce ar trebui ca femeile să aibă drept de vot?

Irene puse jos cuțitul și furculița, fericită să preia controlul peste tava cu micul dejun împrăștiat între ei pe pat, în cea de-a treia cameră de hotel într-o săptămână.

– De ce nu ar trebui să aibă drept de vot? Răspunde-mi la asta.

– Nu este un argument, spuse el și se sprijini de capătul patului din alamă, ținând în mână cana de ceai, așezându-se confortabil. Susține-ți cauza.

– De ce ar trebui să fac asta? Bărbații au fost nevoiți să o facă? Sau ei doar decid – suntem mai mari, mai puternici, câștigăm?

– Ei bine, da, probabil că exact așa s-a întâmplat, dar, din nou, acesta nu este un argument. Știi că dacă vrei să ai drept de vot, va trebui să faci mai multe decât să mărșăluiești, să protestezi și să declari că ai un set de valori morale superior. Va trebui să convingi bărbații de la conducere să-ți cedeze puterea, și pentru a realiza asta, va trebui să îți argumentezi mai bine ideea. Nu vei rezolva nimic dacă te plângi cât de nedrepte sunt lucrurile și cum bărbații au făcut numai ce au vrut pentru prea mult timp. Dacă vreodată vei acapara atenția unui politician și vei spune prostii d-astea, îți vor râde în față și îți vor spune că ceea ce ai nevoie este să te căsătorești și să ai o droaie de copii pentru a-ți aminti unde îți este locul.

– E mai adevărat decât îmi place să cred, spuse ea încruntându-se.

– Deci, răspunde-mi la întrebare. De ce ar trebui femeile să aibă drept de vot?

– Cred că, dacă femeile ar avea drept de vot, lumea ar fi mai bună, spuse ea uitând de micul dejun, punând jos tacâmurile și dând la o parte tava.

– Acesta este un motiv bazat pe sentiment, și nu îmi pasă ce crezi. Amintește-ți, adăugă el la sunetul ei de indignare, sunt oponentul tău. Sunt parlamentarul pe care trebuie să-l convingi. Încearcă din nou.

– Voi încerca, Henry, dar serios, nu crezi că dreptul femeilor la vot aduce schimbări care sunt bune? Uită de faptul că trebuie să argumentez, spune-mi doar ce crezi tu, personal.

– Sincer? Nu știu, spuse el ignorând sunetul pe care îl scoase ea exasperată și se gândi pentru un moment. Dacă s-ar întâmpla, spuse el încet, schimbarea ar fi enormă, chiar haotică. Ar fi schimbări bune? Cum pot răspunde la asta? Toată viața mea, am fost crescut după anumite reguli. Sunt un duce, este responsabilitatea mea

să mențin lumea stabilă, să am grijă de toți care există în lumea mea. Administratorii fermelor mele, servitorii angajați în serviciul meu, negustorii din satul meu – toți acești oameni depind de mine să le mențin lumea cât mai stabilă cu putință, aceasta este o certitudine a existenței mele. Sunt perfect conștient că situația economică a acestor oameni, mai ales a femeilor și a copiilor, depinde foarte mult de deciziile pe care le iau.

– Dar pune titlul deoparte. Tu ce crezi?

– Vorbind în calitate de bărbat, mereu am crezut că este datoria mea, responsabilitatea și onoarea mea să am grijă de femeile din viața mea, și de copii. Dacă nu am asta, dacă nu mi se permite asta, atunci – ca bărbat – ce sunt? Care este rostul meu pe această lume, dacă nu este să protejez și să am grijă de cei pe care îi iubesc cel mai mult?

Uitându-se la el în timp ce vorbea, Irene simți o durere profundă în piept. Nu putea răspunde pentru că era copleșită de un amalgam de sentimente. Nedumerire, pentru că el chiar nu vedea că era mult mai mult decât o persoană care purta de grijă celorlalți. Confuzie, pentru că nu cunoscuse nici un bărbat pentru care grija față de ceilalți însemna atât de mult. Și da, simțea o urmă de invidie, invidie față de cei care erau îndeajuns de norocoși să-l aibă alături.

Nu se putu gândi cum să spună toate acestea, și, în timp ce îl privea, el se încruntă un pic.

– De ce te uiți la mine în felul acesta? întrebă el.

– Pentru că, Henry, spuse ea ușor, nu ești deloc precum ceilalți bărbați pe care i-am cunoscut.

El se simți stânjenit, își putu ea da seama, pentru că se uită în altă parte și tuși.

– Da, ei bine, nu cred că sunt un specimen așa de rar.

– Dar ești. Și pentru că nu toți oamenii sunt ca tine, cum rămâne cu femeile care nu sunt îndeajuns de norocoase să fie în grija ta?

– Dumnezeule, Irene, spuse el trecându-și o mână prin păr și râzând, nu știu. Mă combați la orice spun, chiar asta faci. De ce cu tine mereu pun la îndoială ceea ce gândesc, ceea ce cred, ce este corect și ce este greșit? Până să te întâlnesc pe tine, eram absolut sigur că știam toate aceste lucruri.

– Și acum?

– Acum nu mai sunt sigur de nimic, ca să fiu sincer. Mă provoci și mă înnebunești și mă exciți și mă împingi să mă îndoiesc de tot ceea ce știu și cred. Mă găsesc că port discuții despre subiecte la care nu m-am gândit înainte și combați idei despre viața mea pe care mereu le-am luat drept adevărate.

– Și tu faci la fel cu mine. Dar asta este... un lucru bun. Imediat ce spuse asta,simți un fior pe șira spinării, ca și cum un vânt rău prevestitor suflă prin cameră. Nu-i așa? șopti.

– Este? spuse el și se încruntă, uitându-se împrejurul camerei de hotel și, în timp ce ea îi urmă privirea, observă urmele pe care le lăsase întâlnirea nebună dintre ei, care avusese loc cu puțin timp în urmă – hainele împrăștiate, plicul roșu. Sunt prins în situații la care nici nu aș fi visat în urmă cu câteva săptămâni, continuă el contemplativ. Sapi, Irene, chiar la fundația existenței mele.

– Ai spus că nu vei regreta asta, șopti ea, forțându-se să se uite din nou la el. Ce avem.

– Nu regret, spuse el și își puse jos ceaiul, aplecându-se înainte și prinzând-o de obraz. Deloc, nici măcar un moment. Dar cunoscându-te, este un pic haotic pentru simțurile mele. Vrei să schimbi lumea, draga mea, adăugă el, zâmbind atât de tandru încât momentul ei de teamă se risipi și dispăru. Și eu sunt mult prea obișnuit să fiu mulțumit cu lumea așa cum este. Și acestea fiind spuse, adăugă el, lăsându-se pe spate, cu mâna căzându-i deoparte, tot nu m-ai convins de ce femeile ar trebui să aibă drept de vot. Continuă, deci.

Ea se gândi pentru o clipă, încercând să găsească un argument așa cum se aștepta el să o facă.

– Pentru că ceea ce este decis de către bărbați în locul nostru nu ia deloc în considerare ce vrem, ce știm că este mai bun pentru noi.

– Dar în calitate de bărbat, știu ce vreți cu adevărat și ce este bun pentru voi.

– Serios, Henry, se înecă ea, orice noțiune de discuție rezonabilă fiind aruncată pe apa sâmbetei. Tu nu crezi cu adevărat asta, nu?

– Bineînțeles că asta cred, spuse el, cu o privire impasibilă.

Și cu toate acestea, ea înțelese, fără să știe cum de își dăduse seama de asta, că o provoca dinadins. Și mai și funcționa, pentru că acum era furioasă, și bombănea, și era complet neelocventă.

Se uită încruntată, frustrată de abilitatea lui de a întoarce discuția în avantajul lui, folosindu-se de emoțiile ei chiar împotriva ei.

– Nu este corect. Voi, bărbații, mergeți la facultate, petreceți patru ani învățând și practicând cum să discutați...

– Eu nu am făcut asta, spuse el rânjind. Am făcut nouă ani, nu patru. Înainte de Cambridge, a fost Harrow. Și înainte de asta, profesorii mei. Și da, la Cambridge, am excelat la oratorie. Am fost primul în clasă patru ani la rând. Deci, ai dreptate – ești complet depășită. Ceea ce este oricum o realitate, adăugă el, rânjind, din moment ce eu sunt bărbat și tu ești femeie. Nu ai nici o șansă.

– Prostii, spuse ea, perfect conștientă că acum o tachina. Dă-mi peste nouă ani de antrenamente la dezbateri și oratorie, și vezi cât ești de departe atunci.

– Nu sunt convins că asta contează. Irene, sunt înconjurat de femei, și te pot asigura, toate reprezentantele sexului tău sunt capabile să creeze un argument pe loc. Poate că nu este unul logic...

Ea obiectă dându-i un ghiont cu piciorul.

– Știi la ce mă refer. Voi învățați dezbatere și oratorie la universitate. Nouă, femeilor, ne este refuzată această oportunitate.

– Nu este negată. Nu mereu, cel puțin.

– Deși, de cele mai multe ori este. Nouă ne este permis dacă bărbații din viața noastră – care mereu dețin controlul banilor noștri – vor fi de acord să plătească taxele. Deci, din nou, sunt bărbații noștri – soți, frați, tați – care decid pentru noi câtă educație primim. Majoritatea dintre noi avem voie să știm un pic mai mult decât lucrurile de bază.

– Parcă ai fi sora mea, spuse el zâmbind. Ea a vrut să meargă la facultate.

– Angela? întrebă Irene, înghețând, uimită. Henry, nu i-ai refuzat surorii tale o educație universitară, nu-i așa? Te rog spune-mi că nu ai făcut asta.

– Nu, nu, nu Angela. Patricia. Era nebună, absolut nebună, cu chimia. Voia să se ducă la Girton și să devină medic. Dar tatăl meu – era în viață, atunci – nu a suportat gândul. Era îndeajuns de rău că unul dintre bărbații din familia noastră voia să se facă medic, dar o femeie? Dumnezeule, nu. A fost o dezamăgire zdrobitoare pentru ea. I-a frânt inima.

Irene tocmai își argumentase punctul de vede, dar nu îi păsa de asta acum, pentru că se uita la fața lui, și orice dezbatere pe drepturile femeilor și educație fusese lăsată deoparte.

– Patricia? A murit, nu-i așa?

– Acum doi ani, da. A murit la naștere. Eclampsie. Și copilul, spuse el și se foi, tușind. Dacă susții drepturile femeilor, te pot asigura că aș susține fericit oferirea unui mai bun acces femeilor la educație universitară, mai ales dacă asta înseamnă mai multe femei medici și îngrijiri medicale mai bune pentru voi.

Era evident că încerca să aducă din nou discuția la politică pentru că era mai sigur pentru el decât să vorbească de pierderea personală și de durerea intimă, dar Irene nu i-ar permite o asemenea diversiune.

– Cum era?

– Patricia? întrebă el și zâmbi, dar cu o evidentă tristețe, și ea se întrebă cum de putuse să îl considere pe acest bărbat de gheață sau fără sentimente. Cred că poți ghici cum era, continuă el cu un zâmbet ironic. Mi-ai cunoscut nepoții.

– Oh, Doamne, spuse Irene râzând.

– Exact. Pat era cel mai aventuros membru al familiei noastre. Voia mereu să știe de ce și cum se întâmplau lucrurile. Și avea o minte brici. Era o femeie care ar fi făcut lumea mai bună, ca să folosesc argumentul tău. Ei bine, se corectă el, cu excepția că aproape a aruncat în aer casa de vară o dată.

– Dumnezeule. Așa mamă, așa fii.

– Da. Un experiment chimic care a dat greș. Dar în afara incidentului cu casa de vară, era strălucită. Dacă s-ar fi dus la Girton, i-ar fi plăcut fiecare minut. Cu toate acestea, îl iubea la nebunie pe Jamie și își adora băieții – nu spun că a trecut peste faptul că nu s-a dus la facultate, pentru că nu poți trece peste zdrobirea unui vis de-o viață, dar era capabilă să fie fericită în ciuda acelei pierderi.

– Da, spuse Irene dând din cap. Trebuie să depășești durerea, nu-i așa? Adică, ce mai poți face? În afară de a fi precum tatăl meu. El va... se opri și se uită la farfuriile pentru micul dejun. Se va omorî singur cu băutura, șopti ea. Știu asta.

– Dacă face asta, spuse Henry apucându-i bărbia și ridicându-i fața, nu prea ai ce face pentru a-l opri.

– Da, știu. Am făcut tot ce se putea. Obișnuiam să îi caut zilnic prin cameră, să-i arunc sticlele. Le-am ordonat servitorilor să țină băutura departe de el, le-am spus negustorilor să nu aducă niciodată băutură în casă, pentru că nu voi plăti factura dacă fac asta,

dar... spuse ea și dădu din cap. Nimic din toate astea nu a făcut nici un bine. Papa mereu reușea să bea din altă parte, și în cele din urmă, pur și simplu am renunțat. Am acceptat faptul că dacă o persoană este hotărâtă să meargă pe un anumit drum, nimeni altcineva nu poate să o împiedice.

– Cred, spuse el cu un oftat, că amândoi am ajuns să acceptăm acest lucru despre oameni.

– Te gândești la mama ta, știu, spuse ea și dădu tăvile la o parte ridicându-se în genunchi, întinzându-se și punându-și brațele în jurul gâtului lui. Dar nu trebuie să-ți faci griji, Henry. Drumul ei poate fi perfect corect, pentru ea și pentru tine. Doar timpul o va spune.

– Pot doar să sper că ai dreptate, pentru că am fost obligat să recunosc că nu este decizia mea căsătoria ei.

– Deci pot câștiga dezbateri cu tine, spuse ea rânjind. Cât de satisfăcător este să știu asta!

– Nu ai câștigat-o pe cea la care te-ai încumetat, îi reaminti el. Tot nu ai demonstrat de ce femeile ar trebui să aibă drept de vot.

– Problema este că de fiecare dată când o femeie susține o asemenea cauză, spuse ea oftând, sau când doar încearcă să discute problema într-o adunare publică, ni se spune că nu se cade pentru femei, dragă, și să încetăm să mai fim atât de pline de resentimente și de furie.

– Irene, spuse el înclinându-și capul, uitându-se la ea, ai putea să stai pe stradă în cămașă și cravată, și chiar – ferească Dumnezeu – într-o pereche de pantaloni, ținând o pancartă deasupra capului prin care să ceri capetele tuturor bărbaților pe tăvi în timp ce un polițist te arestează, și nu aș putea niciodată să te consider mai puțin femeie. Și chiar acum, adăugă el, uitându-se în jos, când nu porți mai nimic, nu prea pot gândi deloc.

Dintr-odată, toate instinctele ei feministe se treziră la viață, dar apoi își dădu seama ce face și se încruntă.

– Încerci din nou să-mi distragi atenția.

– Ei bine..., spuse el și făcu o pauză, ridicând marginile cămășii ei de noapte pentru a trage cu ochiul la pieptul ei, diversiunea este o tactică fundamentală a dezbaterii.

– Nu va funcționa, Henry, spuse ea lovindu-l peste mână și lăsându-se pe spate. Ai grijă!

– Oh, prea bine. Distragerea atenției amândurora ar fi distractivă. Pe de altă parte, ai nevoie disperată de pregătire pentru dezbateri. Unde eram?

– Argumentai în mod exagerat că ți se cuvine, cumva, prin simplul fapt că ești bărbat, să iei decizii pentru mine.

– Deci simți că ar trebui să-ți cedez puterea și să-ți acord drept de vot pentru că nu crezi că îți vreau binele.

– Nu! Nu este deloc asta. Oh, aş vrea să te pot face să înțelegi. Puterea cu privire la binele meu nu este a ta pentru a o ceda sau a o păstra, a o lua sau a o da. Nu ai dreptul să decizi ce vreau sau ce este bine pentru mine. Doar eu am acest drept.

– Dar legal, bărbații au acest drept, când vine vorba de femeile pe care le au în grijă.

– Și legea este greșită. Greșită la fel cum și sclavia este greșită, și servitutea contractuală este greșită. Sunt o ființă umană, cu propriul suflet, cu propriile gânduri, cu propriile opinii și propria voință. Aceste lucruri nu îți aparțin, cum nu îi aparțin nici tatălui sau fratelui meu, sau oricui altcuiva, bărbat sau femeie, și chiar dacă ești de acord cu mine, Henry, destinul meu este al meu, și alegerile care determină acel destin sunt tot ale mele. Numai ale mele.

– Abia aceasta, draga mea, spuse el uşor, zâmbind, este baza unui argument solid.

Deși ziarul ei putea specula cu privire la lucrurile necuviincioase ale altora, Irene nu fusese niciodată implicată în ceva necuviincios, și nici nu visase că ar putea fi, dar întâlnirile secrete cu Henry erau atât de delicios de necuviincioase că o umpleau de nerăbdare când nu era cu el și de plăcere când era. Poate că era o greșeală a caracterului ei, dar găsea totul foarte palpitant. Henry nu era de acord cu ea.

El considera secretul cu privire la legătura lor drept un rău necesar. Oricât de mult îi plăcea discreția, îi displăcea secretomania. Furișatul și aventurile la miezul nopții îl făceau să se simtă foarte inconfortabil, și posibilitatea de a fi prins îl îngrijorau de dragul ei. Ea suspecta și că se simțea vinovat. Trebuie să se fi simțit așa, pentru că era atât de cinstit și de moral. Și cu toate acestea, în nopțile lor secrete împreună, Irene începuse să descopere mai multe

despre cealaltă latură a sa, întunecată, senzuală, despre care el o avertizase în acea noapte în bibliotecă.

Pentru el, ea învățase că erau nenumărate poziții în care doi oameni puteau face dragoste, și că preferata lui era ca ea să stea deasupra, pentru ca el să-i poată vedea fața și să-i mângâie sânii în timp ce ea avea orgasm. Învăță cum să-i țină în mână penisul în erecție, și cum să-l atingă ușor până îl aduce aproape de orgasm. Învăță că cel mai bun lucru după încântătorul orgasm era să stea cu capul pe pieptul lui gol, pentru că îi plăcea la nebunie sunetul bătăilor inimii lui. Și învăță că mereu el rezerva o cameră cu cadă pentru că îi plăcea să o ajute să se îmbăieze, acoperind-o cu săpun și mângâind-o, și află că se gândise la această activitate în mod particular încă din prima noapte în casa lui când vorbiseră despre băi.

Și cel mai bun dintre toate, află că putea să lase deoparte orice comportament sentimental cu el, că putea să preia controlul oricând dorea. Era plin de modestie și minunat când află că dorința lui cea mai mare era să o facă pe ea să se simtă bine, dar spre încântarea ei, află că îl excita și îi plăcea dacă îi spunea ce o excita și ce îi făcea ei plăcere. Îi plăcea la nebunie să audă asta.

– Ce părere ai despre asta? întrebă el, mângâind-o cu vârful degetelor pe spatele genunchiului îndoit.

– Hm... murmură ea oftând, așezându-se mai bine pe salteaua de sub ea, pretinzând a fi indiferentă. Este plăcut.

– Plăcut? Plăcut? O sărută pe umăr. Nici un bărbat nu poate auzi un comentariu atât de lipsit de entuziasm stând jos.

– Henry, tu stai jos, spuse ea chicotind.

– Nu contează, din contră, spuse el și se ridică, dezbrăcat, și se duse la piciorul patului. Insist asupra unei explorări complete a acestei chestiuni.

– Explorări? întrebă ea și ridică capul.

– Oh, da, spuse el zâmbind, uitându-se în ochii ei, și o prinse de glezne. Încet, începu să-i desfacă picioarele.

– Henry? întrebă ea simțind un mic fior – anticipare amestecată cu o urmă de teamă pentru că era complet dezbrăcată. Ce faci?

– Ce părere ai despre asta? întrebă el urcând și coborând în sus și-n jos pe interiorul gambelor ei și peste fluierul piciorului. Îți place asta?

Când ea nu răspunse, el se aplecă, depărtându-i un pic mai mult genunchii și așezându-și trupul între ei.

– Sau asta? întrebă el și o sărută pe interiorul unuia dintre genunchi, apoi pe celălalt, apoi își ridică capul.

Uitându-se în ochii ei, cu un scop clar în privire, se mai mișcă un pic între coapsele ei și își strecură mâna între picioarele ei.

– Henry? spuse ea cu o voce gravă.

Dorința ei creștea.

– Ce părere ai, întrebă el în timp ce își apleca fruntea, despre asta?

Își puse buzele ușor pe locul ei cel mai intim și senzația era atât de arzător de dulce încât ea țipă. Instinctiv, își strânse coapsele.

– Nu, nu, zise ea încet, șocată și rușinată și excitată în același timp.

El se opri și-și ridică privirea, dar ea nu se putu uita la el. Putea doar să-și țină ochii strâns închiși.

– Nu îți place? spuse el aplecându-se din nou, frecându-și nasul de ea.

– Nu... nu știu. Sunt sigură că nu poate fi... oh, Dumnezeule, Henry, nu. Este crud.

Se înroșise cu totul, cu siguranță, pentru că rușinea era atât de mare, încât abia o suporta. Asta era dincolo de orice făcuseră, dincolo de orice plăcere pe care i-o oferise el până atunci.

– Irene, spuse el, cu respirația caldă peste umezeala ei. Vreau să fac asta. Vreau să te sărut aici. Vreau să te gust. Lasă-mă.

Și apoi o gustă, iar ea trase adânc aer în piept și coapsele ei se mișcară spre gura lui.

– Oh, oh.

– Ar trebui să continui? întrebă el tandru, ridicându-și capul și apoi frecându-și nasul de ea, tachinând-o. Îți place? Nu ești sigură? adăugă el când ea nu răspunse.

– Nu sunt sigură, reuși ea să spună, topindu-se cu totul de plăcere. Mai mult.

– Mai mult să fie, râse el ușor.

Ea se prinse cu mâinile de tăblia patului în timp ce o săruta cu buzele și o mângâia cu limba, gustând-o, în timp ce ea doar putea sta întinsă acolo, scăldată de senzații atât de superbe încât nici nu putea să vorbească.

– Oh, oh, oh, era tot ce reușea să spună, în timp ce dulcea plăcere creștea, ajunse pe culme și o învălui cu totul – nu era o

senzație nouă, nu, dar mai puternică, mai intensă, mai cutremurătoare ca înainte.

Și apoi veni din nou, și din nou, și tot ce putu face era să suspine de extaz în timp ce săruturile lui carnale, fără pic de rușine, storceau toate picăturile de plăcere din corpul ei.

– Vreau să fiu în tine, spuse el în cele din urmă, ridicându-și capul.

– Da, gâfâi ea, deschizându-se imediat pentru el, desfăcându-și larg picioarele în timp ce el se așeza peste ea.

Făcu o pauză doar cât să găsească plicul roșu, găsi prezervativul – acel scut care îi proteja așa-zisa ei virtute. Îl puse și o luă, intrând atât de tare și de complet, încât o făcu să rămână fără aer și pe el să geamă.

– Nu mă mai pot abține, șopti el pe gâtul ei în timp ce coapsele i se legănară din nou pe coapsele ei. Îmi pare rău, Irene. Chiar nu mai pot.

Încă două zvâcniri și apoi își puse brațele strâns în jurul ei și termină, corpul cutremurându-i-se de forța orgasmului său, căzând apoi, gâfâind, deasupra ei.

Ea stătea întinsă acolo, plimbându-și degetele în părul lui, încă uimită de ceea ce tocmai făcuse el. Se gândi la toate momentele când era în biroul ei, săptămâna aceasta, uitându-se pe micuța ei fereastră către peretele de cărămidă de vizavi, visând la următoarea lor întâlnire, dar nici un vis pe care l-ar fi avut, indiferent cât de erotic, nu semănase cu asta.

„Sunt un bărbat cu dorințe trupești puternice."

Da, se gândi ea, zâmbind. Cu siguranță era.

Capitolul 19

Henry se mișcă, sărutând-o pe păr în timp ce își strecură mâna între ei pentru a găsi prezervativul. Ascunzându-l în pumn, coborî din pat. Dezbrăcat, se duse la fereastră și, cât ea admira priveliștea pe care o avea, el se uită afară printre draperiile trase.

– Va fi lumină în curând, spuse el, trăgând înapoi draperiile și ducându-se spre camera lui. Mai bine ne îmbrăcăm.

Dispăru în camera alăturată și Irene se dădu jos din pat. Se mișcă încet, mintea ducându-i-se înapoi mereu la ceea ce tocmai se întâmplase și la toate celelalte experiențe senzuale pe care i le oferise în ultimele patru nopți. Chiar era un bărbat neașteptat. Lucrurile pe care le știa, mai ales despre femei. Poate pentru că fusese căsătorit sau de la celelalte femei cu care fusese.

Nu multe. „Îndeajuns de multe încât să știu ce fac. Nu îndeajuns încât să devin cinic în legătură cu asta."

Îi plăcea asta la el. Unii bărbați, mai ales aristocrații, erau afemeiați notorii. El nu era. De fapt, se gândi ea în timp ce își lua corsetul și începea să se îmbrace, nu era genul care să apară foarte des în ziarul ei, și când se întâmpla asta, zvonurile despre el erau cele mai insipide, speculații ocazionale despre faptul că a dansat cu o domnișoară la un bal și că ea ar putea fi cea cu care s-ar putea căsători, lucruri de genul acesta.

Se va căsători, bineînțeles. Va trebui să o facă în cele din urmă, nu?

„Un duce trebuie să se căsătorească cu o femeie demnă de poziția lui."

Îi veniră în minte cuvintele lui din prima noapte când fusese în casa lui și mâinile lui Irene se opriră pe balenele corsetului ei. Cu siguranță nu era ea acea femeie.

Nu o deranja asta, își spusese odată. De ce, cu câteva zile în urmă, luase în derâdere ideea de a se căsători cu el. Nu erau deloc potriviți. Știa asta, și știa și el.

„Am o slăbiciune, se pare, pentru femei care nu sunt potrivite pentru viața mea, și este o viață pe care nu o pot schimba."

Irene se uită la podea, gândindu-se la viitor, și era un punct de vedere deprimant. Nu știa cât va dura această relație, dar avea să se termine. Și apoi ce urma? Nu își dădu voie să se gândească la asta. În ultimele câteva zile, nu se gândise la nimic altceva în afară de noaptea care urma, și acum știa de ce nu își îngăduia astfel de speculații.

Ceea ce s-ar întâmpla era inevitabil. El va găsi pe cineva potrivit și ea se va întoarce la viața pe care o avusese înainte de a-l întâlni, o viață cu munca pe care o iubea, într-o lume pe care o înțelegea. O viață fără el.

Irene se simți dintr-odată deprimată.

– Dumnezeule, Irene, o întrerupse vocea lui din gânduri când intră în cameră și își adună butonii de pe noptiera ei, doar atât te-ai îmbrăcat? Chiar trebuie să ne grăbim. Se va lumina în curând. Și trebuie să dorm un pic, pentru că am o mulțime de lucruri de făcut înainte de a pleca la țară.

Pleca la Hamshire. Un alt lucru la care nu-și dăduse voie să se gândească. Cu corsetul strâns, se opri din îmbrăcat și se întoarse, urmându-l până la ușă în timp ce el se întoarse în camera lui.

– La ce oră este trenul tău?

– La ora două, din gara Victoria, spuse el după ce își aruncă butonii pe noptiera lui, apoi își luă gulerul.

Uitându-se la el, pe Irene o lovi realizarea despărțirii iminente, adâncindu-i starea de tristețe pe care o avea deja.

– Până în acest moment, spuse ea încet, uitându-se la spatele lui în timp ce își punea gulerul, nu m-am gândit la faptul că nu te voi vedea în seara asta.

– Nici eu, recunoscu el. A fost o săptămână oarecum sălbatică.

– Poate aș putea veni cu tine și cu familia ta. Știu că nu ai vrea să fac asta, adăugă ea, sperând ca naiba că sunase destul de indiferentă de dragul orgoliului, dar asta era înainte ca noi... Făcu o pauză uitându-se la el cum se opri, dar se forță să termine. Dar asta a fost înainte. Acum este diferit, nu-i așa?

– Este? întrebă el și se întoarse, și Irene își dori, dintr-odată, să nu fi devenit mai pricepută la a-i citi expresia feței, pentru că știu ce urma să spună chiar înainte ca el să vorbească.

– Nu poți veni la Hampshire, Irene, spuse el încet. Nu se cade.

Ea se uită în jos, întristându-se în fața refuzului.

– Înțeleg, mormăi ea, deși, de fapt, nu înțelegea.

Într-o clipă, el era în fața ei, punându-și mâinile pe brațele ei.

– Uită-te la mine.

Mândria o forță să-și ridice privirea, deși ochii, la naiba, o usturau.

– Este mult, mult mai dificil să fii discret la țară, mai ales acolo unde toată lumea știe cine sunt. În Londra sunt hoteluri, trăsuri și un anumit grad de intimitate și anonimat. În satul meu, nu ar fi nimic din toate acestea. Am putea să ne strecurăm pentru o bucată de timp, dar sunt șanse mari să fim văzuți. Și chiar dacă nu vom încerca dinadins să fim împreună singuri, mă tem... se opri și trase aer în piept. Sunt, după cum știi, un bărbat care nu își arată sentimentele, și mereu am considerat asta un talent folositor, dar de când te-am întâlnit pe tine, Irene, acel gen de sânge-rece a fost din ce în ce mai greu de păstrat. Dorința mea pentru tine nu s-a domolit în aceste patru zile. Doar a crescut și mai mult, și mă tem că nu voi putea mereu să o ascund. Trăiesc fiecare clipă cu această teamă – că cineva se va uita la fața mea și va vedea ceea ce simt. Că într-o zi voi uita de discreție, voi uita precauțiile, și oamenii vor ști adevărata natură a ceea ce se întâmplă între noi. Poți spune, sincer, că vei putea să-ți ascunzi mereu dorința pe care o simți pentru mine?

– Nu. Era un lucru greu de recunoscut. Nu cred că aș putea, nu în fiecare clipă.

El o sărută, apoi își luă mâinile de pe umerii eu și se întoarse.

– Având în vedere asta, spuse el în timp ce se întoarse către noptieră și își luă unul dintre butoni, cred că este un lucru bun că voi fi la țară pe perioada toamnei. Vom avea timp amândoi să ne revenim.

– Întreaga toamnă? spuse Irene și se uită la el cu stupoare.

– Va trebui să vedem, zise el oprindu-se pentru o clipă din ceea ce făcea și apoi continuând să se închidă la butoni. Am foarte multe de făcut la Ravenwood, și la fel și la celelalte proprietăți. Voi putea veni în oraș uneori, dar nu foarte des, sau se vor isca zvonuri și speculații. Vezi tu, nu am de ce să fiu aici în această perioadă a anului.

– Și cum rămâne cu noi? întrebă ea, deși știa răspunsul chiar în timp ce rostea întrebarea, și tristețea i se adânci. Nu te voi vedea foarte mult, nu-i așa?

Ducele își ridică lavaliera și o învârti în jurul gâtului înainte de a răspunde.

– Mă tem că nu, spuse el în cele din urmă. Nu până la primăvară. Și chiar și atunci, va trebui să continuăm să fim la fel de discreți pe cât posibil.

– Bineînțeles, dar..., făcu o pauză, înțelegând pentru prima dată ramificațiile acestei situații, tăind ceața care o înconjurase în aceste ultime patru zile. Oh, Dumnezeule, nu vom mai putea niciodată să fim văzuți împreună în public, nu-i așa?

El se opri cu mâinile la guler.

– Crezi că putem? continuă în timp ce își termina de legat lavaliera. Știi mai bine decât oricine, spuse el în timp ce își lua vesta și o îmbrăca, cum încep bârfele, cât de repede se răspândesc. Ești o femeie necăsătorită și eu sunt un bărbat necăsătorit. Având în vedere ceea ce simțim, crezi că putem risca să fim văzuți împreună, chiar doar în calitate de companioni, fără să dăm ocazia unor zvonuri? Oamenii vor începe să speculeze despre noi. Competitorii tăi vor simți începutul unei povești și vor începe să te urmărească, și vom da de necazuri.

Ea realiză că niciodată nu îi va putea vedea casa. Nu va putea niciodată să se plimbe cu barca cu el sau să stea alături de el la cină. Se uită peste umăr la camera ei de hotel și la hainele împrăștiate, amintindu-și urmarea primei lor nopți împreună și știu, dintr-odată, ceea ce el știuse tot timpul.

– Deci, asta este tot ce avem, spuse ea, uitându-se din nou la el. Să ne vedem pe furiș în timpul sezonului și, poate, de câteva ori în restul anului.

El se întoarse de la oglindă și veni din nou să stea în fața ei. Îi prinse fața în mâini, dar ea nu se uită la el. În schimb, se uită la cămașa lui și la elegantul ac de argint cu emblema ducală.

– Îți amintești, Irene, șopti el, mângâind-o pe obraz cu vârfurile degetelor, ce ți-am spus când ai propus prima dată acest aranjament?

– Nu există cale de întoarcere, șopti ea.

În momentul în care o spuse, totul se răzvrăti în ea, aprinzându-i furia și frustrarea.

– Dumnezeule, nu este nici un loc pentru noi, în afară de asta?

– Există. Ai putea să te căsătorești cu mine.

– Deja am vorbit despre asta, spuse Irene încordându-se.

– Poate că ar trebui să vorbim din nou. Știu că nu vrei să renunți la munca ta, dar așa cum am discutat, ai putea continua până la un anumit punct, dacă ești discretă. Și, deși știu că nu vrei să fii ducesă, nu cred că te-ai gândit la asta într-o lumină obiectivă.

Ea se mișcă inconfortabil, nefiind sigură că dorea să reia acest subiect.

– Nu sunt sigură că vreau să trăiesc în lumea ta, Henry. Recunosc, nu sunt sigură că îmi place prea mult.

– Să mă mut eu în lumea ta, în schimb? O lume a ziarelor de scandal și a meseriilor pentru femei și a sufragetelor și a caselor cu terasă din clasa de mijloc? Unde m-aș potrivi eu în lumea aceea? Sunt un duce, nu un funcționar la Lloyds. Nu îmi pot da deoparte poziția. Nu există mijloace pentru a face asta. Și chiar dacă aș putea face asta, nu aș face-o, pentru că sunt mult mai mulți oameni în afară de noi la care trebuie să ne gândim. Acești oameni depind de mine, Irene, să fiu ceea ce sunt și cine sunt unde sunt. Nu pot pleca din lumea mea.

– Știu. Nu ți-aș cere asta.

– Atunci acesta este răspunsul la întrebarea ta. Acum suntem într-un loc între lumile noastre, un loc al întâlnirilor secrete pe timp de noapte, al camerelor de hotel și al riscului și al secretelor, și, doar dacă te răzgândești și te căsătorești cu mine, asta este tot ce avem.

– Și asta, șopti ea, încercând cu greutate să spună cuvintele, nu este suficient pentru tine, nu-i așa?

– Pentru moment, poate că este suficient. Dar nu poate dura, Irene.

Ea se uită în sus, uimită, dar înainte de a putea răspunde, el continuă:

– Oricât de mult te doresc, nu știu cât de mult pot rămâne aici. Efortul acestei situații mă uzează, chiar și după mai puțin de o săptămână, pentru că simt că istoria se repetă. Te tratez așa cum mi-am tratat soția – te ascund, te păstrez ca pe o plăcere secretă și un obiect al rușinii. Este mai dificil decât m-aș fi așteptat chiar și eu, și, cu fiecare moment care trece, vina a ceea ce fac atârnă și mai greu.

– Tot acest timp, murmură Irene, șocată și consternată, în aceste nopți în care am fost împreună, am fost atât de fericită. Dar tu..., se opri, neputând rosti cuvintele. Dar tu nu ai fost.

– Am fost, spuse el cu o voce dură, rece. Ochii săi gri erau întunecați și tulburi, dar pe fața lui se putea vedea durerea, o durere care o rănea și pe ea, care o făcea să simtă ca și cum inima îi era smulsă din piept. Aici, în camera aceasta, unde suntem numai noi și nu este nimic altceva, au fost cele mai fericite clipe din viața mea, Irene. Dar viața nu poate fi numai camera aceasta. Și acolo în lume, sunt în agonie.

Cu această confesiune, simți cum inima îi este smulsă complet din piept direct în mâinile lui. În acel moment, se îndrăgosti de el.

Sentimentul era copleșitor, și îi trebui un moment să se gândească înainte de a răspunde ceva.

– Și eu care credeam că încep să te cunosc. Nu aveam idee de asta. De ce nu mi-ai spus?

– Ce să-ți spun? Am încercat să-ți spun înainte cum va fi, dar am știut că nu vei înțelege. Ar fi trebuit să plec, dar am fost de acord cu acest aranjament pentru că, Dumnezeu să mă ajute, te doream atât de mult, nu am putut suporta să nu te am. Încă simt asta, indiferent cât de egoist și neonorabil este.

– Am ales asta împreună. Nu trebuie să te pedepsești și să te simți vinovat pentru ceea ce este între noi.

– Nu trebuie? Chiar dacă îmi merit pe deplin propriile acuzații? Sunt sfâșiat, nu numai de dorința mea pentru tine, dar și de toată teama și de tensiune, și de ceea ce îmi spune conștiința, așa cum ar trebui să fie. Dacă suntem prinși, atunci tu vei fi considerată o femeie stricată și eu aș fi vinovat pentru că te-am făcut să fii așa.

– Nu s-a întâmplat asta, Henry, îi reaminti ea. Nu ne putem împovăra cu griji pentru lucruri care nu s-au întâmplat.

Arăta de parcă ar fi vrut să spună mai multe, dar dădu din cap în schimb.

– Prea bine, murmură el și se întoarse la noptieră.

– Cel puțin prima noastră despărțire nu va fi lungă, spuse ea, încercând să vadă partea bună a lucrurilor în timp ce el se încheia la vestă. Te voi vedea când te vei întoarce luni împreună cu mama ta și sora mea.

El nu răspunse. În schimb, își luă ceasul de buzunar, dar apoi se opri și, deși avea capul plecat și ea nu îi putea vedea fața în oglindă, simți un fior de teamă pe spinare.

– Nu cred, spuse el după o clipă, că voi veni atât de curând în oraș.

– Dar cum rămâne cu nunta mamei tale, întrebă Irene uluită.

– Nu voi participa la nuntă, spuse el, își puse ceasul în buzunarul de la vestă și legă cureaua. Nu se duce nimeni din familie.

– Dar ai spus că i-ai acceptat decizia de a se căsători cu el, spuse ea, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Așa este. Dar participarea la nuntă ar fi un semn pentru societate că sunt de acord, spuse el ridicându-și capul și privind-o în oglindă. Ceea ce nu este adevărat.

– Oh, Henry, serios, țipă ea, enervată peste măsură. Nu pot să cred că încă ești atât de dificil.

– Detești să fii ipocrită, însă, cu toate astea, crezi că eu ar trebui să fiu?

– Presupun că m-am gândit că vei fi mai generos, răspunse ea, înțepându-l. Mai iertător.

– Nu este o chestiune de generozitate sau de iertare, Irene. Astfel de înjosire din partea mea ar avea consecințe pe viitor asupra familiei mele în ochii societății.

– Oh, lasă-mă cu imaginea și prețioasa ta societate. Vorbim despre mama ta.

El îi ignoră mustrarea și cuvintele nervoase în timp ce își lua lanțurile pentru butoni și începu să și le pună.

– Participarea mea ar strica șansele pentru Angela și Sarah. Ar însemna și mai puține invitații pentru ele, și astfel, și mai puțin șanse să aibă în vedere o căsătorie potrivită.

– Căsătoria nu este totul, țipă ea. Adecvarea nu este totul.

– Surorile mele nu ar fi de acord cu tine, Irene.

– Dar tu?

– Nici eu nu sunt de acord cu tine, spuse el întorcându-se, după ce tăcu un moment, și apoi își puse butonii. Simți aceste cuvinte precum un cuțit care îi străpunse pieptul și se pare că și el simțise impactul lor, pentru că oftă. Probabil că nu te așteptai să spun asta?

– Nu știu la ce răspuns mă așteptam, mărturisi ea, uimită, cu o durere în piept. Poate că unul care nu era atât de dezamăgitor.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse el, și cu acel răspuns rece, toată fericirea ultimelor zile începu să se sfărâme.

La ce se gândise să se aștepte să fie altcineva decât bărbatul care era? Credea că după câteva săptămâni alături de ea și câteva nopți în patul ei putea să depășească restricțiile de o viață? Chiar îndrăznise să spere că în urma câtorva discuții entuziaste putea să-l facă să adopte o parte din viziunile ei din clasa muncitoare și valorile ei moderne? Crezuse vreodată că avusese suficientă influență asupra lui pentru a-l face să vadă dincolo de reguli și tradiții și ce ar putea crede alții? Dacă asta crezuse, clar se pierduse într-o fantezie. Își simțea locul din piept unde înainte îi fusese inima precum a gaură larg deschisă, goală.

Dacă așa se simțea să fii îndrăgostit, se gândi ea, atunci nu voia nimic din toate astea. Îi scăpă un sunet care semăna cu un suspin.

Într-o clipă, el era din nou în fața ei, cu mâinile pe brațele ei...

– Irene...

– Și te miri de ce refuz să mă gândesc să mă căsătoresc cu tine? întrebă ea înecându-se.

El își întoarse ușor capul, ca și cum l-ar fi lovit peste față, și trecu o clipă lungă înainte de a vorbi.

– Dacă continuăm așa cum suntem, va veni o vreme când nu vei avea de ales. Când suntem prinși, numele tău va fi târât prin nămol. Competitorii tăi vor dezvălui tuturor din lumea ta și din lumea mea toate detaliile de senzație ale legăturii tale. Ce vei face atunci, Irene?

– Nu s-a întâmplat asta!

– Dar se va întâmpla. Este, mă tem, inevitabil. Asta este ceea ce încerc să te fac să vezi. În acel punct, circumstanțele îți vor forța mâna. Mă poți refuza, să trăiești în rușine, și să mă lași să port povara faptului că te-am dezonorat și te-am distrus. Sau ai putea să te căsătorești cu mine, și amândoi va trebui să trăim cu faptul că ai fost forțată să faci asta din cauza circumstanțelor. Ai regreta, regretul acela va crește, și orice simți pentru mine s-ar transforma, în cele din urmă, în cenușă.

– Vorbești despre răposata ta soție acum, nu despre mine.

– Vorbesc despre inevitabilul curs al unei relații de dragoste care nu are loc într-o manieră onorabilă! spuse el și îi prinse mâna când ea încercă să fugă. Ascultă-mă, Irene. Dacă alegi să te căsătorești

cu mine acum, de bunăvoie, fără a aștepta să te forțeze circumstanțele, atunci ar fi diferit.

– Ar fi? întrebă ea. Vorbești despre libera mea alegere, însă, cu toate acestea, încerci să mă convingi cu propriile tale păreri. Știu că tu crezi că ar trebui să simt aceeași rușine pe care o simți și tu, însă, deși poate că este o trăsătură slabă a caracterului meu, Henry, nu simt rușine. Vorbești despre aprobarea mea, nu mă întrebi ce vreau. Vorbești despre onoare și datorie, și obligații, pentru că acestea sunt importante pentru tine, dar nu întrebi niciodată ce este important pentru mine.

– Nu întreb pentru că..., spuse el trăgând aer în piept și dându-i drumul. Făcu o pauză, mâinile alunecându-i de pe umerii ei. Mă tem că răspunsul mi-ar frânge inima.

– Ai o inimă? țipă ea. Iartă-mă că sunt sceptică, dar nu am văzut foarte multe dovezi în acest sens. Și am ajuns la miezul problemei. Vreau să te iubesc, Henry. Și o faci să fie imposibil.

Vocea i se stinse și, spre umilirea ei, începu să plângă. El se mișcă să o atingă, dar ea făcu un pas în spate și mâinile îi căzură în lături.

– Vreau să te iubesc, și nu mă refer numai aici, în această cameră. Vreau să te iubesc pentru că sunt îndrăgostită de tine. Chiar când spunea aceste cuvinte, durerea pe care o simțea în piept îi cuprinse întreg trupul, pentru că știa că dragostea nu aducea nimic bun nici unuia dintre ei. Și nu-mi spune, continuă ea cu înverșunare, înainte ca el să poată răspunde, că ceea ce simt este doar pasiune, sau că sunt copleșită, sau că m-a luat valul, pentru că ceea ce simt nu este nimic din toate acestea. Te iubesc. Știu că așa este, la fel cum îmi știu numele, și cu toate acestea văd pe fața ta că nu mă crezi.

– Cum aș putea? abia spuse el, frecându-și mâinile peste față ca și cum încerca să se gândească. Spui că mă iubești, dar nu te-ai căsători cu mine și nu ai împărtăși viața mea.

– Nu, Henry, nu aș face asta. Nu este din cauza meseriei mele, adăugă ea imediat, pentru că oricât de mult iubesc ceea ce fac, aș renunța dacă ar trebui să o fac, pentru a-mi urma inima. Și nu este pentru că aș fi ducesă, fiindcă, deși nu mă încântă ideea, îndrăznesc să spun să m-aș descurca în acest rol dacă s-ar ajunge acolo. Nu, nu mă voi căsători cu tine pentru că nu poți să participi la nunta mamei tale.

– Ce Dumnezeului are de-a face nunta mamei cu noi? o întrebă el uitându-se la ea complet uimit.

– Este mama ta, Henry. Are nevoie de tine, are nevoie de susținerea ta, dar tu îi refuzi asta, și pentru ce? Spui că o faci pentru alți membri ai familiei, dar i-ai întrebat dacă vor să participe?

– Nu, pentru că știu care ar fi răspunsul lor.

– Și poate concluzia ta s-ar fi dovedit corectă, dar ideea mea este că nu i-ai întrebat. De fapt, mă îndoiesc că ai luat în considerare dreptul lor de a fi consultați cu privire la acest subiect. Și chiar dacă ai dreptate în acest caz particular în ceea ce privește decizia lor, te-ai gândit vreodată că, în calitate de cap al familiei, cele mai bune acțiuni ale tale ar fi să îți susții mama și să încerci să-i convingi și pe ceilalți membri ai familiei să facă același lucru? Dintre toate îndatoririle pe care le-ai avea, cu siguranță cea mai importantă este să le arăți celorlalți, prin puterea exemplului, ceea ce este corect. Și în acest caz, asta înseamnă să fii alături de mama ta când are nevoie de tine, nu să-i întorci spatele.

– Irene, începu el.

– Înțelegi acum de ce te refuz? Dacă mă căsătoresc cu tine, ce s-ar alege de mine? spuse ea și își puse o mână pe piept. De mine, Irene? Ce s-ar întâmpla cu ceea ce cred că este corect? Cu ceea ce îmi doresc și cu lucrurile în care cred? M-ai întreba ce îmi doresc, te-ai sfătui cu mine și mi-ai cere părerea, sau ai decide pur și simplu ce este mai bine pentru mine? Nu așteptă ca el să răspundă. Și cum rămâne cu copiii? continuă ea. Dacă mă căsătoresc cu tine, și avem o fiică, ce va fi ea în lumea ta? Cum rămâne cu speranțele și visurile ei? Dacă vine într-o zi la tine și spune: „Papa, nu vreau să particip la sezon și să îmi găsesc un soț; vreau să merg la facultate și să devin doctor și să fac lumea un loc mai bun"? Ce îi vei spune?

– Eu..., încercă el să spună și înghiți cu greutate. Poziția mea m-ar obliga să o descurajez să o ia pe un asemenea drum.

– Oh, Dumnezeule, Henry! Chiar dacă nu era surprinsă de răspunsul lui, o enervă și îi întări hotărârea. Cu fiecare lucru pe care îl spui, îmi întărești convingerea că am dreptate să te refuz. Pentru că, deși te iubesc, îmi frângi inima cu părerea ta rigidă și lipsită de compromisuri față de lume. Și în ceea ce privește ce îmi doresc, aș trăi fericită în păcat ca o prostituată și plăcerea vinovată a unui bărbat, dacă cealaltă alegere a mea ar fi să fiu obligația și datoria

lui. Și dacă toate acestea nu sunt un motiv să te refuz, adăugă ea, oprindu-și lacrimile, nu m-aș putea căsători niciodată cu un bărbat care mă dorește, dar care nu mă poate iubi – un bărbat care, de fapt, nici nu pare să știe ce este dragostea!

Cu aceasta, Irene făcu un pas în spate și îi închise ușa în nas, perfect convinsă că făcuse lucrul corect, chiar în timp ce izbucnea în lacrimi și inima i se sfărâma în mii de bucățele.

Capitolul 20

Galeria de la Ravenwood era un coridor lung și larg. Pe o parte, mărginită de o balustradă din stejar gravată cu minuțiozitate, dădea spre intrarea principală, care era donjonul original al castelului. De-a lungul celeilalte părți, sute de tablouri erau aliniate pe perete, portrete pictate în ulei și înrămate cu lemn aurit. Henry merse de-a lungul galeriei, trecând prin fața răposaților duci de Torquil, împreună cu nevestele și copiii lor, și, deși se uită la ei în timp ce trecea, nu se opri decât atunci când ajunse la un anumit tablou.

Fața care se uita la el semăna cu a lui – același păr negru, aceiași ochi gri, același maxilar pătrat. Începu să se teamă că asemănările nu se terminau cu aspectul fizic.

„Îmi frângi inima cu părerea ta rigidă și lipsită de compromis despre lume."

Se gândi la copilăria lui, și teroarea pe care o simțea în inimă de fiecare dată când făcea ceva împotriva regulilor și trebuia să le dea ochii cu tatăl său.

Regulile. Mereu se ajungea la asta. Întreaga lui viață era trăită după reguli și coduri de maniere. De onoare. Și datorie.

„Dintre toate datoriile pe care le-ai putea avea, cu siguranță cea mai importantă este – trebuie să fie – să le arăți celorlalți, prin puterea exemplului, ce este corect."

Dar cum știa ce era corect? Încă de când Irene îi spusese aceste cuvinte, se tot gândise la ele. În timpul călătoriei cu trenul către Hampshire și în fiecare dintre cele trei zile de-atunci, nu se gândise la nimic altceva. Bântuit de dubii, se plimbă prin pădurile moșiei sale strămoșești, făcu turul fermelor și al colibelor, se plimbă prin casă și prin grădini, încercând să-și recapete, printre aceste pietre de hotar, simțul moral cu privire la bine și la rău, o reafirmare a propriului sens și semnificația locului lui în lume. Nu avusese niciodată motiv să se îndoiască sau chiar să se gândească la aceste

lucruri până când nu apăruse o frumusețe pătimașă cu vederi radicale, punând sub semnul întrebării tot ceea ce credea că știe, și cerându-i răspunsuri care nu puteau fi găsite în experiențele lui anterioare. Irene îi scuturase chiar fundamentul existenței sale.

Acum, stătea în fața celorlalți duci, sperând că, uitându-se la portretul tatălui său, ar găsi răspunsuri, dar în schimb, simți mai mult ca niciodată greutatea poziției lui.

Când mama lui se va căsători, ziua următoare, cu Foscarelli, viețile tuturor celor din familia sa vor fi pentru totdeauna schimbate. Nu putea împiedica asta. Singurul lucru pe care îl putea face acum era să stabilească cel mai bun curs pentru viitorul familiei sale. Dar care era acesta? În urmă cu puține zile, era de la sine înțeles, dar acum era pierdut într-o mare de interese care erau în conflict.

„Te-ai gândit vreodată că, în calitate de cap al familiei, cea mai bună acțiune a ta ar fi să o susții pe mama ta și să încerci să convingi și alți membri ai familiei tale să facă același lucru? Este mama ta, Henry. Are nevoie de tine, are nevoie de susținerea ta, dar tu i-o refuzi, și pentru ce?"

Pentru reguli, bineînțeles. Pentru a păstra lucrurile așa cum ar trebui să fie. Pentru tradiție și datorie. Dar nu, în acest caz, pentru ceea ce era corect. Cuvintele lui Irene îl usturară precum un bici, dar meritase pe deplin biciuiala. Pentru că acum, uitându-se la fața implacabilă din tablou, știu că decizia fusese a tatălui său, nu a lui, și fusese una greșită. Nu era tatăl său, și nu voia să fie.

Se uită la portretul de lângă cel al tatălui său, și vederea chipului mult iubit al mamei îi dădu un motiv în plus să se certe. Mama lui nu îl iubise pe tatăl său. Încercase, dar Papa, așa cum toată lumea din familia lor știa prea bine, fusese un om dificil de iubit. Henry știuse mereu că părinții lui se căsătoriseră din datorie și adecvare, dar nu se gândise niciodată la asta, pentru că în lumea lui, dragostea ocupa un loc secund când venea vorba de căsătorie, și dacă se întâmpla, era un accident fericit. Mama își făcuse datoria; se căsătorise cu omul potrivit, îi oferi moștenitorul cerut și pe lângă asta și alți patru copii, dar niciodată nu îi fusese permis să-l iubească.

Acum, avea prima ei șansă și probabil singura de a se căsători din dragoste, și modalitatea lui de a gestiona acest lucru fusese felul de a fi al tatălui său – să o împiedice la fiecare pas. Se uită încă

o dată la portretul sever de lângă cel al mamei sale și se temu că semăna mai mult decât voise vreodată să creadă cu bărbatul din fața lui. „Vreau să te iubesc, Henry. Și mă faci să îmi fie imposibil."

Cuvintele lui Irene sunându-i în minte îl forțară să se gândească la Elena, pentru că în urmă cu zece ani, soția lui i-ar fi putut spune aceleași cuvinte. Ca un tânăr de nouăsprezece ai, fusese cuprins de pasiune pentru o fată dulce și inocentă. Se căsătorise cu ea, se culcase cu ea, dar nu îi dăduse niciodată inima lui. În schimb, o ascunsese, un secret rușinos care trebuia să fie ținut tăinuit de lume, și o pasiune care nu fusese preschimbată în dragoste; în schimb, se prăbușise în praf. Mereu pusese eșecul căsătoriei sale pe seama faptului că se însurase cu cineva care nu era din aceeași clasă socială ca și el, dar acum știu că nu acesta era, de fapt, adevăratul lui păcat.

„Ai o inimă? Iartă-mă că sunt sceptică, dar nu am văzut foarte multe dovezi în acest sens."

Henry își luă capul în mâini. Avea o inimă. Știa asta pentru că în acel moment îl durea în piept ca o rană deschisă. Dar bineînțeles că Irene nu o văzuse niciodată. Cum ar fi putut, când se chinuise atât să o țină ascunsă, să o țină mereu sub control.

O iubea pe Irene. Se îndrăgostise de ea aproape de la început – din momentul, suspectă el, în care îi spusese că este un om bogat care nu muncește și condamnându-l pe el și tot ce reprezenta el. Și de atunci, făcuse tot ce putuse pentru a o și-o apropia, aducând-o în lumea lui și chiar în casa lui doar pentru a fi în preajma ei, dar nu se gândise că ceea ce simțea era dragoste. Nu, în mintea lui, o numise dorință și, făcând asta, fusese în stare să se convingă că nu era necesar să-i ofere inima.

În capătul galeriei se auziră pași și își ridică capul, întorcându-se în timp ce Angela cobora scările. Îl văzu și se opri pe treaptă, încruntându-se.

– Mă gândesc la viața mea, la datoria mea și la tot ce înseamnă.

Ea se încruntă, pe bună dreptate contrariată de un răspuns atât de enigmatic, și veni spre el.

– Ce a determinat asta? întrebă ea oprindu-se lângă el. Vreo criză ducală?

– Ai putea spune asta.

– Și te uiți la portretul lui Papa pentru îndrumări? spuse ea întorcându-se către portretul de pe perete.

– Într-un fel, deși nu în felul în care poate ar fi sperat el. Mă gândesc la ce fel de bărbat sunt și ce voi transmite generațiilor viitoare care să fie parte din mine.

– Henry! tresări ea, întorcându-se pentru a se uita la el, ochii ei gri umplându-se de entuziasm. Cine este?

– Femeile, gemu el. Săriți de la o afirmație inofensivă la o concluzie inevitabilă într-o clipită.

– Este domnișoara Deverill, nu-i așa? Oh, așa sper, pentru că îmi place de ea.

– Îți place?

– Da. Și lui Sarah îi place. Carlottei nu îi place, adăugă ea râzând. Un fapt care mă face să o plac și mai mult. Și dacă o iubești, ei bine, atunci, bineînțeles, o voi adora.

Se uită la el cu o privire iscoditoare, dar el refuză să muște momeala.

– Toată viața mea, șopti el, m-am mândrit cu circumspecția și cu discreția mea. Se pare că sunt umilit la fiecare pas zilele astea.

– Ei bine, nu prea ai făcut un secret din interesul tău.

– Ce vrei să spui, întrebă el cuprins de teamă.

– Ai lăsat-o să conducă barca, Henry! Doamne, Dumnezeule, am văzut asta și aproape că am căzut peste balustradă, atât am fost de surprinsă. Când este nunta?

– Mergi prea departe, Angie. Nu este nici o nuntă.

– Oh. Pentru un moment, arătă complet dezamăgită, apoi se lumină. Ai dreptate. Merg prea departe. O știi abia de două săptămâni. Dar este dintr-o familie respectabilă, cel puțin din partea mamei ei, deși este un pic mai... independentă decât cei cu care noi suntem obișnuiți.

– Este un fel de a spune, da, confirmă el cu un oftat.

– Dar este atât de amuzantă. Face discuția la cină atât de interesantă. Ei bine, așa este, adăugă ea, râzând în timp râdea și el. Este de obicei atât de plictisitor – discuții despre sezon și despre ultimele rochii, și lucruri de genul acesta, în timp ce ea vorbește despre meserii și cum este să lucrezi – lucruri care contează. Este fascinant!

– Da? Angie, întrebă el înainte ca ea să poată răspunde, ce vrei pentru viața ta?

– Poftim? spuse ea cu o voce uimită. Ce vrei să spui?

– Pentru viața ta. Ce vrei? întrebă el și făcu un semn cu mâinile în jurul lor. Vrei toate astea? Să fii căsătorită și să ai un soț din familia potrivită și portretul tău pe peretele din galerie?

– Cred, spuse ea încruntându-se, părând uimită. Adică, ce altceva aș putea face?

– Nu știu. Dar este o întrebare pe care ar trebui să ți-o pui singură, din când în când, și să te gândești serios. Promite-mi că vei face asta.

– În regulă, spuse ea și dădu din cap, părând nedumerită.

– Nu îți alege calea doar pentru că este cea mai ușoară, sau cea evidentă. Nu... vocea i se întrerupse și înghiți cu greutate, gândindu-se că pierderea frâielor controlului asupra celor care îi erau dragi era un lucru al naibii de greu de făcut. Nu alege doar ce crezi că aș vrea eu pentru tine, sau ce ar crede prietenii tăi că este corect. Și indiferent ce alegi, să fii sigură că voi fi alături de tine și te voi susține. Mereu te voi susține.

– Mulțumesc, dar... spuse ea și făcu o pauză, uitându-se la el cu îndoială. Ești... Îți este teamă că mă îndrăgostesc de un bărbat nepotrivit, sau ceva în sensul acesta?

– Nu, spuse el râzând și apoi îi trecu un gând prin minte, râsul dispărându-i și încruntându-se la ea. Nu ești, nu?

– Nu, deși dacă aș fi, nu ți-aș spune. Te-ai enerva atât de tare.

– Nu, nu aș face-o. Bine, poate aș face-o, se corectă el în timp ce ea se uita la el cu o privire sceptică. Dar aș vrea mereu să fii fericită. Tu și sora ta, și oricare alt membru al familiei noastre. Chiar și mama, adăugă el după ce făcu o pauză.

– Se pare că ține foarte mult la acel bărbat, oftă Angela și bărbia îi tresări, uitându-se în altă parte, deși nu știu de ce trebuie să se căsătorească cu el. Este greu de acceptat, izbucni ea după o pauză.

– Știu. Dar este decizia ei și noi nu o vom face să se răzgândească. Tot ce putem face este să o acceptăm. Făcu o pauză, gândindu-se la consecințele a ceea ce urma să facă, apoi trase aer în piept și o luă pe sora lui de mână. De aceea, spuse el, mă întorc la Londra. Voi lua trenul de seară.

– Londra?

– Da. Mă duc la nuntă mâine.

– Dar de ce? țipă ea, trăgându-și mâna din a lui. Nu se poate să fii de acord!

– Nu, dar nu contează dacă sunt eu de acord.

– Ducându-te, asta arăți. Asta va crede toată lumea.

– Îmi dau seama, spuse el și se uită la portretul tatălui său, cuvintele lui Irene sunându-i în urechi. Dar nu vreau să fiu atât de legat de ceea ce cred oamenii încât să nu fac ce este corect.

– Nu se va întâmpla asta, Henry, spuse ea. Mereu faci ceea ce este corect.

– Oare? Se gândi la Elena, și la Irene, și la inima lui, și zâmbi amar. Nu mereu.

– Ba da, insistă ea. Deși, uneori faci asta după ce ai încercat toate celelalte lucruri.

– Da, fu el de acord, zâmbind un pic. Poate că asta este adevărat, continuă el serios. Și în cazul acesta, simt că lucrul corect pentru mine este să fiu alături de mama.

– Cu doar câteva săptămâni în urmă, erai complet împotriva căsătoriei.

– Tot nu sunt convins că este lucrul corect, dar asta nu contează, pentru că nu este decizia mea. Mă duc la nuntă nu pentru că sunt de acord, ci pentru că trebuie să fiu alături de mama mea, așa cum aș sta alături de oricare membru al familiei noastre care are nevoie de sprijinul meu.

– Nu avem și noi, Sarah și cu mine, nevoie de sprijinul tău?

– Da, și după aceea, voi face tot ce voi putea pentru a diminua orice pagubă pe care nunta mamei sau participarea mea v-ar cauza-o ție și surorii tale.

– Dar nu vei sta deoparte? Fața i se schimonosi când el dădu din cap, sfâșiindu-i inima. Știi că posibilitatea mea de a-mi găsi un soț este aruncată pe fereastră?

– Situația nu este atât de disperată, spuse el încet. Ești o fată frumoasă dintr-o familie influentă și, așa cum am spus, voi face tot ce voi putea pentru tine.

– Singurul lucru pe care îl poți face cu adevărat este să crești zestrea.

– Ceea ce nu voi face, spuse el. Asta doar ar atrage vânătorii de averi.

– Un lucru care abia contează, spuse ea întorcându-și capul, din moment ce mama se căsătorește cu unul. Un lucru pe care nu mă pot abține să nu-l simt ca fiind foarte egoist din partea ei.

– Poate..., spuse el și făcu o pauză, uitându-se la fața mamei lui, chinuindu-se să gândească pe cât pe obiectiv posibil cum fusese căsătoria ei cu tatăl lui. Poate că după douăzeci de ani într-o căsătorie fără iubire, spuse el încet, mama a câștigat dreptul de a fi egoistă, cel puțin în privința persoanei cu care se căsătorește. Îl iubește pe Foscarelli, și dragostea este importantă, deși cei ca noi încearcă mereu să spună că nu este.

– Asta spune și mama. Spune că prin căsătoria ei, voi putea să îmi găsesc un bărbat care mă iubește cu adevărat pe mine și nu poziția mea socială. Crezi că este adevărat?

– Da, cred. Deși nu cred că te alină foarte mult acum. Îmi pare rău.

– Oamenii ne vor ridiculiza, vor râde de noi.

– Da. Dar ne avem unii pe alții, și va trebui să fim curajoși să trecem împreună prin asta. În calitate de cap al familiei, este datoria mea să navighez nava prin furtună, dar ar însemna foarte mult pentru mine dacă aș ști că mă pot baza pe echipajul meu.

– Prin asta, spuse ea cu o grimasă, presupun că vrei să spui că vrei ca toți să mergem la nuntă împreună, în semn de solidaritate.

– Trebuie să faci ce-ți dictează conștiința, Angie. Nu îți voi spune ce să faci.

– Dumnezeule, murmură ea, strâmbându-se. Există o prima dată pentru toate lucrurile.

El zâmbi, dar nu răspunse. Pur și simplu așteptă, uitându-se la ea, și după un moment, ea capitulă.

– Oh, presupun că ai dreptate să ne sfătuiești să fim împreună ca o familie. Mai ales din moment ce vom fi personae non gratae oricum. Voi merge la Londra cu tine și voi încerca să o conving și pe Sarah să vină. Va trebui să-i convingi tu pe David și pe Jamie, dacă vrei să vină și ei. În ceea ce o privește pe Carlotta, voi vorbi și cu ea, deși nu știu ce rost va avea.

– Ești o stâncă, Angie.

– Și din moment ce vom fi oricum în Londra..., spuse ea și făcu o pauză și se uită lung la el. Poate ar trebui să îi faci o vizită domnișoarei Deverill? Dar, adăugă ea în timp ce oftă, indiferent ce faci, nu trebuie să grăbești lucrurile. Știu că este greu pentru tine, pentru că ești un pic nerăbdător uneori. Dar abia o cunoști. Mai bine să mai aștepți un pic, până ești sigur, înainte să o ceri de soție, sau ceva de genul acesta.

– Mă tem că este un pic cam târziu pentru sfatul acesta. Fapta este făcută, spuse el și făcu o grimasă, întorcând capul înainte ca ea să-i poată vedea durerea de pe față. M-a refuzat, Angie.

– Cum? Nu!

– Surpriza ta este gratificatoare, draga mea soră, spuse el fără a se putea abține să nu râdă un pic.

– Ei bine, cine nu ar fi surprins? Ești cea mai bună partidă din Anglia!

– Sunt? spuse el amuzat și își strânse buzele, întorcându-se pentru a se uita la peretele cu portretele ducilor și ale duceselor de dinaintea lor. Nu mă simt ca un așa mare premiu.

– Oh, dragul meu, zise Angela și își puse brațele în jurul umerilor lui într-o îmbrățișare alinătoare. A spus de ce te-a refuzat? Nu te iubește? Despre asta este vorba?

– Nu este atât de simplu, mă tem.

– Ei bine, îi ceri să-și asume o sarcină enormă, și poate că nu s-a simțit în stare. Sau că nu este pregătită. Stai un pic, mai încearcă. Cu siguranță nu renunți după un refuz, nu-i așa?

– Îți amintești de Papa? întrebă el în loc să-i răspundă, făcând un gest către fața dinaintea lor, de pe perete.

– Bineînțeles.

– Crezi... că sunt ca el?

– Semeni cu el. Și eu, de fapt.

– Dar la caracter, sunt ca el?

Dacă sperase la o negare imediată și hotărâtă a acestei posibilități, fu dezamăgit. În schimb, sora lui se întoarse spre el și se îl privi, cumpănind întrebarea pentru o clipă înainte de a răspunde.

– Un pic, cred. Ești foarte strict și poți fi, uneori, foarte sever. Așa era el. Dar..., se opri ea pentru a se gândi mai departe. Dar ești diferit față de Papa, spuse ea încet, și asta pentru că știu, am știut în orice clipă a vieții mele că tu mă iubești. Faptul că știu asta face toată diferența.

– Da? întrebă el și se uită la ea și, dintr-odată, știu ce trebuia să facă și nu reușise până atunci. Angie, ești o scumpete, strigă el și o prinse de mâini. Râzând la uimirea ei în fața declarației lui înfocate, o sărută recunoscător pe frunte. Sper să ai dreptate.

Capitolul 21

Irene mâzgălea flori, și inimi, și omuleți din bețe pe foaia de hârtie a carnetului din fața ei. Teancul de hârtii din dreapta ei rămăsese neatins. Fața ei, spera, nu mai era umflată de la lacrimile pe care le vărsase în criza de plâns din această dimineață. Pe de altă parte, din moment ce era cea mai recentă criză de plâns din ultimele trei zile la rând, abia dacă mai conta. Și având în vedere durerea din inima ei, abia dacă îi păsa cum arăta fața ei oricum.

Trebuia să fie fericită – fericită, la naiba – că se întorsese în oraș pentru nunta mamei lui. Măcar o parte dintre lucrurile pe care i le spusese trecuseră prin capul acela dur. Și ruptura din cadrul familiei era, aparent, vindecată. Cum putea să nu se bucure?

Faptul că trecuseră trei zile întregi de atunci și el nu venise să o vadă nu era deloc surprinzător. Surorile lui veniseră de două ori să o vadă pe Clara, dar el nu venise cu ele. Cu toate acestea, la ce altceva se putea aștepta? Îi oferise o căsătorie onorabilă; îl refuzase, mustrându-l aspru în timp ce făcuse asta. Din punctul lui de vedere, ce mai era de spus?

Se îndoia că avea să-l mai vadă din nou. Chiar dacă el ar vrea, poate, să o vadă pe ea, probabil că era vreo regulă tâmpită care îl împiedica să facă asta în cartea lui ducală de etică.

I se puse un nod în gât și îi căzu o lacrimă pe foaia de hârtie, estompând liniile omului din linii.

Nu era ca și cum regreta decizia pe care o luase, sau lucrurile pe care le spusese. Nu era ca și cum voise să fie ducesă. Nu voia. Problema era că se îndrăgostise de un duce. Nu se putea, era evident, să exista una fără cealaltă.

Și ducele, ghinion, nu părea să se fi îndrăgostit de ea. Probabil că încă dorea să se culce cu ea. Poate că încă era pregătit să se căsătorească cu ea astfel încât acea situație agreabilă să poată continua. Ce fată nu s-ar entuziasma la o asemenea ofertă?

Doar gândindu-se la asta o făcea să se enerveze din nou. Și o făcea să fie mai convinsă ca oricând că făcuse lucrul corect. Refuzându-l, de fapt, fusese singurul lucru de care era absolut sigură în aceste trei săptămâni nebunești.

Dădu din cap, hotărâtă, însă nu se simți mai bine. În schimb, se simți și mai nemulțumită, nu numai de el, dar și de lume și de tot din ea, inclusiv de propria viață. Fusese perfect mulțumită de viața ei așa cum era, chiar fericită. Până când apăruse Henry.

Drept rezultat, își pierduse virginitatea și avea inima frântă. La fel de catastrofal, își pierduse tot interesul în meseria ei. Acum, părea fără rost și trivial. De ce i-ar păsa cuiva câte presupuse fantome prostești bântuiau în jurul castelului Berry Pomeroy? Conta dacă lordul Bransford participa la petrecerea organizată la reședința sa de către Sir John Falk? Fusese anulată logodna lui Lady Mary Bartholomew? Nu conta. Irene se uită încruntată. Era acolo un duce, eligibil, bogat și imposibil, care era disponibil în prezent. Poate Lady Mary putea să pună mâna pe el. Lady Mary era fiica unei marchize, până la urmă. O ducesă în devenire perfectă.

Irene se opri din mâzgălitul ei și se întrebă dacă poate ar trebui să își ia o vacanță adevărată. Să renunțe de tot la ziar. Să se ducă în America și să-l vadă pe Jonathan, sau să provoace furia lui Papa și să-l aducă pe Jonathan aici. El ar putea să conducă ziarul și ea s-ar duce la Paris să-și regăsească bucuria de a trăi. Ar putea să deseneze, sau ceva de felul acesta.

Irene se uită la omulețul ei din linii și la flori și avu îndoieli. Nu, presupuse ea, o viață de desene nu era cea mai bună idee. Și dacă Jonathan intra în casa lor, Papa probabil că ar chema poliția. În afară de asta, se îndoia că dacă se ducea undeva cu inima zdrobită ar rezolva ceva. Voia să se întoarcă la a fi persoana dinainte, cineva care ar fi fericită și împlinită și perfect mulțumită aici, în propria ei sferă. Dar nu se putea întoarce.

Își strânse ochii, dar în momentul în care făcu asta, trebui să-i deschidă din nou, pentru că gândindu-se la nopți secrete în camere de hotel cu Henry nu avea să se simtă mai bine. El era rușinat de acele nopți, sfâșiat de propria incriminare și de vină, și ea avea doar cea mai vagă idee. Cum se putea căsători cu un bărbat când majoritatea timpului nu avea nici o idee despre ceea ce gândea și simțea, de fapt.

De ce, se întreba poate pentru a suta oară în decursul ultimelor trei zile, nu s-a putut îndrăgosti de cineva confortabil? Cineva plăcut și amabil. Cineva care o iubea? Henry era imposibil de rigid și arogant precum diavolul, și în întreaga cerere în căsătorie, nu fusese nici cea mai mică motivație de dragoste. Cel mai apropiat lucru fusese o scurtă referire la inima lui. Și orice bărbat care nu se vedea lăsându-și propria fiică să meargă la facultate, chiar dacă era visul vieții ei, nu avea o inimă.

O altă lacrimă căzu pe pagină, transformând desenul ei chinuit al unei margarete într-un nor gri, aducându-i aminte de o pereche de ochi gri. Cu o mișcare bruscă, își puse creionul pe după ureche și puse foaia cu mâzgălituri deoparte.

Asta trebuia să înceteze. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să lucreze. Trebuia să înceteze să fie această fată groaznic de distrusă. Avea o viață de trăit, și nu îl includea, nu îl putea include pe el. Viața lui nu o includea pe ea. Era atât de simplu și de îngrozitor.

Se întinse după lista de companii pentru care trebuiau reînnoite contractele de publicitate, dar înainte de a o putea citi cu atenție, se auzi un ciocănit în ușa ei deschisă și ea ridică privirea, văzând-o pe Josie în prag.

– Ai vrut să mă vezi?

– Da, Josie, spuse Irene îndreptându-se în scaun. Intră și închide ușa în urma ta.

Sprâncenele negre ale editorialistei de zvonuri se ridicară în semn de surprindere la solicitarea ei legată de ușă, dar se supuse, închizând-o, și veni să se așeze pe scaun, de cealaltă parte a biroului.

– Despre ce e vorba? întrebă ea, uitându-se la Irene pe deasupra ramelor ochelarilor ei, cu siguranță observându-i fața umflată și aerul întunecat. Ne este dor de înalta societate, nu-i așa? Sau poate, adăugă ea, privirea perspicace întâlnind-o pe cea a lui Irene, de un anumit membru al ei?

– Deloc, minți ea, încercând să și-l scoată pe Henry din minte și să abordeze atitudinea vioaie pe care ar trebui să o aibă editorul unui ziar. Am vrut să te văd pentru că voi face o schimbare la conținutul ziarului. O schimbare care te va afecta profund.

– Asta sună de rău augur, spuse Josie și trase aer în piept. Doar spune-mi direct... sunt concediată?

– Nu, nu, se grăbi ea să spună. Deși după această conversație, ar fi perfect de înțeles dacă ai vrea să pleci, și dacă acesta este cazul, fii sigură că vei primi cea mai exagerată și laudativă scrisoare de recomandare pe care ți-o poți imagina.

– Mulțumesc, dar acum chiar mă alarmezi. Ce s-a întâmplat?

– Schimb un pic conținutul editorial. Trase aer în piept, pregătindu-se pentru ce urma să spună. Renunț la toate bârfele. Din păcate, s-a terminat cu Delilah Dawlish.

– Editorialul meu? spuse Josie uitându-se ea, uimită pe bună dreptate. Dar în afară de Lady Truelove, este cel mai popular editorial pe care îl ai. Toată lumea îl iubește.

– Știu.

– Și zvonurile sunt toate adevărate. Irene, niciodată nu îți aduc absolut nimic care nu este adevărat.

– Știu și asta. Decizia nu are nici o legătură cu tine sau cu calitatea muncii tale. Doar..., spuse ea și făcu o pauză, gândindu-se la o modalitate de a spune lucrurile fără a se da de gol. Nu mai vreau ca ziarul să scrie zvonuri despre înalta societate.

– Înalta societate, pe naiba! spuse Josie și mișcă un degete către ea. Ceea ce vrei să spui, de fapt, este că nu mai vrei să publici nici un zvon despre ducele de Torquil și familia lui.

Cam atât despre a nu se da de gol.

– Nu mă gândesc la familia Torquil, spuse ea.

– Spune cui vrei tu! Suspini după bărbatul acela de când te-ai mutat înapoi din West End.

– Nu am suspinat după el, negă ea, dar era o minciună atât de flagrantă, încât renunță și devie discuția de la subiectul Henry. Asta nu este din cauza lui Torquil, Josie, spuse ea în schimb, încercând să sune pe cât se putea de indiferentă. Trebuie să mă gândesc la Clara. Sunt fericită să spun că Ellesmere și-a revenit. Pare dispus să-i acorde un pic de atenție, să o scoată în lume, lucruri de felul acesta, și va continua să lucreze pentru mine doar până voi putea angaja o nouă secretară, apoi își va lua zborul în societate.

– Cum rămâne cu tine?

– Cu mine? întrebă ea dând din cap, râzând. Ellesmere nu mă va introduce în societate, nu când va afla că nu voi renunța la ziar. Dar este diferit pentru Clara. Va putea face lucruri minunate pentru ea, și familia ducelui este dispusă să ajute. Nu îi pot pune în pericol

șansele publicând zvonuri despre Ellesmere și Torquil și cei ca ei. Nu pot. Delilah trebuie să dispară.

– Înțeleg, spuse Josie mușcându-și buza de jos, gândindu-se un pic înainte de a vorbi din nou. Și ce se întâmplă cu mine?

– Vom păstra restul în linii mari la fel, astfel că poți scrie tipul de povești pe care îl scriu Elsa și Hazel.

– Sau aș putea să o duc pe Delilah la un competitor, spuse ea trăgând aer în piept, întâlnindu-i privirea fermă. *Social Gazette* sau *Talk of the Town* ar adora-o.

– Sunt sigură că ar face-o. Și dacă asta este alegerea ta, atunci te voi înțelege pe deplin. Așa cum am spus, îți voi da o scrisoare de recomandare excelentă. Nu că, adăugă ea cu un zâmbet, vestita Delilah Dawlish are nevoie de o recomandare pentru a-și găsi de lucru.

– Nu, este probabil mai bine să aibă un caracter prost, spuse Josie zâmbind înapoi la ea. Făcu o pauză, zâmbetul dispărându-i. Dar cred că oricum aș vrea scrisoarea.

– Deci intenționezi să pleci?

– Trebuie, Irene. Nu o pot lăsa pe Delilah să dispară. Este creația mea, invenția mea. Este ceva din mine – sau cum să-ți explic?

– Nu trebuie să explici. Înțeleg ce vrei să spui. Chiar înțeleg.

Cealaltă femeie dădu din cap.

– Ultimele episoade de viață senzațională ale lui Delilah despre bogătași sunt pe biroul Clarei, așteaptă editările tale. Le vei publica mâine, sau le pot lua cu mine?

– Nu le voi publica, și ești liberă să le iei cu tine. Dar nu trebuie să pleci imediat, Josie. Ești binevenită să beneficiezi de cele două săptămâni obișnuite, cu salariu, bineînțeles.

– Mulțumesc, dar nu îmi plac despărțirile lungi. Și cu fraza asta dramatică, adăugă ea, ridicându-se în picioare, voi pleca. Trimite-mi scrisoarea la apartamentul meu, da?

– Bineînțeles, spuse Irene ridicându-se și întinse mâna. La revedere, Josie. Îți doresc numai noroc și succes literar. Încearcă doar să nu scrii nimic răutăcios despre Clara.

– Nu voi scrie, rânji ea. Nu sunt niciodată răutăcioasă cu oamenii pe care îi plac.

Cu aceasta, Josie o salută obraznic și plecă, închizând ușa în urma ei, dar Irene abia se așeză din nou pe scaun înainte de a auzi o nouă bătaie la ușa ei și Clara intră.

– Aici este munca tuturor de săptămâna aceasta, toată tipărită și gata pentru editare, spuse Clara, punându-i în față teanc după teanc de hârtii prinse cu clipsuri. Editorialul lui Elsa, „Fapte din Devons" și piesa ei „Cele mai bântuite locuri din Anglia. Veștile din nord ale lui Fran", și articolul ei despre o zi din viața servitoarei unei lady. Care a fost o idee genială, Irene, trebuie să spun.

Oricând altă dată, Irene ar fi fost măgulită să audă asta.

– Mulțumesc, reuși ea să spună, încercând să nu ofteze.

– Și aici sunt „Veștile din piața St. James" ale lui Josie, continuă Clara, punând un alt teanc de hârtii pe biroul lui Irene. Și editorialul ei Delilah Dawlish.

– Nu vom mai avea nevoie de asta, interveni Irene. Josie pleacă, așa că i-l poți da înapoi la ieșire.

– Pleacă? Clara făcu o pauză, dar doar pentru un moment. Nu contează. Va trebui să îmi spui despre asta mai târziu. Sunt prea ocupată ca să mă opresc și să ascult acum. Păstrând editorialul infam al lui Josie cu o mână, puse pe biroul lui Irene ultimul articol rămas. Și în cele din urmă, acesta este interviul lui Hazel cu lordul Pomeroy despre lucrările parlamentului. L-a întrebat dacă vor discuta chestiunea dreptului de vot pentru femei în cadrul următoarei sesiuni, dar bătrânul mocofan i-a spus că nu erau interesați de data asta. Îmi pare rău, Irene.

– Nici o surpriză aici, mormăi ea, adunând articolele pe care Clara tocmai le pusese pe biroul ei, neputând să manifeste nici cea mai mică urmă de interes pentru ele și întrebându-se cât de mult va mai părea viața ei atât de plictisitoare. Și cât de mult își va mai simți inima ca și când ar zornăi în ea sub formă de bucăți ascuțite precum lama.

– Asta este tot, spuse Clara cu un oftat de ușurare. Știu că ești îngrozitor de ocupată azi, dar te deranjează dacă ies câteva minute și iau ceaiul cu Papa?

– Bineînțeles că nu, spuse ea făcând un semn cu mâna către ușă. Va fi încântat.

– Oh, încă un lucru, spuse Clara întorcându-se de la ușă.

– Da, spuse Irene ridicând privirea.

– Am uitat să menționez de editorialul lui Lady Truelove. Este și el acolo. L-am tipărit în această dimineață.

Doar menţiunea despre Lady Truelove fu de ajuns pentru Irene să-şi simtă pieptul ca şi cum ar fi fost despicat, dar încercă să nu arate.

– Mulţumesc, Clara. Du-te să iei ceaiul.

– Poate vrei să te uiţi mai întâi peste el. Nu sunt sigură deloc de el.

– Nu ţi-a plăcut scrisoarea de la „Un cavaler din Knightsbridge"? întrebă Irene, încruntându-se.

– Pot să spun că sunt îngrijorată în legătură cu ea. Şi cred că după un pic de reflecţie, ai putea să te gândeşti dacă vrei să o publici.

Irene era destul de uimită. Clara critica rar, dar când făcea asta, instinctele ei aveau mereu dreptate.

– Dar nu pot schimba acum, spuse ea, îngrozită, dând paginile şi căutându-le pe cele relevante. Mâine merge la tipar.

– Tocmai de aceea ar trebui să-l editezi imediat. Mă întorc repede, şi îmi poţi spune ce vrei să faci?

Irene făcu un semn absent cu mâna spre uşă în timp ce îşi scotea creionul de după ureche şi continuă să răsfoiască prin teancurile de pagini, uitându-se peste toate în căutarea salutului faimos care deschidea mereu editorialul ei de sfaturi.

Dar când găsi ceea ce căuta, nu era ce aşteptase. Clara spusese că îl tipărise, dar cuvintele „Dragă Lady Truelove" de la începutul paginii şi toate cuvintele de dedesubt erau scrise de mână, şi nu era scrisul ei.

Uimită, scoase scrisoarea din teanc şi începu să citească, dar abia ajunsese la cel de-al treilea rând al scrisului caligrafic perfect înainte ca şocul să o lovească precum electricitatea şi să îi scape creionul dintre degete.

Creionul căzu pe birou, se rostogoli pe foi şi căzu pe podea, dar Irene abia observă, pentru că se uita la pagina din mâna ei, încremenită. Probabil că inima i se prinsese la loc, pentru că începu să îi bată în piept precum pistonul unui motor cu aburi. Auzi un răcnet în urechi şi nu prea reuşea să înţeleagă ceea ce citea. Se simţea ameţită – de la lipsa de oxigen, probabil, pentru că peste toate, se pare că nu putea respira.

La finalul primului paragraf, trebui să se oprească îndeajuns de mult pentru a trage adânc aer în piept, dar nu îşi putu relua sarcina. În timp ce se uita la pagină, literele frumos curbate păreau că se estompează înaintea ochilor ei, şi clipi de câteva ori, încercând

să-și recapete vederea, dar nu avu nici o șansă să citească această scrisoarea uimitoare.

– „Dragă Lady Truelove" spunea vocea unui bărbat care nu putea fi confundat, și își ridică privirea pentru a-l vedea pe Henry stând în cadrul ușii, cu pălăria în mână, cu fața atât de frumos de serioasă că biata ei inimă aproape că se frânse din nou. Și când vorbi, plăcerea și durerea vocii lui și a cuvintelor lui erau atât de intense, încât se temu că inima îi va înceta să bată.

– „M-am îndrăgostit", continuă el să citeze din scrisoarea pe care ea o ținea în fața ei, „complet și cu adevărat pentru prima dată. Cu toate acestea, femeia pentru care nutresc această pasiune", continuă el în timp ce intra în biroul ei și se îndrepta către ea, „nu este din același mediu social ca și mine. Este editor, o sclipitoare femeie de afaceri și o sufragetă înverșunată. Nu este necesar să mai spun, societatea nu ar fi de acord."

Se opri în fața biroului ei.

– „Dar pasiunea mea nu va fi suprimată. Cu fiecare zi care trece, devine mai puternică. I-am oferit o căsătorie onorabilă, dar m-a refuzat." Făcu o pauză, înghițind cu greutate, și se uită în jos la pălăria sa. „Nu dorește să fie soția mea sau mama copiilor mei."

Irene deschise gura, dar nu putu spune nimic. Era mută și, înainte de a-și controla emoțiile care o copleșeau, el reluă narațiunea.

– „Nu aș putea să o învinuiesc, pentru că am fost inadecvat în curtarea mea, arogant în maniere și orb la grijile ei cu privire la ce ar putea însemna o căsătorie pentru viitorul ei și cel al copiilor care ar putea binecuvânta uniunea noastră", continuă el, încă uitându-se la pălăria lui. „Mă tem că ea crede că aș fi un soț tiranic și un și mai tiranic tată, și când am fost confruntat cu aceste griji de înțeles, nu am reușit să le înlătur așa cum se cuvine. Având în vedere refuzul ei, cursul normal al lucrurilor ar fi să mă retrag complet din viața ei și să nu îmi mai îndrept atenția către ea. Dar nu pot face asta."

El își ridică privirea.

– „Pentru că o iubesc. Și este o dragoste așa cum nu am mai simțit până acum. Este mai adâncă decât orice pasiune fizică. Este mai puternică decât mândria mea, și mai profundă decât convingeri de o viață, și mai mare decât lumea în care trăiesc. Este adâncă precum sufletul și pentru întreaga viață, și am ajuns să înțeleg că toate

celelalte aspecte ale vieții mele – averea mea, poziția, ce cred alții despre mine și chiar datoriile față de titlul și proprietățile mele – nu înseamnă nimic fără ea alături. Voi îndeplini orice datorii impuse de poziția mea socială, dar, dacă printr-un miracol nu o pot convinge să se răzgândească, căsătoria nu va fi unul dintre ele, și voi rămâne singur pentru restul zilelor mele"

– Henry... spuse Irene și suspină din nou.

El se aplecă peste birou și îi prinse fața în mâini, mângâindu-i gura cu degetul.

– „Nu am fost niciodată cel care să-și dea inima, nici măcar să conștientizez existența ei, și mă tem că, drept rezultat, femeia pe care o iubesc nu îmi cunoaște deloc sentimentele pentru ea, pentru că nu am fost clar în exprimarea lor."

Mâna îi alunecă și ea își mușcă buza în timp ce el continuă.

– „Vezi tu, uneori sunt înclinat – așa mi s-a spus – să vorbesc când nu ar trebui și să fiu destul de enervant în discurs, și drept consecință, sunt cunoscut că stric momentele romantice cu discursul meu. Drept rezultat, îmi este teamă să nu spun din nou lucrul greșit și să nu-i adâncesc și mai mult furia împotriva mea. Îți scriu această scrisoare, Lady Truelove, în speranța că o vei publica, pentru că nu știu altă cale în afară de aceasta să îi mărturisesc ceea ce simt. Dacă vede această scrisoare, s-ar putea îndupleca măcar cât să-mi acorde timp să o curtez cum se cuvine, și astfel, să o pot convinge de profunzimea sentimentelor mele și de sinceritatea cererii mele în căsătorie. În final, aș fi foarte recunoscător pentru orice părere sau sfat pe care mi le poți oferi. Semnează, Un duce în suferință."

– Henry, jur, țipă ea în timp ce ocolea biroul, încercând să-și șteargă lacrimile de pe obraz doar pentru a fi înlocuite de unele noi, dacă nu taci, să mă lași și pe mine să spun un cuvânt, voi cădea aici pe podea în plâns!

El se supuse, nemaispunând nimic în timp ce se întorcea cu fața către ea, și pe Irene o duru inima de un dor atât de puternic încât nu știu ce să îi răspundă. După un asemenea discurs, ce ar putea spune orice fată? Dar oricât era de frumos, erau doar cuvinte.

– Mi-ai frânt inima, Henry. Vocea i se stinse spunând asta, toată durerea acelui moment revenind. Își strânse pumnii și îi lovi de piept. Mi-ai frânt inima, la naiba cu tine, chiar în momentul în care am realizat că este în mâinile tale.

– Știu, spuse el și o prinse de încheieturi. Și îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. În apărarea mea, tot ce pot spune este că din momentul în care a început relația noastră, protejarea ta a devenit responsabilitatea mea principală, și cu cât continua, cu atât devenea mai de nesuportat să te am precum un secret rușinos.

– Dar nu ai spus nici un cuvânt despre faptul că mă iubești, Henry. Am fost furioasă și atât de rănită, spuse ea dezlănțuindu-se. Încă sunt.

– Și ai avut dreptate să mă refuzi, Irene, pentru că atunci când te-am cerut în căsătorie, nici măcar eu nu îmi înțelegeam sentimentele pentru tine. Doar după ce m-ai refuzat, și am știut că nu voi mai putea să te am în viața mea, am început să înțeleg adevărata profunzime a dragostei mele pentru tine. Nu este doar dorință fizică sau infatuare, dar nu am fost pregătit să conștientizez asta până când nu m-ai refuzat. Și nu am știut, după ce s-a întâmplat între noi, cum să te fac să mă crezi. Atunci când te-am cerut în căsătorie, nu m-am putut gândi decât la faptul că vreau să te fac a mea în mod public, și voiam să fiu al tău în mod public. Nu sunt genul de bărbat pentru o aventură. Cu mine, este căsătorie sau nimic altceva. Sunt atât de demodat. Făcu o pauza și, încet, se întinse spre mâinile ei și i le luă în ale lui. Deci, vrei, Irene? Dă-mi șansa să te curtez cum se cuvine și onorabil, și să-ți dovedesc că aș fi un soț mai bun decât am demonstrat până acum?

Ea se uită la el, în ochii lui sclipitori, și încă era uimită de cum de îl crezuse rece.

– Atâta timp cât înțelegi că fiicele noastre se vor duce la universitate dacă doresc, izbucni ea, și puțin îmi pasă dacă îți place sau nu.

El se schimbă la față și abia atunci înțelese că îi fusese teamă că îl va refuza din nou. Dădu drumul mâinilor ei, îi prinse fața în palme și o sărută.

– Așa va fi, promise el și începu să-i sărute obrajii înlăcrimați. Dacă își doresc. Ele vor fi cele care vor decide, nu noi, pentru că vor avea propriile gânduri, propriile opinii și – având în vedere cum este mama lor – propria lor voință.

– Sunt de acord, dădu ea din cap, râzând. Ele vor alege.

– Un lucru, însă. Nu vreau să avem copii până la nuntă. Astfel că, până atunci, vom fi acompaniați cum se cuvine și reputația ta va fi protejată. Carlotta va fi însoțitoarea ta.

– Carlotta? spuse Irene uimită.

– Ei bine, nu poate fi mama. Ea va fi în Italia. Apropo, știi că s-a căsătorit cu Foscarelli, nu?

– Da, știu. Și, nu se putu abține să nu adauge, știu și că tu și toată familia ați fost la nuntă.

– Așa este. Te poți bucura să afli că după aceea am rugat-o pe mama să mă prezinte soțului ei.

– Dumnezeule, șopti ea, zâmbind în timp ce îl sărută. Sunt surprinsă că pământul nu s-a oprit în loc. Și acum că l-ai cunoscut, ți-ai mai îndulcit părerea despre el?

– Nu, spuse el imediat. Este un bădăran, Irene, și mă face să-mi doresc să-l bat.

– Cu toate astea, nu l-ai lovit, spuse ea uitându-se nesigură la el. Nu-i așa?

– Nu. Am dat mâna cu el cum se cuvine, i-am urat bun venit în familie și l-am asigurat că va fi sub protecția mea – și privirea mea – de acum înainte.

– Oh, Doamne, spuse ea râzând. Probabil că asta l-a făcut să tremure în cizme.

– S-a albit un pic, acum dacă stau să mă gândesc. Sper doar că l-am impresionat îndeajuns cu amenințarea mâniei mele încât să se poarte frumos.

– Sunt convinsă că așa va fi. Apropo de mânie..., spuse ea și făcu o pauză și apoi îl apucă cu pumnii de reverele hainei. Cred că încă meriți o parte din furia mea. Nunta a fost marți, azi este vineri. Vineri, Henry, repetă ea pentru a scoate în evidență, smucindu-l de revere. Ceea ce înseamnă că m-ai făcut să te aștept trei zile întregi înainte de a veni să mă vezi, și am fost un dezastru în tot acest timp.

– Ai fost? întrebă el și păru mult prea mulțumit de acele vești. Asta este trist.

– La naiba, Henry, spuse ea certându-l, de ce a durat atât?

– Am avut nevoie de timp. Nu numai pentru a scrie scrisoarea, dar și pentru a o memora.

Ea râse, imaginându-și-l mergând în sus și în jos prin cameră, spunând cuvintele pe care le recita din nou și din nou.

– Dar cum ai strecurat-o aici?

– Sora ta. Am aranjat să înlocuim scrisoarea pe care ai scris-o pentru editorial cu scrisoarea mea, și să ne sincronizăm astfel încât

să fiu în biroul din față când ea îți aduse poveștile pentru editare. Surorile mele au acționat drept intermediari.

– A fost..., se opri, punându-i-se un nod în gât. O scrisoare frumoasă.

– Da, ei bine... El se încordă un pic, stânjenit. Mulțumesc. Discursurile romantice nu sunt chiar punctul meu forte. S-ar putea să nu mai auzi niciodată unul.

– Ce te-a făcut să te răzgândești în ceea ce privește nunta mamei tale, întrebă ea zâmbind.

– Tu, bineînțeles. Crezi că am fost elocvent în scrisoarea pentru tine? Cuvintele tale pentru mine, acum trei zile au fost usturător de elocvente și m-au bântuit încă de când mi le-ai spus. Meritam fiecare dezaprobare pe o auzeam în minte. Am greșit în hotărârea de a nu participa la nunta ei, pentru că nu este posibil să fiu în serviciul familiei mele și în același timp să întorc spatele oricărui membru al ei. Am realizat că aveai dreptate, că prima mea datorie era să fiu alături de mama mea în decizia ei. Și când am prezentat situația familiei, toți au fost de acord cu mine. Chiar și Carlotta, deși suspectez că a făcut asta doar pentru că David a amenințat cu separarea legală dacă nu era de acord. Nu am văzut nimic care să o facă pe Carlotta să tacă din gură atât de repede.

– Foarte bine pentru David. Asta este ce are ea nevoie, ca el să o înfrunte. Dar chiar trebuie să fie ea însoțitoarea noastră?

– Ei bine, așa cum am spus, mama nu o poate face. Nici bunica ta, vicontesa Ellesmere. Orbește și este surdă precum un stâlp, și deloc de încredere pentru o însoțitoare. Și am nevoie de cineva care să mă țină ferm departe de tine și să mă facă să mă port cum trebuie. Mă tem că fie este Carlotta, fie nu e nimeni.

– Prefer să nu fie nimeni. Ne-am descurcat până acum.

– Nu, Irene, în joc este reputația ta, și nervii mei nu vor rezista suspansului.

– Prea bine, capitulă ea cu un suspin, dar îi vei spune foarte clar că va trebui să se prefacă că nu observă dacă te voi trage fără rușine în spatele unui gard viu pentru un sărut pasional.

– Văd că nu numai nervii mei vor fi testați, spuse el gemând, dar și curajul meu masculin. Prea bine. Voi îndura ceea ce trebuie. Și în timpul logodnei noastre, întreaga familie te va ajuta să înveți tot ce trebuie să știi despre ce fac ducesele, ca să știi în ce te bagi.

Și mama, când se va întoarce din luna de miere, te va ajuta să te pregătești un pic înainte de nuntă. Asta dacă noi ceilalți nu te-am speriat până atunci.

– Nu mă veți speria. Nu mă sperii atât de ușor.

– Slavă Domnului, pentru că dacă nu te căsătorești cu mine în șase luni de-acum înainte, mă tem că va trebui să mă arunc de pe o stâncă.

– Nu va fi nici o stâncă, Henry, îți promit. Dacă îmi poți promite un lucru.

– Păstrează ziarul, spuse el dând din cap ca și cum știa la ce se referă. Nu îmi va păsa.

– Nici măcar de zvonuri?

– Nu îmi va plăcea, recunosc, și va fi greu pentru familie, dar...

– Nu îți face griji, Henry, spuse ea râzând, fiindu-i milă de el. Chiar înainte de a veni în birou azi, deja decisesem să elimin rubrica de zvonuri din conținutul ziarului.

– Da? spuse el și arătă atât de ușurat, încât ea râse din nou. Ce te-a făcut să iei hotărârea asta? întrebă el.

– Crezi sau nu, spuse ea serioasă, nu îmi plac zvonurile. Altor oameni le plac, bineînțeles, acesta fiind motivul pentru a le include, pentru că atunci când am început ziarul, aveam nevoie disperată să fie un succes. Dar nu mi-a plăcut niciodată să isc scandal. Și acum că ziarul merge atât de bine, mi-am permis să le elimin cu totul. Avem în continuare informații despre modă, ceea ce poartă doamnele la Săptămâna Cowes, cine se duce la ce petrecere, lucruri de felul acesta. Am putea adăuga și interviuri cu membri ai aristocrației – o zi din viața unei ducese, de exemplu. Dar fără bârfe.

– Asta nu poate..., se întrerupe și îi sărută tandru vârful nasului. Asta nu poate fi exclus pentru familia mea, nu-i așa?

– Știi că este, șopti ea. Nu aș putea să văd ceva scandalos despre familia ta în ziarul meu.

– Mulțumesc, draga mea, spuse el și o sărută, un sărut lung, adânc.

– Dar, adăugă ea, când putu respira din nou. Din moment ce curând voi fi ducesă, va trebui să aduc un partener care să conducă ziarul pentru mine.

– Păstrează discreția. Dacă ce ți-am spus în acea noapte în bibliotecă este singurul motiv pentru care aduci un partener, nu face

asta. Condu-l tu dacă asta vrei. Nu vreau să simți vreodată că trebuie să fii ipocrită.

– Nu este vorba despre asta. Voi fi foarte ocupată să fiu ducesă. Ceea ce mă aduce la cererea mea, spuse ea și trase adânc aer în piept. Sper că nu te aștepți să renunț la munca mea cu privire la dreptul de vot, Henry. Pentru că nu o voi face, spuse ea înainte ca el să poată răspunde. Nu pot face asta, nici măcar pentru tine. Așa că dacă sunt arestată pentru că protestez și mărșăluiesc pe străzi, mă tem că va trebui să-ți scoți soția de la închisoare.

– Nu fi absurdă, draga mea. Ducesele sunt precum ducii. Cei ca noi nu sunt arestați. Nu se face. Dar, adăugă el, strecurându-și mâinile după talia ei, nu sunt sigur că va fi nevoie să mărșăluiești. În calitate de ducesă, vei avea la dispoziție mijloace mult mai eficiente pentru a schimba lumea. Să-i atragi atenția prim-ministrului la cină, de exemplu. Sau să susții pentru Camera Comunelor candidați care îți împărtășesc opiniile.

Astfel de posibilități o făcură să-și țină respirația, dar știu că nu fusese nevoie numai de influența ei.

– Va face o diferență numai dacă vei fi cu mine și dacă mă vei susține. O vei face?

– Mereu, spuse el încet. Mereu voi fi aici pentru a te ajuta și pentru a te susține. Chiar și în legătură cu dreptul de vot, chiar dacă habar nu am cum va fi să trăiesc într-o lume în care femeile votează. Mă aștept să fie totul schimbat. În ceea ce privește ziarul tău, nu mă pot abține să nu fiu curios. La cine te gândești să fie partenerul tău? Clara?

– Nu ar vrea. Nu, mă gândesc să îi scriu lui Jonathan, să văd dacă ar vrea să vină acasă și să conducă afacerea. Cred că i-ar plăcea. Poate am începe un alt ziar sau două, sau vreo douăsprezece. Să renaștem afacerea familiei la scară mare. Dacă proprietatea va garanta aceste investiții îndeajuns de mult încât să putem face profit? Nu aș întreba, dacă...

– Bineînțeles că vă vom susține, spuse el și o sărută. Cred în familie și în loialitatea familiei foarte mult, știi.

– Mi-ar plăcea să păstrez și Lady Truelove.

– Cred că este nevoie. Mai ales din moment ce trebuie să-mi tipărești scrisoarea.

– Nu o voi tipări, Henry. Este numai pentru ochii mei. Dar o voi păstra până când i se va îngălbeni hârtia și se va rupe, iar cerneala se va șterge. O voi păstra, adăugă ea cu căldură, până când voi muri. Și o voi citi în fiecare zi.

– Și de fiecare dată când devin autocrat și tiranic, o poți scoate, să-mi citești propriile cuvinte și să mă pui la punct.

– Ei bine, da, și asta, spuse ea zâmbind, ridicându-și mâna pentru a-i prinde o buclă de păr.

– Iar în ceea ce privește tipărirea ei sau nu, este hotărârea ta, draga mea. Atâta timp cât știi că sunt sincer, este tot ce contează. Și sunt de acord că trebuie să o ții în viață pe Lady Truelove. Ea este cea care ne-a adus împreună. Nu o poți face să dispară. Vorbind de lup..., spuse el și făcu o pauză, strângându-și brațele în jurul ei. Niciodată nu mi-a acordat beneficiul sfatului ei.

– De parcă ai avea nevoie! Cred că te-ai descurcat foarte bine singur. Oricum, tot ceea ce ți-ar spune Lady Truelove este să-ți urmezi inima și să mă iubești. Iubește-mă, Henry, și căsătorește-te cu mine și învață-mă să fiu cea mai pricepută ducesă pentru ca împreună să putem avea grijă de familiile noastre și să facem lumea un loc mai bine.

– Abia ăsta, șopti el, aplecându-se pentru a-i săruta gura, este cel mai bun sfat pe care l-am auzit vreodată.